N:r 11. ÅRG. 39. JUNI 1934. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

JAEBES BÖN.*

»Men Jaebes var mer ansedd än sina bröder; hans moder hade givit honom namnet Jaebes, i det hon sade: 'Jag har fött honom med smärta.' Och Jaebes åkallade Israels Gud och sade: 'O att du ville välsigna mig och utvidga mitt område och låta din hand vara med mig! O att du ville avvända vad ont är, så att jag sluppe känna någon smärta.' Och Gud lät det ske, som han begärde.»

1 Krön. 4: 9, 10.

Vi läsa här om Jaebes, att han var mer ansedd än sina bröder. Vi kunna undra, varför han var mer ansedd? Var det ej emedan han var en bönens man? »Jaebes åkallade Israels Gud.» I de 9 första kapitlen av 1 Krönb. uppräknas en rad av namn, och i regel nämnas dessa utan något som helst tillägg. Endast på ett par ställen, här och i 5 kap., få vi några personuppgifter, och på båda ställena få vi veta något som rör deras böneliv.

Jaebes var en bönens man. Ett missionsarbete, både det som bedrives här hemma och det som utföres i hednaland, behöver kristna vänner, deras intresse och förbön. Verkligt intresse leder till kärlek och verklig kärlek föder bön, livsnerven i allt missionsarbete.

En dansk talare sade en gång: »I dag skall jag tala om min vän Jaebes», och jag instämmer nu till fullo med honom. Men Jaebes var min vän långt innan jag hörde den danske talaren. För 40 år sedan hörde jag den välkände evangelisten Bædecker tala om Jaebes, och sedan dess har jag ofta med glädje stannat inför hans bild. Det är alltid gott att stanna inför en bönens man. Det manar till efterföljd. Herren Jesus lade på sina lärjungars hjärtan att bedja, ty han visste att de behövde detta. »Bedjen skördens Herre», så lyder maningen alltjämt. Svenska Missionen i Kina, som ju är en s. k.

* Anteckningar från *Prins O. Bernadottes* predikan vid S. M. K:s årsmöte, Kristi Himmelsfärdsdag 1934 i Betesdakyrkan, Stockholm.

trosmission, behöver alldeles särskilt förebedjare. Så behöva vi då taga till hjärtat maningen att bedja för missionsarbetet i Kina. Vi få bedja om nya arbetare, bedja för arbetarna personligen, att Gud för dem öppnar ordets dörr och ger de rätta orden, som allena kan öppna hjärtana. Så stiger vår bön upp till härlighetens himmel.

I Uppb. 8: 3, 4, 5 läsa vi om ängeln med det gyllene rökelsekaret. Mycken rökelse blev given åt honom för att han skulle lägga den till alla de heligas böner. Bönerna blandas alltså med rökelsen, och det förefaller som om bönerna behövde denna förstärkning. Ja, våra skröpliga böner behöva att bättras på. Sen kunna de föras vidare upp inför Gud och bönesvaret utgjutas över jorden. Så kunna även våra böner få ett mäktigt inflytande.

Om vi så gå tillbaka till Jaebes bön och stanna inför innehållet i denna bön, finna vi, att han först bad: »O att du ville välsigna mig.» Vi känna igen den tonen i hans bön, fastän 3,000 år förflutit sedan han bad den. Många av oss ha otaliga gånger låtit den bönen gå över våra läppar. Vi behöva bedja den, ty vi kunna ej undvara Guds välsignelse. Men Jaebes nöjde sig icke med att bedja om välsignelse. Han bad även om att få sitt område utvidgat. Även den bönen behöva vi bedja med tanke på missionsarbetet. Arbetet behöver utvidgas, växa, ty behoven äro stora. Då vi tänka tillbaka på S. M. K:s utveckling göra vi det med tacksägelse ty Gud har låtit arbetet växa. Han har utvidgat området. Under det gångna året ha 683 blivit döpta. Jag minnes huru vi förr gladdes åt då 70 eller 80 eller 120 blivit döpta under året. Ett stort behov för varje missionssällskap är en stor skara av infödda arbetare, och i S. M. K:s årsberättelse meddelas, att antalet sådana medhjälpare nu är 357. Det är ej ett litet antal. Och antalet elever i söndagsskolorna uppgives vara 2,764, en stor skara. Må vi dock alltfort bedja att arbetet må utvidgas.

»O att du ville låta din hand vara med mig», så lyder nästa punkt i Jaebes bön. Han förstod, att det var ett samband mellan bönen och det Guds hand uträttade. Detta se vi exempel på i Neh. 1 och 2. Nehemja fick höra huru de kvarblivna i Jerusalem fingo lida stor nöd och smälek. Då han hört det, satt han gråtande och sörjande i flera dagar, fastade och bad inför himmelens Gud. Efter att så hava utgjutit sitt hjärta i bön träder han fram inför konungen, som frågade: Varför ser du så sorgsen ut? — Vad är det du begär? Innan han svarade konungen, heter det att Nehemja bad en bön till himmelens Gud. Det är den rätta ordningen. Så få vi läsa: »Konungen beviljade mig detta, eftersom min Guds goda hand var över mig.»

Det sista böneämnet i Jaebes bön var »att Gud skulle avvända vad ont var, så att han sluppe att känna någon smärta». I engelska bibeln står det: »avhålla mig från det onda, så att det ej skadar mig». Därom behöva vi bedja. Huru många ha ej skadats av det onda, av synden. Man har vandrat på Herrens vägar men kommit ut på syndens sidovägar och därav tagit obotlig skada. Må vi bedja att synden,

det onda, ej får skada oss, ej får skada missionsarbetet.

Så komma vi till Guds svar på Jaebes bön, och det är dock det viktigaste. »Gud lät det ske, som han begärde.» Han fick vad han begärde utan gräns. Hör Gud alla våra böner? Ja, men han ger ej alltid just vad vi bett, eller han ger det ej på det sätt som vi just tänkt oss. Våra böner kunna vara så fåvitska och självviska, att Gud ej ens sedan ängeln med dem blandat rökelsen kan bönhöra oss så som vi menat. Men han ger långt utöver och vida mer än vi kunnat tänka.

Monika bad för sin son Augustinus och hans frälsning. Det såg ej ut som bönhörelse då han sedan reste till Rom, staden där man kunde tänka sig att Augustinus skulle gå ännu längre ut i synd och last. Men där, just i Rom, gick hennes bön i uppfyllelse. Augustinus blev, liksom Jaebes, född med smärta, men ock rikt välsignad.

Ja, bönesvaren äro ibland helt underbara. Här ett som rör missionen.

Det var en gång en missionsförsäljning. Till denna hade en gammal kvinna sytt ett lapptäcke. Hon hade sytt samman lapparna ej blott med tråd utan ock med brinnande böner, och vid försäljningen satt hon där för att se vem som skulle köpa täcket och huru mycket det skulle inbringa. Men ingen köpte det. Till hennes stora besvikelse blev täcket osålt. Hon gav det emellertid till missionen, och det blev utsänt i jullådorna.

Då missionären därute i hednaland packade upp jullådorna kom en hövding in, just när missionären brett ut täcket. Han blev mycket förtjust i de granna lapparna, ville nödvändigt köpa täcket och frågade vad det kostade. Missionären svarade, att om hövdingen var villig att betala täcket med det jordstycke, som missionen behövde för att bygga en kyrka och som de länge velat köpa, men hövdingen ej velat sälja, så skulle han få täcket. Jo, hövdingen gav gärna jordstycket såsom betalning för lapptäcket. Gud hade sålunda länkat händelserna samman till en stor bönhörelse. Då den gamla kvinnan satt där på försäljningen såg det ej ut som Gud hörde hennes bön, men han hörde den och svarade på den underbart. Då Gud fogar ihop det ena och det andra blir det något underbart, och Gud gör så som svar på våra böner.

Svenska Missionen i Kina behöver förebedjare. — Biskop Wade har berättat, att han en gång besökte en av sina församlingar, där en ny pastor skulle tillsättas. En i församlingen sade under samtalet: Vi önska en stor predikant, och då biskopen litet undrande frågade: Hur stor skall han vara? fick han till svar: Så stor att han räcker upp i himmelen, då han ligger på knä inför Gud. — Ja, sådana skulle även vi vara, ej försumliga i bönen, som vi så ofta äro. Sådana missionärer, sådana medarbetare, understödjare och vänner behöver Svenska Missionen i Kina. Give Gud oss nåd till att bliva så stora! Amen.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Årshögtiden 1934.

(Forts. fr. föreg. nummer.)

Efter fröken Bloms föredrag på onsdagskvällen avskildes en stund till tacksägelse och bön. Härpå följde sällskaplig samvaro samt en stilla välsignelserik aftonbön under ledning av disponent *Gust. Törnqvist*, Norrköping.

*

Kristi Himmelsfärdsdag, den andra dagen i högtiden, var en varm, vacker vårdag, ja, man kände det kanske som om sommaren redan kommit. Huru skulle det gå med tillslutningen till mötena en sådan vacker dag? Skulle ej mången föredraga att resa från Stockholm, storstaden, ut till landet? Om vi på morgonen hyste sådana farhågor, så visade de sig under dagens lopp vara ogrundade. Mötena voro talrikt besökta, och vi minnas dagen såsom en stor högtidsdag, rik på uppmuntran och gåvor från vår nåderike Gud.

Vid förmiddagens möte i Betesdakyrkan talade först doktor *Karl Fries* med utgångspunkt från Jes. 35. Det bibelordets första verser var ju ett ord, som den soliga, varma dagen och resultatet av de föregående soliga varma vårdagarna kunde illustrera. Ute i naturen sågo vi, huru marken blomstrade skönt och fröjdade sig. Dock låg en djupare mening i ordet. Vad som vi sett ske i naturen, det skall ock ske på det andliga området. Herren Jesus tillämpade utsagor i detta kapitel på sig själv; och varhelst vittnesbördet om honom tränger fram, där förverkligas på det andliga området vad vi läsa i Jes. 35. Så sker nu därute i Kina. Kina Inlandsmissionens, såväl som vår egen, tidning har givit många exempel härpå. Därför gäller det för oss att söka stärka maktlösa händer för att verket skall kunna fortsätta. Och kraft vinnes på bönens väg.

Efter inledningsanförandet av doktor Fries följde predikan av *Prins O. Bernadotte*. Vi återgiva denna i sammandrag såsom uppbyggelseartikel i detta nummer av vår tidning och dröja därför ej här inför innehållet. En gripande högtidsstund var det emellertid, då vi fingo lyssna till detta budskap, och många tackade säkerligen Gud för vad de då fingo mottaga. — Vid detta möte tjänade också »Kinalänkarnas Kör» i Stockholm med sång, som också bidrog till att göra mötet välsignelserikt.

*

Gemensam middag var anordnad kl. 3 med över 80 deltagare och detta var en del av högtiden, som ej är att förglömma. Särskilt minnas vi tal som höllos och hälsningar, som framfördes. De sedan förra årsmötet hemkomna missionärerna hade sin talesman, de i höst utresande likaså; kommittéledamöter från Skellefteå, Undersåker och Malmö samt Kommitténs ordförande och missionsföreståndaren voro ock bland de talande. Vår tanke gick till de våra i Kina, till vänner i hemlandet och till dem, som fått inträda i den högre tjänsten. Från vänner i hemlandet hade vi också under årsmötesdeltagarna glädjen få mottaga telegrafiska hälsningar, vilka upplästes vid olika tillfällen, allt efter som de kommo oss tillhanda.

*

Kl. 6 e. m. samlades vi åter till möte i Betesdakyrkan. Förste talare var då missionsföreståndare *Erik Folke*. Han läste Mark. 13: 37 och manade till vaksamhet. — Ha vi sammanlänkat vårt hopp och missionen, gett akt på sammanhanget mellan dem? Giva vi akt på tidens tecken? Missionen hör ihop med förverkligandet av vårt saliga hopp, den är ett tydligt tecken på att tiden för hoppets förverkligande närmar sig. Så kan missionen lysa upp vår väg och hjälpa oss framåt mot målet. Vi äro kallade att vara väktare, som noga giva akt, på samma gång som vi äro missionsarbetare. Basunljud höras från alla håll. Det är domstider, kristider, och i sådana tider heter det: Vaken!

Huru förändrat är icke läget nu mot på 1880-talet. Antikrists makter göra sig alltmer gällande och för missionsarbetet ter det sig ibland nästan hopplöst. Dock få vi också nu uppleva välsignelsens tider. Förr längtade vi efter och bådo om att det skulle gå på djupet. Nu får man se det; vi få höra om väckelser på missionsfälten. Tänk att vi fingo vara med och förbereda vad som nu sker! Den tålamodsprövande förberedelsetiden har ej varit utan betydelse. Må vi nu, då vi tacka för väckelsetiderna, ej nöja oss med att tacka, utan ock bedja, att väckelsen må fortsätta.

Ett annat glädjeämne är att Herren utrustar inhemska krafter. Även efter detta längtade vi under missionsarbetets första tid. Nu få de på de olika missionsstationerna besök av kristna kineser, som i sin verksamhet få vara till stor välsignelse. Guds församling håller på att göra sig redo. Guds folk vaknar upp över hela jorden. Samtidigt blåsa förförelsens vindar. Låt oss be Gud bevara sitt folk i förförelsens tider.

Vi äro satta till att vara väktare och tjänare. Må vi få nåd att tjäna med Kristi tjänaresinne. Det är bråttom med missionsarbetet. Vi få ej försumma tillfällena. Må vi få nåd att giva oss helt. Vi veta ej vad det nya året skall bära i sitt sköte, men »det saliga hoppet kommer under alla förhållanden att förbliva fast.

Så följde utdrag ur årsberättelsen, meddelat av sekreteraren, samt avslutningsanförande av missionär *Axel Hahne*. Mark. 16: 19, 20 har ett budskap, som kan sammanfattas: Jesus är Herre. Han uppfor till himmelen och satte sig på Guds högra sida. Han är skapelsens såväl som Bibelns medelpunkt. Han föddes för att bliva konung, men ock för att dö, ty att dö var för honom vägen till konungslig makt och härlighet. Nu är han Konung och Herre. Det är nödvändigt tala om detta, ty Gud har gömt allt i Kristus, och vi måste vara på vår vakt mot benägenheten till att gå förbi honom.

Vad verkar då detta budskap om att Jesus är Herre? Då vi få honom uppenbarad för oss såsom Herre och mottaga honom såsom vår Herre, blir det för oss blott en fråga: Vad vill Jesus? — Så bliva vi inställda på att lyda honom, och därav följer att vi få del av en stilla ro, tro och glädje. Så bliver ock vår förkunnelse en glad förkunnelse, präglad av tacksamhet. Man kan ej vara otacksam och knota, om detta blir en verklighet för oss. Då kunna vi alltså likt lärjungarna gå ut och få uppleva, att Herren verkar med oss. Det ser kanske ofta ut som om vi vore ensamma, då Herren sänder oss, men han är med. Hava vi tagit detta på fullt allvar, tagit Frälsaren på fullt allvar? Det kan ej ske i egen kraft, blott i Andens. Det skulle ske mera i oss, om vi kunde öppna oss mera, giva Anden mera rum.

*

På fredagen höllos alla mötena på K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35. Morgonbönen leddes av kyrkoherde *G. Arbman*, och hans budskap då refererades i förra numret av vår tidning. Salen var fylld redan vid detta möte, dagens första, och tacksamma voro vi säkert alla för förmånen att få vara med.

Missionär *August Berg* ledde sedan en bibelstund med 1 Kor. 3: 11 såsom utgångspunkt. I ett kommande nummer av vår tidning hoppas vi kunna återkomma till detta bibelstudium. Vi nöja oss nu med en önskan, vartill studiet ledde fram. Den kan uttryckas: Gud göre oss till glada, lyckliga medarbetare åt Gud!

Vid missionsstunden, vilken följde efter en stunds avbrott för servering och sällskaplig samvaro, talade först missionär *Malte Ringberg*. Han skildrade huru hedningarna, utan Kristus, utan medborgerskap, utan löften, utan Gud, utan hopp, stå främmande inför tanken på att bevisa barmhärtighet. Släktkänsla finnes, men ej barmhärtighet i vanlig bemärkelse, och efter mycken nöd blir man ofta obarmhärtig även mot de närmaste. Konfucius gillade avsikten att döda en flicka för att farmor i hemmet skulle få mat, då födan

ej räckte till dem båda, och detta har ingått i det allmänna medvetandet.

Barmhärtighet saknas, då det gäller att hjälpa dem, som äro i nöd. En ränta på 3 % per månad, 36 % per år, anses ej särskilt hög. Även i nödhjälpsarbete visas ofta av de icke kristna prov på obarmhärtigt sinnelag. Jesus Kristus kan ensam omskapa hjärtana och giva oss att bliva barmhärtiga såsom vår himmelske Fader är barmhärtig.

Fru *Augusta Berg* tecknade för oss en livsbild från Kina. I staden Tungchowfu (nu Tali) rådde för 40—50 år sedan främlingsfientlighet och svårt motstånd. En lärare hörde emellertid då gatupredikan och förklarade, att han i tio år längtat efter att få höra detta budskap. Han kom om nätterna för att höra mera, men så försvann han och var borta rätt lång tid. Han kom dock tillbaka, blev anställd såsom språklärare, och så småningom uppgick ljuset för honom. Han blev en verksam kristen. Fick han då några av sina närmaste med sig på den nya vägen? Ej medan han levde; men nu berättas, att alla i hans by bekänna sig tro på Jesus Kristus, även hans son, som sörjer över alla de förspillda åren, sedan han först hörde budskapet om Jesus och till dess att han nu mottagit honom.

Fru *Dagny Bergling* uppläste en hälsning från de kristna i Hancheng och Hoyang, som hon fått för att framföra till vännerna i hemlandet. Vid läsningen gavs intressanta förklaringar samt meddelanden, och gripande var det, då fru B. utbrast: Den som vore ung och finge gå dit ut igen!

Fru *Gerda Carlén*, som i höst hoppas få resa ut igen, talade först om huru synerna, som man sett i Kina, etsa sig fast, så att man aldrig kan glömma dem. Inför de synerna känner man, att man ej har rätt att stanna hemma om man kan få resa. Man är också glad att få resa, fastän man med tanke på sin egen hjälplöshet också känner fruktan och bävan. Men Gud vet vad för ett verk vi äro. Han sade förr: »Du mask Jakob», och jag läser ofta: »Du mask Gerda», men då gäller ju ordet: »Frukta icke», och det blir därför en känsla av att vila på Guds eviga armar. Han skall utföra sitt verk. Själva kunna vi intet göra. En ung artist försökte, så berättas det, måla en skön bild, som han såg för sin inre blick, men han kunde ej få fram bilden, endast några svaga konturer. Full av vemod måste han gå ifrån sitt arbete. Då han gått kom Mästaren. Han såg konturerna, förstod vad den unge artisten velat få fram och fullbordade målningen. När artisten kom tillbaka, säges det, att han föll ned, utbristande: Detta har ingen annan än Mästaren kunnat göra. — Det är vad vi få erfara i vårt arbete i Kina. Vi försöka vända kinesernas tankar till det enda nödvändiga, försöka måla Kristus för dem, men misslyckas så ofta. Då kommer han, vår Mästare, och fullbordar verket. Vi få, då vi se huru de vinnas den ene efter den andre, falla ned i tillbedjan. Vi få anledning utbrista: Detta har ingen annan än Mästaren från Nasaret kunnat göra.

*

Så kom ungdomsmötet, årshögtidens sista möte i Stockholm. Det hade samlat ett mindre antal deltagare än de övriga mötena, men de som voro med, och de voro ej så få, äro säkert tacksamma för att även det mötet kom till stånd. Vår nyantagne missionär, *Selfrid Eriksson*, var förste talaren. Han läste ett par texter ur Hebr. 5 och 8 kap. samt erinrade om, att även om Gud givit oss människor förmåga att uträtta mycket, så har han ändå förbehållit sig verket att frälsa och förlossa. För att utföra det verket måste han först krossa vår egen berömmelse och självsäkerhet. Frälsningen är från synd och från falskt hopp till Guds himmelska rike. Frälst bliver den, som kommer till Jesus, ty Jesus är dörren, ej en dörr bland andra. Vägen genom alla andra dörrar går vid sidan av Gud, ej till honom. Herren Jesus är en levande Frälsare, därför är ej vår tro fåfäng; han är ock en verksam Frälsare, ty han lever alltid för att bedja för oss. Guds kärlek

i honom är oemotståndlig, ja, »Jesu kärlek, det är det tvång, som alstrar offer och föder sång». Blive då Jesu kärlek kraften i våra liv!

En av de två »nya», som vid förra årsmötets ungdomsmöte talade, fick även i år medverka genom att brev från henne, fröken *Hanna Lundberg,* lästes av fröken *Lisa Blom.* Så fördes våra tankar dit ut till våra, de senaste åren utresta, missionärer. Vi gladdes åt underrättelserna från dem, kände gemenskap med dem och bådo för dem.

Därefter fingo vi lyssna till tandläkare *Josef von Malmborg.* Med 1 Sam. 23: 16 såsom utgångspunkt, ordet om att Jonatan styrkte Davids mod i Gud, talade han om, att Svenska Missionen i Kina och dess arbetare för honom ofta varit en hjälp till frimodighet i Gud, och om huru det går till att bliva och vara en sådan hjälp. Vi äro alla kallade att stärka varandras mod i Gud. Det kan ske genom ett leende, genom någon vänlighet, bevisad på ett eller annat sätt, genom att besöka någon sjuk o. s. v. För att kunna stärka varandras mod behöva vi vara lyhörda för Guds röst, så att vi höra, vad han talar till oss. En för denna sanning synnerligen belysande händelse ur major F. von Malmborgs liv berättades, och denna berättelse hoppas vi att vid lämpligt tillfälle kunna införa i vår tidning.

Missionsföreståndare *Erik Folke* och missionssekr. *Martin Lindén* voro nästa talare. Missionsföreståndaren betonade, att vårt arbete i Herren för Guds rike aldrig är fåfängt även om det dröjer innan vi få se resultatet, och missionssekreteraren påminde om vikten av att likt Kaleb i Jos. 14: 11 förbliva stark i Gud och villiga att intaga även bergsbygder.

Marinintendenten *Oscar von Malmborg* ledde efter serveringen aftonbön och talade därvid om Saul, särskilt slutet av hans liv, såsom ett avskräckande exempel på att gå egna vägar, bort från Gud, och om David, som hämtade styrka hos Herren sin Gud och som därför vid livets afton kunde fatta harpan och sjunga såsom han gör i Ps. 23.

*

På lördagen företogs den sedvanliga utflykten till Duvbo, som av någon förklarats vara själva höjdpunkten i högtiden. I år var det på grund av det vackra varma vädret alldeles särskilt uppfriskande med denna utfärd. Kaffeborden voro dukade ute i skogsbacken, och det var varmt nog för att man skulle kunna njuta av tillvaron ute i det fria. Möte följde sedan inomhus med tal av ombud och vänner från många platser i vårt kära fosterland.

*

Årsmötet är nu ett minne. Det hör till det förflutna. Men dess budskap till oss skulle ej blott vara något att minnas. Det är ej nog ens att minnas det med glädje. Guds budskap, som kom till oss genom årsmötet, skall nu omsättas i levande liv. Må Gud giva oss alla, som voro med, kraft därtill, och må den kraften, då budskapet eller budskapen nu föras vidare, också föras ut till allt fler och fler. — »Vi äro satta till att vara väktare och tjänare. — — Vi få ej försumma tillfällena. Må vi få nåd att giva oss helt!» *M. L.*

Missionstidningen Sinims Land.

Under sommarmånaderna juni—september kommer Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, att utgivas med *endast ett nummer i månaden.*

I samband med detta meddelande bedja vi att få erinra om vad som stod att läsa i numret för den 10 jan.:

»Enligt gammal praxis fortsätta vi även efter årsskiftet att expediera Missionstidningen Sinims Land till prenumeranter vilka förut rekvirerat tidningen genom vår Exp., och *som ej meddelat, att de ej längre önska den.* Till sådana prenumeranter kommer alltså så småningom räk-

ning för obetalda prenumerationsavgifter, om ej sådana dessförinnan insändas.

Vi hoppas, att alla våra gamla prenumeranter kvarstå, men skulle någon vara förhindrad fortsätta prenumerationen äro vi tacksamma för meddelande därom, emedan tidningens ekonomi ej tillåter utsändande av gratisexemplar.»

Under den närmaste framtiden ämna vi nämligen utsända de utlovade räkningarna. Enär prenumerationsavgifterna lämpligen kunna insändas per postgiro, utsända vi räkningarna tillsammans med ett postgiroinbetalningskort, som är försett med vår adress. Vi begagna också tillfället att tacka alla våra prenumeranter för den kärlek och det intresse, som de visa genom att prenumerera på vår tidning.

Familjenytt.

Enligt från Kina mottaget telegram föddes den 31 maj en son åt missionärsparet *Birgit* och *Martin Bergling*. Vi uttala våra varmaste lyckönskningar och tillönska Guds rikaste välsignelse.

De hemkomna missionärernas adresser.

Beträffande de i förra numret av vår tidning omtalade hemkomna missionärerna bedja vi få meddela, att adressen till fröknarna *Frida Prytz* och *Dagny-Edla Bergling* är: Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg*. Adressen till fröken *Judith Hultqvist* är: Bodasjögle, *Stensjön*, och fröken *Ida Söderbergs* adress är: Björkvägen 16, *Kristianstad*.

Utresande missionärer.

Såsom redan i förra numret av Missionstidningen Sinims Land antyddes, hoppas vi, att fyra av Svenska Missionens i Kina missionärer i höst skola kunna utresa till Kina. De äro: Missionärsparet *Malte* och *Ida Ringberg*, fru *Gerda Carlén* samt vår nyantagne missionär *John Selfrid Eriksson*, och de beräknas utresa med Wilhelmsens motorfartyg »Tancred», som enligt nuvarande plan skall avgå från Marseille den 12 nästkommande oktober.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Lyckligt och lycklig framme.

Kära Missionsvänner!

»Och han förde dem till den hamn, dit de ville.» Ps. 107: 30.
»Han ledde dem på en rätt väg, så att de kommo till en stad, där de kunde bo.» Ps. 107: 7.

Ja, så är jag nu lyckligt och lycklig (!) framme i gamla Yuncheng och mitt i skaran av kära kamrater och kineser, och det redan för en månad sedan! Det är väl oerhört, att jag ej på hela denna långa tid efter min framkomst låtit höra av mig, men tiden har ilat iväg, och jag har ej riktigt hunnit följa med den. Det har väl delvis berott på, att jag blev sjuk en vecka efter min ankomst i en grundlig influensa med hög feber, som höll mig i sängen en vecka, och sedan har det tagit sin tid att återfå krafterna. Men nu börjar jag känna mig som vanligt igen. Det var ej första gången, som jag körde fast i inkörsporten. Det har jag gjort alla tre gångerna, som jag kommit till Kina, men Herren har hjälpt igenom.

Jag hade verkligen hoppats, att jag skulle kunna skriva tackbrev till var och en, som givit mig gåvor, kära vänner både i norr och söder, både före och vid min avresa från Stockholm samt vänner i Malmö, som voro nere vid tåget, när jag reste igenom där, men det blev endast några få brev skrivna under resan. Och nu får jag bedja Eder i stället taga emot mitt varma tack för all Eder kärlek. Det var nästan ständigt sjögång, så att man hade knappast mod att sätta sig ned med papper och penna, och gjorde man ett energiskt försök att skriva, så blev man ofta alldeles yr av svängandet upp och ned, när man ej måste skynda sig och söka skydd undan en stor våg, som ansåg sig ha som sin uppgift att spola däcket mycket bättre än sjömännen hade gjort det. Dels på grund av sjögången och dels på grund av att det var alltför överfullt med passagerare, blev resan mer än van-

ligt tröttsam. Lyckliga kände vi oss därför, när vi efter något mer än sju veckor nådde Shanghai, och ännu mer jublande glad och lycklig var jag, när jag efter åtta och en halv vecka nådde fram till Yuncheng missionsstation.

Det var med varmare känslor än någonsin förut, som jag den sista dagen av båtresan stod på däck och såg ut över Kinas kustland, detta stora, vidsträckta land, till vilket Gud i sin nåd har kallat oss att komma med Jesu Kristi frälsningsbudskap, och innerliga böner uppstego i mitt hjärta för det folket, som vandrar i mörker och dödsskugga.

Vid framkomsten till Shanghai blev jag som vanligt kärleksfullt emottagen på China Inlands Missionens hem. Att komma dit var ju som att komma hem. Mycket kärt var det att återse gamla goda vänner där. Det var bara svårt att få dagarna att räcka till för allt och alla, som man ville. Det var ju mycket att ordna med för inlandsresan, men Gud hjälpte i allt så underbart.

Resan Shanghai—Yuncheng gick *så* bra, den, som jag verkligen hade bävat mest för. Gud ordnade så, att jag fick sällskap ifrån C. I. M. med en amerikansk familj Miller, varma missionsvänner, som skulle besöka flera missionsstationer i Hopei och Honan, samt av två av C. I. M:s missionärer hela det första dygnet på tåget. Sedan reste jag ensam det sista dygnet. Den sista dagen ilade tåget igenom kända trakter av vårt Honanfält, förbi Honanfu, Hsinan, Mienchi samt Shanhsien. Det var scenerier av växlande art, som mötte ögat. Där voro omväxlande fula, gråa murar, ljusgröna spirande åkerfält, vattendrag, höga berg och djupa dalar. När tåget passerade Shanhsiendistriktet, blev jag verkligt gripen av den underbara tavla, som låg där framför mig. Den djupa mörka dalen, omgiven av väldiga, gulgråa, terrassformiga höjder, i sig själva så dystra i sin »gråhet», men på det mest underbara sätt förgyllda av den nedgående solens sista strålar. Det var så storslaget vackert. Det talade om strålarna från en annan sol, som med sin kärleks glöd kan lysa upp och värma de mörkaste, kallaste människohjärtan och förvandla ett mörkt och dystert liv i synd till ett liv förgyllt av Guds frälsningsnåd och kärlek.

Framkommen till Shanhsiens station, såg jag där en liten grupp utlänningar i väntan på tåget. Det var våra där arbetande syskon, Ingrid och Johannes Aspberg, Thyra Lindgren och Ingrid Berg. Till och med lille Erik Aspberg var med, fast det var efter solens nedgång på kvällen. De hade med sig en korg med choklad och gott kaffebröd. Vad det smakade härligt gott med den varma drycken på kvällen, och vad det var innerligt kärt att träffa dem alla igen! De voro de första av våra egna S. M. K.-are, som jag mötte. Tåget stod där en god stund, så att vi hunno få en ordentlig pratstund i kupén. Vid halv elvatiden samma kväll kom jag fram till Tungkwan efter endast två dygn ifrån Shanghai på expresståg!!! Det är som en dröm, att man nu kommer så fort fram i Kina, och denna väg, där man förr har måst skaka på en ofjädrad kärra i många dagar.

I Tungkwan övernattade jag. Där var så kallt, så att i stället för att kläda av mig, när jag skulle lägga mig, satte jag på mig så mycket kläder jag hade med mig i mitt handbagage, bl. a. två par strumpor och sockor utanpå, extra ylletröjor innanför klädningen och yllekoftor utanpå samt kappa och på huvudet en mössa! Nu kände jag mig ganska säker på, att jag skulle klara mig till morgonen. Men vid tvåtiden måste jag stiga upp och sätta på mig den tjocka vinterkappan, som jag förut lagt över mig ovanpå sängkläderna. Hu, vad det var kallt och ruskigt! Nu kände jag igen mig. Att det nu var en verklighet, att jag var i Kina, och ej endast en dröm, kunde jag ej längre betvivla, en härlig och underbar verklighet trots allt.

Morgonen därpå fortsatte jag färden över Gula floden med en kines som eskort, vilken missionär Blom hade sänt ifrån Yuncheng för att möta i Tungkwan.

Allt gick så bra och alla mina saker fick jag med mig över till Shansi. Uppför den långa, branta backen ifrån floden till busstationen satt jag själv högst uppe på lasset, som drogs av två mulåsnor. Genom Guds nådefulla ledning nådde jag fram till busstationen just några minuter innan bussen skulle avgå till Yuncheng. Sakerna tog »min kines» på ett par rikshor, men själv ilade jag fram på bussen, som efter bara några timmar var framme i Yuncheng. Men ibland kunde man undra, om man verkligen skulle komma fram med livet. Ifrån Puchowtrakten voro vi endast två passagerare i bussen. *Två* människoliv äro ju ej så mycket värda för en kinesisk chaufför, varför han väl ansåg, att det var lämpligt att giva konduktören en lektion i körning, så att han själv kunde få njuta av sina cigaretter. Konduktören var endast en mycket ung pojke. Vi vinglade härs och tvärs över vägen, och ett Guds under var det, att ej hela bussen blev liggande i diket. Efter Chiehhsien satte sig den rätte chauffören vid ratten igen, och då gick det i en svindlande fart framåt, under det att det stötte och hoppade, så att det var nästan omöjligt att sitta kvar på bänken. Men fram kom jag i alla fall med alla mina lemmar i behåll, och hur mitt hjärta jublade över all Guds godhet emot mig och över hans bevarande nåd och trofasta ledning och hjälp hela vägen, det kan jag knappast beskriva. Hur jag spejade för att uppfånga första skymten av Yunchengs stadsmur!! Verkligen, där reste den sig så imponerande med sina bröstvärn. Ett stycke utanför stadsporten mötte Yunchengmissionärerna samt fröken D.-E. Bergling och hennes bror ifrån Ishih. Vid åsynen av dem alla fröjdades mitt hjärta, och »jag tackade Gud och fattade mod». Endast ett par dagar senare lämnade fröknarna Prytz och Bergling oss för att resa hem till Sverige. Och i förra veckan reste även Bloms hem. Jag är så glad, att jag hann få råka dem alla, innan de reste.

Nu är jag stationerad här i Yuncheng tillsammans med fröken Nylin och skall dels hjälpa henne i kvinnoskolan dels arbeta ute i distriktet. Jag är viss på, att det är Herren, som har lett mig hit, och det gör mig obeskrivligt lycklig.

Och nu till slut vill jag uttala mitt innerliga tack till alla de vänner, som ha bett för mig både under min klenhetstid därhemma och under resan ut. Att jag är här nu är utan tvivel ett direkt svar på många Guds barns böner.

I morgon, om Gud vill, reser jag till Chiehhsiens stormöte, och vid återkomsten därifrån planerar jag att resa ut litet här i distriktet. Bed, att Guds Ande må få överbevisa människor om synd, om rättfärdighet och om dom, och att själar må bli frälsta, varhelst vi gå fram med frälsningens evangelium! Bedjen även för vår flickskola och vår kvinnoskola här. Jag har haft en sådan rar skara kvinnor i min klass dessa dagar, med vilka jag har gått igenom en del av Jesu underverk. Det är så att jag knappt kan tro att det är sant, att jag får sitta och undervisa kineskvinnor igen efter så många års uppehåll. O, att alla unga, som ha fått kallelse av Gud att gå ut på missionsfältet men bäva och tveka att giva upp, vad som hemma är dem dyrbart och kärt, *förstode* vilken glädje det är att giva sitt liv åt Herren och hans tjänst härute! Kära unga vän, glädjen att vara på hans viljas väg uppväger smärtan av alla dina offer.

»Giv dig helt, och vet att ingen än förlorat
däruppå,
Lev för Jesus, tills du salig in uti hans ro
får gå!»

Med än ett varmt tack och många hälsningar!

Eder lyckliga
Estrid Sjöström.

Yuncheng den 5 april 1934.

En dag på Shanhsien missionsstation.

Kära Vänner!

I dag skall bibelkursen för sökare börja. Skall det komma många kvinnor? Vi ha bett Gud, att han skall sända hit sådana,

som verkligen längta efter frälsning, sökande själar, som han kan få möta med sin nåd. —

På morgonen hade jag en timmes lektion för läraren, och sedan bad jag honom skriva ut en kör, som kvinnorna skola få lära sig sjunga.

Hela morgonen ha besökande kommit och gått. Man har kommit in från landet för att se avgudaprocessionerna. Många ha vandrat 2 mil och mera. Missionsstationen, som ligger inne i staden, får också ett besök. Äldste Yu samt fru Peng, som kommit på besök, begagna tillfället att tala med dem om den ende sanne Guden och lämna dem traktater.

På förmiddagen gingo fru Aspberg och jag ned för att se hur många kvinnor, som kommit. Rätt många sitta uppkrupna på »kangen» i kvinnliga gästrummet och läsa och sjunga. Från det lilla kapellet höra vi röster. Där sitter en skara hedningar, och fru Peng predikar för dem. Nu ha de antagligen hört nog. Där möta vi ju hela sällskapet. Ett par unga kvinnor bli rädda för oss och stiga skyggt tillbaka. Helt säkert ha de inte sett några utlänningar förut. De andra vilja då försöka hjälpa upp saken och förklara, att vi voro precis lika dem, varken ansiktsfärg eller språk utgjorde någon skillnad.

Vi tänkte börja lektionen, men det blev ingen stillhet. Kvinnor komma och gå i oupphörlig ström. I stället få vi hjälpas åt att tala med dem. Du skulle ha sett en glädjande syn, om du varit här. Längst nere i kapellet sitta fru Peng och fru Li, bibelkvinnan. När den ena tröttnar att predika, fortsätter den andra. En grupp sitter tyst och stilla och lyssnar en stund. Andra komma i stället. Mitt i salen står fru Yang och talar fort och ivrigt för några andra lyssnare. Där sitter fru Ü och försöker läsa en traktat med en ung kvinna. Hon döptes förra hösten och kan inte så mycket. Det går nog lite knaggligt med hennes läsning. Men »frun» har bett dem som tro på Jesus att hjälpa till. Några av mina söndagsskolflickor ha kommit med, och de äro mig till stor hjälp. »Frun, frun! Här har jag med mig två kvinnor. Predika nu för dem!» Det är gamla fru Chang, som kommer så glad och ivrig till fru Aspberg och har två andra med sig.

Grupp efter grupp kommer — och går igen. Det blir ingen lektion av. Men i stället ha flera hundra kvinnor varit här och för första gången hört evangelium. De gå tillbaka igen, tillbaka till de larmande, stojande avgudaprocessionerna. — Hör du inte, hur trummorna dåna, dovt, entonigt? Hör du inte cymbalernas gälla skrammel? — En stund ha de suttit och lyssnat till evangelium om den ende sanne Guden och frälsningen genom Jesus Kristus, de flesta så lite intresserade. Inte är det väl ändå förgäves? Det första besöket kan följas av andra, och kanske någon eller några av dessa en dag står upp och tager emot Jesus, Frälsaren, i sitt hjärta. En ung kvinna, hur väl minns jag inte henne! Hon lyssnar och lyssnar till budskapet. Hennes sällskap går vidare, men hon vill stanna och höra mera. »Hur skall jag tillbedja denne Jesus?» frågar hon. »Jag är buddhist.» Hon stannar en timme, flera timmar. I morgon skall hon återvända till sin by ungefär 2 mil bort. Ett erbjudande att bibelkvinnan längre fram skall besöka hennes by blir hon glad över.

Jublande glada ha vi kamrater i kväll talat om vad vi sett och hört. Inte blev dagen som vi tänkt, men evangelium har blivit förkunnat, och vi kunna inte annat än tacka Herren och bedja, att han fortsätter det verk, han börjat.

Bed med oss därom!

Er tillgivna
Ingrid Berg.

Från Hanchengs kvinnoskola.

»När dina ord upplåtas, giva de ljus.» Ps. 119: 130.

Under höstterminen hade vi endast sju elever i kvinnoskolan. Orsaken var ej, som vi först trodde, bristande intresse. De hade helt enkelt ej tid. Efter alla dessa år av missväxt, översvämning med åtföljande hungersnöd och epidemier, hade nu folk säd att tröska och mala, bomull att

rensa och spinna för att sedan väva och sy kläder. Men nu är antalet elever 23. Utom två äro de alla unga sonhustrur. Några av dem ha varit med på våra kvinnokurser och äro döpta, men leva i hedniska hem och ha kanske kämpat i månader, ja år, i bön för att få familjens tillåtelse att komma hit. Hur lyckliga de äro! Några äro hedningar, som sänts hit av sina kristna svärföräldrar. Av dessa voro några både opierökare och tjuvar, när de kommo. Ett par äro hitsända av sina troende män. Allt detta nya är dem så främmande, och första tiden längta de hem till sina kangar, men i den mån de börja förstå läran och se, att den är god, bli de lyckligare.

De komma ej alla på en gång. De stanna ett par eller några månader; endast några få genomgå 2-årskursen på en gång. Dock komma många igen, när de ha tillfälle. Detta försvårar undervisningen ofantligt för den ensamma lärarinnan. Men, som hon är nitisk själavårdare och god pedagog, når hon otroligt goda resultat. Skulle man hålla strängt på att de borde stanna hela terminen, skulle endast några få komma. Under min vistelse här, har jag haft förmånen att undervisa i nya testamentets historia. Vilka rika timmar! Vilket ansvar! Jag tänker mig, att Jesus i var och en ser möjligheter till utveckling, till dagligt framåtskridande, till tjänst i sitt rike. De ha ej endast kommit för att få undervisning. Om ock omedvetet ha många av dem kommit famlande i mörker efter en hand, som kan leda dem ut i ljuset, för att sedan själva bli ljusbärare. De sitta uppmärksamma och ivrigt lyssnande. Tårarna rinna, när Frälsarens rena bild upprullas för dem. Vad veta de om det, som är rent, vackert och ädelt? De ha ju levat sina liv i smutsen, och de flesta av dem äro i verklig nöd över sina synder. En äldre kvinna hade tidigare, när hon ännu ej förstod, köpt 2 hustrur åt sin son. Hur det nu plågar henne! Varje dag kommer någon till lärarinnan för att få tala ut och få hjälp och ledning. Guds Ande är verksam. Förklaringen är enkel och ändå så underbar. Lärarinnan, som under de senaste åren blivit på nytt välsignad, särskilt under pastor Iangs möten och nu senast under bibelkvinnokursen i Tali, har gjort upp en del gamla, ouppklarade affärer. Hur sant är det ej, att ju mer vi fördjupa oss i Guds ord, ju större blir det ljus, som faller över vårt andliga läge, desto angelägnare blir det för oss att få det riktigt gott med Gud, så att ej något i våra liv hindrar Gud att använda oss. Då blir vår bön: »Närmare Gud till dig, närmare dig, om ock ett kors det blir, som lyfter mig.»

Språkröret är rensat, användbart. Det är kanalen, som öppnats uppåt som mottagare, utåt som givare. »Och deras själ skall vara lik en vattenrik trädgård.» Jer. 31: 12. Bed för denna vår präktiga lärarinna, som har en sådan dyrbar teg sig anförtrodd. Hon har mycket svaga ögon och vid ett par tillfällen var hon nästan blind. Bed, att hon må återfå sin syn och kunna fortsätta sitt välsignelserika arbete! Bed också för dessa kvinnor, att de alla under sin vistelse här må få bli helt avgjorda kristna, som sedan bära ljuset till sina hem och byar.

Med hjärtlig hälsning!

Hancheng påskdagen 1934.

Maja Lundmark.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1934.

Förberedelsevis hava vi redan tidigare meddelat, att Svenska Missionen i Kina innevarande sommar planerar att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor: På *Mauritzberg, Östra Husby,* Östergötland, den 24—30 juli och i *Skellefteå* den 7—13 aug. Här följa nu några ytterligare meddelanden härom.

Kursledare blir på båda veckorna missionsföreståndare *Erik Folke.*

Priset blir på båda platserna för hela tiden *kr. 20:—,* i vilken avgift ingår en mindre deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna vid mötena.

Betalningen erlägges så snart som möjligt efter ankomsten till respektive veckor.

Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, kudde och filtar.

*

Vid *Maurilzberg* sker samlingen på e. m. *tisdagen den 24 juli.* Resan företages med tåg till Norrköping. Därifrån ordnas samlingsdagen med bussar för resa till Mauritzberg. Övriga dagar gå ej bussar, utan resande måste själva ordna för vägsträckan Norrköping—Mauritzberg. Man kan också resa till Östra Husby station och därifrån på bil till Mauritzberg. För återresan ordnas med bussar på morgonen måndagen den 30 juli.

Posladressen till deltagarna under veckan är: Bibel- och Ungdomsveckan, Mauritzberg, *Östra Husby.*

Bibelstudierna komma v. Gud att under denna vecka ledas av missionär *Aug. Berg.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet »*Tidsbilder ur missionshistorien*». I samband härmed talar missionsföreståndare *E. Folke* på onsdagen över ämnet: »Första uppspirandets tid», fröken *Lisa Blom* på torsdagen om »Missionsintressets genombrott i hemländerna», sekreterare *M. Lindén* på fredagen om »Framryckningen» och missionsföreståndare *E. Folke* på lördagen om »Öppna dörrar». I övrigt anordnas möten efter för varje dag uppgjort program. Dessutom medverka frökarna *Judith Hultqvist* och *Ida Söderberg* samt andra S. M. K:s missionärer och missionärskandidater.

*

Vid veckan i *Skellefteå* bliver förläggningen i *Seminariet.* Samling sker på eftermiddagen *tisdagen den 7 aug.* Veckan pågår t. o. m. söndagen den 12, varefter uppbrott sker på morgonen måndagen den 13 aug.

Postförsändelser till deltagarna kunna adresseras: Bibel- och Ungdomsveckan, Seminariet, *Skellefteå.*

Bibelstudierna komma här v. G. att ledas av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet »*Livsbilder ur missionshistorien*». Härvid talar missionssekreterare *M. Lindén* på onsdagen om »William Carey»; missionär *Aug. Berg* på torsdagen om »Robert Morrison»; fröken *Lisa Blom* på fredagen om »David Livingstone» och missionsföreståndare *Erik Folke* på lördagen om »Peter Fjellstedt». I övrigt anordnas varje dag missionsstunder och uppbyggelsemöten.

Övriga medverkande bliva fru *Gerda Carlén,* fröknarna *Judith Hultqvist* och *Ida Söderberg* samt nyantagne missionären *Selfrid Eriksson.*

*

Anmälan om deltagande i dessa båda veckor mottages tacksamt på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm,* samt för veckan i Skellefteå av fru *Aina Bäärnhielm, Skellefteå.*

Vi anbefalla på det varmaste Bibel- och Ungdomsveckorna åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Bedjen för dem och hjälpen oss att få deltagare, *särskilt ungdom.* Och mottagen vårt varma tack för värdefullt bistånd härmed under gångna år!

K. M. A:s 40-årshögtid.

»Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram.»

Dessa Jesu ord blevo så levande för mig, då jag hade den stora förmånen att få taga del i Kvinnliga Missions-Arbetares (K. M. A:s) 40-årshögtid. Gud har rikligen välsignat det verk som fröken Fredda Hammar fick börja år 1894. Genom de många vittnesbörden under årshögtiden blev intrycket av liv så starkt.

Fredda Hammar levde ett starkt tros- och kärleksliv. Hon gav ut vad hon fått taga emot av sin Frälsare. En tändande gnista fick hon bliva för många i vårt eget land liksom i Norge, Danmark, Tyskland och Holland. Men elden blev ej bara tänd utan den blev ock underhållen och vårdad.

Det är trosstärkande att få liksom upprullat inför sig ett arbete som K. M. A:s. Trons och kärlekens liv har genom denna Missions arbetare levts här hemma i vårt eget land och ute på olika missionsfält, levts så att många, många förts fram till frälsningen i Jesus Kristus.

En Herrens tjänarinna, det var vad K. M. A. önskade att få bliva. Vi tacka Gud för att han gav dem den stora nåden att vara det. Strömmar av levande vatten har genom dem fått flyta åt norr och söder, öster och väster.

Då man läser 40-årsskriften »Tidevarv komma, Tidevarv försvinna»,* lever man med, helt och fullt. Jag tyckte mig vara med, då Fredda Hammar träffade lappkvinnan Kristina Torkelsdotter i Åre, och på lappmässan i Kolåsen, nyårsmässor i Undersåker, liksom vid olika tillfällen på Fjällgård. Skildringen av K. M. A:s arbete bland lapparna är sådan, att man liksom andas in den friska fjällluften. Det tar djupa tag i hjärtat att följa Gamma1-Svenskbyborna på deras lidandes väg. Under många år läste man och bad för de älskade, som arbetade i Gamma1-Svenskby. Nu förundras man och tackar Gud för att vi i våra dagar fått vara med om något sådant som hela denna lilla folkstams förflyttning till fosterjorden. Och Armeniens folk, martyrfolket, spillrorna av ett folk, som ej mer äger något eget land! O, vad det är gripande att läsa skildringen om detta och om K. M. A:s stora kärleksgärning bland det arma folket.

Fortsätta vi så till Nordafrika, citerar jag ur artikeln: »Nordafrikas jord har vattnats av martyrers blod, vittnen trogna intill döden, bland dem också en och annan, som vunnits för Kristus ur islams bojor, och de utgöra ett utsäde till nya skördar och segrar.

Ett tålamodets verk är missionen i ett land sådant som detta. Islam kan aldrig förenas med Kristus. Det sjuder inom en muhammedans bröst att vara tvungen att tolerera Kristi sändebud. Dock: kärlek och tålamod vinner. Att göra väl och hjälpa alla var ju Mästarens program.» — — — »Tålamodets verk.» »Se, åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och bidar tåligt efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn.»

»Är det ej detta missionen ivrigt bidar och väntar!»

Och ur artikeln om Indien: »Ingen utom Jesus, ingen utom Jesus, ingen utom Jesus är värdig att äga Indiens strålande krona och han skall äga den.» Ty — »han är ljuset».

Det jag läser gör ett sådant mäktigt intryck på mig. Vågar jag att fortsätta att läsa om Kina? Ja, jag läser om en kinesflickas obeskrivliga ångest och lidande, men också om huru hon vid 40-årsåldern kom i kontakt med missionen och fick bliva en ny skapelse i Kristus Jesus.

Köp och läs boken, du skall finna, att du böjer dig djupt ned i tacksamhet inför Jesus Kristus.

Vi tacka för den obegripliga nåden att vi fått taga emot budskapet om en Frälsare för all världen och få föra detta vidare och vidare, till dess Jesus kommer igen. *Lisa Blom.*

* »TIDEVARV KOMMA, TIDEVARV FÖRSVINNA.» Minnesskrift 1894—1934. *Kvinnliga Missions-Arbetares Förlag,* Brunnsgatan 3, Stockholm. 109 s. Pris kr. 1: 50.

Äventyr och mission.

BLAND INDIANER OCH RÖVARE i Central-Amerika. Av *David Haglund. Svenska Missionsförbundets Förlag,* Stockholm. 110 sid. Pris häft. 1: 75, kart. 2: 75.

Då missionär och fru Haglund för något år sedan tillbringade sin semestertid i Sverige, vunno de många vänner. De fingo ock vara medel att väcka intresse för missionsverksamheten i Central-Amerika, ty missionär Haglund hade något att berätta och han kunde framställa berättelserna levande. K. F. U. M.-pojkarna voro t. ex. förtjusta över att få höra honom tala.

Ovanstående lilla bok kommer säkert att i sin mån verka detsamma, som Haglund själv fick utföra under sin vistelse i hemlandet. Man lägger ej gärna ifrån sig boken förr än man läst den till slut, ty den är spännande. Men den passar ej bara för pojkar. Den talar om en självutgivande missionsgärning, om Guds underbara beskydd i faror för rövare och vilda djur. Den visar, att arbetet icke är förgäves, och den ger fängslande exempel därpå. Det är en bok, som säkerligen alla kunna läsa med intresse. Förf. har något att berätta även i sin bok, och han kan berätta det. Må han finna många läsare, och må boken få väcka intresse, kärlek och förbön för missionsarbetet i Central-Amerika. *M. L.*

Kristen radio i Kina.

Den 2 december 1933 inleddes en ny form av kristen aktivitet i Kina. På enskilt initiativ öppnades den dagen i Shanghai en radiostation helt avsedd för utsändning av kristna program. Varje dags program inledes med morgonandakt och så följer senare på dagen en åtta timmars utsändning. Diskussion över sociala problem och deras lösning, läkares råd i hälsovård, predikningar, föredrag om den kristna missionen i Kina och andra länder, musik och sång, personliga vittnesbörd, undervisning i skriftspråket och dylikt kommer att bjudas. Kristna kineser ha iklätt sig ansvaret för utgifterna, som torde komma att belöpa sig på omkring 600 dollars i månaden. (Sv. Posten.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under maj 1934.

Allmänna missionsmedel.

617.	Sala stads Mfg, resebidrag	12: —
618.	T. S., d:o	10: —
619.	A. W., d:o	5: —
620.	E. J., Rosshyttan	7: —
621.	Koll. i Bäsingo	4: —
622.	E. L., d:o	5: —
623.	Koll. i Brötjärna	19: 30
624.	D:o i Bjurås	20: —
625.	Syfören. i Månsta, resebidrag	5: —
626.	T. A., d:o	1: —
627.	Koll. i Orsa	13: 60
628.	D:o i Skattungbyn	21: —
629.	D:o i Edsbyn	20: —
630.	Syfören. i Mo	25: —
631.	Koll. i Hagmuren	10: 75
632.	A. O., Norderön	1000: —
633.	S. J., Skärblacka, i st. för blommor till Anna Gauffins grav	5: —
634.	Onämnd, Dalom	20: —
635.	Några vänner till Anna Gauffins minne, gm E. L., Huskvarna	90: —
636.	»En länk»	20: —
637.	I. N., Tyringe, till Hanna Lundbergs underh.	10: —
638.	»Lillemors tackbössa», gm E. S., Jkpg	13: —
640.	S. S., Östersund, till Gudrun Boqvists underh.	100: —
641.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs d:o	100: —
642.	E. o. J. R., »tackoffer till Herren»	100: —
643.	L. U., Sthlm	50: —
644.	Kinafören. Hoppet, Helsingfors, (Fmk. 3,700: —)	316: —
646.	Ekens syfören.	100: —
647.	K. L., Sthlm	25: —
648.	»En tacksamhetens blomma vid Anna Gauffins bår	10: —
651.	K. o. M. S., Visby, i st. för blommor på Selma Bjersanders grav, gm M. B., Hejde	5: —
652.	M. B., Hejde, till d:o	5: —
653.	Koll. i Byholma 29/4	10: —
654.	Resebidrag i Tryserum 3/5	12: 50
655.	Tillägg till 14 mars offret i Naglarp, gm L. B., Björköby	5: —
656.	Ö. H. K. U—d, Österkorsberga 14-marsoffer 46: 50, Vetlanda till C. o. E. Bloms underh. 150: —, Holsby d:o 100: —, Nye till S. M. K. 200: —	496: 50
657.	Kinamissionens vänner, Vetlanda	600: —
658.	Koll. i Betesdakyrkan, Kristi Himmelsfärdsdag	620: 38
659.	L. o. M. T., Vrigstad	18: 50
661.	J. o. M. v. M., Sthlm	100: —
662.	H. o. I. J., Gbg	25: —
663.	»En vän på årsmötet»	10: —
664.	Vänner i Skinnarbo, Rosshyttan	5: —
665.	M. Ö., Innervik, gm S. N., Skellefteå	10: —
666.	»En nypa mjöl», Skellefteå, gm d:o	15: —
670.	I. E., Gbg	5: —
671.	»Herrens tionde»	15: —
672.	G. S., Grängesberg	10: —
673.	M. H., Skönberga	2: 75
674.	»Ps. 91: 15»	10: —
675.	G. K., Björköby	20: —
678.	Svenska Sjuksköterskornas Mfg	250: —
679.	Koll. på Caroli församl:s sal, Malmö	31: 34
680.	»Tackoffer 13/5»	10: —
681.	Kinesernas vänner, Jkpg, »Vårofferet»	450: —
682.	Solglimten i Klemensnäs, till Thyra Lindgrens underh.	5: —
683.	Kinalänkarna, Jkpg o. Huskvarna, till Åke Haglunds underh.	50: —
684.	»Bönhörelse»	100: —
685.	J. J., Hädinge	10: —
688.	A. N., Kalmar	2: 50
689.	A.-B., Ystad	10: —
690.	E. A., Duvbo, sparb.-medel	67: 70
691.	»Onämnd, 10/5, Rom. 8: 32»	100: —

692. »Måndagssyföreningen», Norrköping 50: —
695. S. T., Maspelösa 250: —
696. E. P., Götene, till Maria Petterssons underh. 10: —
697. E. A., »Tackoffor 25/5 34» 100: —
698. Missionskretsen inom K. F. U. M., Hälsingborg, till Martin Berglings underh. 200: —
699. Vallstena syfören., gm E. B., Källunge 60: —
700. M. E., Selja, gm M. S., Mora 2: 75
701. »En vän», gm I. D., Nora 10: —
702. »Gunnar» 10: —
704. Ps. 118: 1 50: —
705. »Till Herrens tjänst» 250: —
706. H. I., Älgarås, »tionde å arbete» 5: —

Kr. 6,222: 57

Särskilda ändamål.

639. Syfören. n:r 1, Sthlm, till bibelkv. underh. i Honanfu 121: —
645. Koll. upptagen vid församlingsaftou 3/5 1934 i Frejgatan 31, till pastor Kaos underh. 38: 60
650. Daggryningen i K. M. A., till flickskolorna i Kina 3,250: —
660. K. S., Huskvarna, för en evang. underh. 200: —
667. L. Ö., Innervik, till Morris Berglings verks. gm S. N., Skellefteå 2: —
668. F. M., till Hugo Linder för en evang. underh. 50: —
669. A. G., Malmö, till evang. Li Chen-te och Shuen-tao underh. 250: —
676. Luleå K. F. U. M., till Joh. Aspberg att anv. i verks. efter gottf. 8: —
677. Missionsafton i Slandrom, till Hanna Wang, att anv. i verks. gm E. O., Genvalla 32: —
686. I. A. M., till deras 3 evang. underh. 300: —
687. »Mormors minne», till bibelkvinoverks. i Puchow 35: —
693. Ingeborgs vänner, till I. Ackzell att anv. efter gottf., gm A. E., Katrineholm 16: 50
694. E. S., Malmö, till Martin Bergling, att anv. enl. i brev angivet ändamål 10: —
703. S. B., Knislinge, till Hanna Wang att anv. enl. överensk. 10: —

Kr. 4,323: 10

*

Allmänna Missionsmedel	**6,222: 57**
Särskilda ändamål	**4,323: 10**
Summa under maj mån. 1934:	**Kr. 10,545: 67**

Med varmt tack till varje givare!

»Din nåd, Herre, vare över oss, såsom vi hoppas på dig.» Ps. 33: 22.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Jaebes bön. — Årshögtiden 1934. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor. — K. M. A:s 40-årshögtid. — Äventyr och mission. — Redovisning.

Stockholm 1934. Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 12. ÅRG. 39. 10 JULI 1934. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

APOSTELN PAULI ÅSTUNDAN.

Aposteln Paulus var en alltigenom målmedveten man. Redan i sin ungdom som Saulus strävade han att nå sitt mål med ett nit, som sökte sin like, men sedan han blivit en Jesu Kristi lärjunge och tjänare, tändes i hans själ en ny glöd, och med en nitälskan, som ej visste av någon övmattning, fullföljde han sin heliga kallelse ända till sitt livs slut. I hans brev finna vi talrika vittnesbörd, om huru stark hans längtan och åstundan var att bliva »rik på rättfärdighetens frukt». Denna frukt sökte han utvinna först och främst genom sitt eget andliga livs tillväxt och fullkomning, men han sökte ock göra sitt liv fruktbärande genom att vinna sina medmänniskor, såväl sitt eget folk som hednafolken, för Kristus och genom att medelst undervisning och exempel stärka sina bröder i tron.

I sitt brev till filipperna säger oss Paulus vad han främst sökte för sig själv. Att känna Kristus, att vinna Kristus, att bliva funnen i Kristus, att äga rättfärdigheten av Gud på grund av tro på Kristus, att få erfara kraften av Kristi uppståndelse, att kunna känna delaktigheten i hans lidanden, att bliva lik Kristus genom en död sådan som hans, för att till slut kunna nå fram till uppståndelsen ifrån de döda. Ett sådant liv var det Paulus önskade leva ända ifrån den stund han mötte Herren på vägen till Damaskus. För dess härlighet miste alla tidens lidanden och försakelser sin stingande udd. Kristus, den enastående, fyllde nu Pauli själ med en obeskrivlig glädje och lycka, och han kunde av fullaste hjärta säga: »Att leva det är för mig Kristus.» Denna innerliga gemenskap med Kristus väckte i Pauli inre en

stark längtan att få bryta upp och vara hos honom, och det var endast för sina troende bröders skull, som han ville bliva kvar i köttet för att därigenom kunna vara dem till glädje och förkovran i tron. För sin Herre Kristus kunde Paulus utan fruktan möta den stund, då han skulle besegla sitt vittnesbörd med sitt blod. Det är inför den stunden han utbrister: »Men om än mitt blod bliver utgjutet såsom ett drickoffer, när jag förrättar min tempeltjänst och därvid frambär offret av eder tro, så gläder jag mig dock.» Att äga Kristus, att känna Kristus, att leva av Kristus, att tjäna Kristus, att en gång få vara hos Kristus, det var för Paulus det högsta av allt.

Men i Kristus vidgades Pauli hjärta så, att han fick rum, ja, ett mycket stort rum för sina medmänniskor. Alldeles särskilt bar han på sitt hjärta förbundsfolket med dess otro, dess synd och nöd. »Mina bröder», skriver han till församlingen i Rom, »mitt hjärtas åstundan och min bön till Gud för dem är, att de må bliva frälsta», och vidare: »Jag talar sanning i Kristus, jag ljuger icke, därom bär mitt samvete mig vittnesbörd i den Helige Ande, när jag säger, att jag har stor bedrövelse och oavlåtligt kval i mitt hjärta. Ja, jag skulle önska, att jag själv vore förbannad och bortkastad från Kristus, om detta kunde gagna mina bröder, mina fränder efter köttet.» Buren av denna brinnande kärlek försummade Paulus aldrig något tillfälle att predika Kristus för sina landsmän och han uthärdade därvid med stort tålamod förföljelse och misshandel från deras sida. För Paulus var det dock fullt klart, att han erhållit en särskild kallelse att »i tro och sanning vara en lärare för hedningarna» och han räknade det som en nåd att för dessa få förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom. Han kände sig stå i skuld till såväl greker som andra folk, till visa såväl som ovisa. Och i sin missionsgärning kände han inga andra gränser för sin verksamhet än Guds vilja och den Helige Andes ledning. Buren av Kristi kärleks tvingande makt trängde han allt längre och längre fram. Han måste verka medan dagen varade och med aningsfylld bävan kände han, att hans väg när som helst kunde avskäras av hans aldrig vilande fiender. De folk och de trakter där budbärarnas röst aldrig hörts, dit stod hans håg. Och han vann ett sådant resultat att han i sitt brev till kolosserna kunde säga, att evangelium var då att finna över allt i världen. En missionär i detta ordets fulla bemärkelse var Paulus.

För sina bröder i tron var apostelns hjärta ej mindre brinnande i kärlek. »Vårt hjärta har vidgat sig för eder», skriver han till korintierna. »Ja, det rum I haven i vårt inre är icke litet.» »Vi skola både dö och leva med varandra», tilfogar han. Till romarna skriver han: »Gud är mitt vittne huru oavlåtligt jag tänker på eder och i mina böner alltid beder, att jag dock nu omsider må få ett gynnsamt tillfälle att komma till eder, om Gud så vill, ty jag längtar efter att se eder för att jag må kunna meddela eder någon andlig nådegåva till att styrka eder;

jag menar: för att jag i eder krets må tillsammans med eder få hämta hugnad av vår gemensamma tro.» Till tessalonikerna äro hans ord genomträngda av den ömmaste kärlek. »Vi ha visat oss milda bland eder», säger han, »såsom när en moder omhuldar sina barn. I sådan ömhet om eder ville vi gärna icke allenast göra också eder delaktiga av Guds evangelium utan till och med offra våra liv för eder, ty I haven blivit oss kära.»

Av sådan rik och omfattande åstundan var Pauli hjärta fyllt. Och hans liv blev också genom Herrens kallelse och ledning ett rikt fruktbärande liv. Vägen till att få leva ett sådant liv har han banat för oss. Och nu står han vid målet och tillropar oss: Varen mina efterföljare såsom jag är Kristi. Och alla som i klenmod och missmod stå bävande inför denna Guds kallelse möter han med ordet: »Icke som om vi av oss själva vore skickliga att tänka ut något, såsom komme det från oss själva, utan den skicklighet vi hava kommer ifrån Gud.» Allt är oss givet i Jesus Kristus, allt gives av nåd, utan någon vår egen duglighet eller värdighet. Låt oss dock arbeta på den betingelse som Jesus talar om i orden: »Jag prisar dig Fader, himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka men uppenbarat det för de enfaldiga.» Hjärtats enfald gjorde den första kristna församlingen till en stor välsignelse för alla följande släkten. I hjärtats enfald höllo de sig tätt intill sin Frälsare och i hela deras omgivning förnams kraften av deras liv. I hjärtats enfald umgingos de med varandra. De voro i sanning ett hjärta och en själ och hedningarna måste giva dem det vittnesbördet: »Se huru de älska varandra.» I hjärtats enfald gingo de med sitt vittnesbörd frimodigt ut i världen på sin Herres bud och hedningarna vunnos i allt större skaror för tron. Skulle ej våra hjärtan i denna sena tid fyllas av en brinnande åstundan att bliva deras och apostelns efterföljare och börja bedja om den nåden, att vi som bekänna oss tillhöra Kristus, allesammans genom Guds Andes hjälp må komma fram till full enhet i tron och i kunskapen om Guds Son till manlig mognad och så bliva fullvuxna intill Kristi fullhet att vi må bli gjorda skickliga till att utföra vårt tjänarevärv att uppbygga Kristi kropp.

Erik Folke.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionstidningen Sinims Land.

Under sommarmånaderna juni—september kommer Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, att utgivas med *endast ett nummer i månaden.*

Missionärsbröllop i Kina.

I samband med missionärskonferensen i Yuncheng firade två av våra missionärer: *Ingrid Berg* och *Erik Malm* sitt bröllop. De vigdes den 12 sistlidne juni, och vi bedja att här få ge uttryck för en varm lyckönskan. Välsigne Gud efter sin nåds rikedom missionärsparet *Ingrid och Erik Malm!*

Missionärernas adresser.

Missionärsparet *Carl och Ethel Blom* tillbringar sommaren i England, dit de anlände från Kina i början av juni. Deras adress där är: 16 Edenhurst Avenue, Hur-

lingham, *London S. W. 6.* England. Till Sverige anlända de v. G. den 31 nästkommande aug.

Missionärsparet *Axel och Anna Hahne* ha flyttat, så att deras adress nu är: Kronobergsgatan 22, *Karlskrona.* Deras telefonnummer är Karlskrona 22 17.

*

Bibel- och ungdomsdagar.

På Ynglingaföreningen Libanons sommarhem Säter vid Jonsered komma Bibel- och Ungdomsdagar att anordnas den 17—19 aug. i år, vartill *alla* för Svenska Missionen i Kina intresserade hjärtligt inbjudas. »Dagarna» inledas på fredagskvällen den 17 aug. med välkomstmöte och pågå t. o. m. söndagskvällen den 19, då avslutningsmöte hålles. Medverkande bli missionssekreterare *Martin Lindén* och fröken *Lisa Blom* samt eventuellt någon annan missionär. Anordnare äro Kinalänkarna i Göteborg. Priset för mat och logi under »dagarna» är kr. 7:—, och anmälan torde insändas, helst före den 10 aug., till herr Olle Goës, *Billdal.* Närmare detaljer i fråga om programmet komma att lämnas i augustinumret av Missionstidningen Sinims Land.

*

Konferensen i Södertälje

för det andliga livets fördjupande hålles i år den 9—11 oktober och hälsas kristna av olika samfund välkomna. Såsom talare väntas bl. a. kyrkoherde *Adolf Kloo* samt representanter från olika svenska kyrkosamfund. Vidare detaljer meddelas i början av augusti.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1934.

Förberedelsevis hava vi redan tidigare meddelat, att Svenska Missionen i Kina innevarande sommar planerar att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor: På *Mauritzberg, Östra Husby,* Östergötland, den 24—30 juli och i *Skellefteå* den 7—13 aug. Här följa nu några ytterligare meddelanden härom.

Kursledare blir på båda veckorna missionsföreståndare *Erik Folke.*

Priset blir på båda platserna för hela tiden *kr. 20:—,* i vilken avgift ingår en mindre deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna vid mötena. Betalningen erlägges så snart som möjligt efter ankomsten till respektive veckor.

Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, kudde och filtar.

*

Vid *Mauritzberg* sker samlingen på e. m. *tisdagen den 24 juli.* Resan företages med tåg till Norrköping. Därifrån ordnas samlingsdagen med bussar för resa till Mauritzberg. Övriga dagar gå ej bussar, utan resande måste själva ordna för vägsträckan Norrköping—Mauritzberg. Man kan också resa till Östra Husby station och därifrån på bil till Mauritzberg. För återresan ordnas med bussar på morgonen måndagen den 30 juli.

Postadressen till deltagarna under veckan är: Bibel- och Ungdomsveckan, Mauritzberg, *Östra Husby.*

Bibelstudierna komma v. Gud att under denna vecka ledas av missionär *Aug. Berg.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet *»Tidsbilder ur missionshistorien».* I samband härmed talar missionsföreståndare *E. Folke* på onsdagen över ämnet: »Första uppspirandets tid», fröken *Lisa Blom* på torsdagen om »Missionsintressets genombrott i hemländerna», sekreterare *M. Lindén* på fredagen om »Framryckningen» och missionsföreståndare *E. Folke* på lördagen om »Öppna dörrar». I övrigt anordnas möten efter för varje dag uppgjort program. Dessutom medverka fröknarna *Judith Hultqvist* och *Ida Söderberg* samt andra S. M. K:s missionärer och missionärskandidater.

*

Vid veckan i *Skellefteå* blir förläggningen i *Seminariet.* Samling sker på eftermiddagen *tisdagen den 7 aug.* Veckan pågår t. o. m. söndagen den 12, varefter uppbrott sker på morgonen måndagen den 13 aug.

Postförsändelser till deltagarna kunna adresseras: Bibel- och Ungdomsveckan, Seminariet, *Skellefteå.*

Bibelstudierna komma här v. G. att ledas av missionsföreståndare *Erik Folke.*

Missionsföredragen före middagen komma att behandla ämnet *»Livsbilder ur missionshistorien».* Härvid talar missionssekreterare *M. Lindén* på onsdagen om »William Carey»; missionär *Aug. Berg* på torsdagen om »Robert Morrison»; fröken *Lisa Blom* på fredagen om »David Livingstone» och missionföreståndare *Erik Folke* på lördagen om »Peter Fjellstedt». I övrigt anordnas varje dag missionsstunder och uppbyggelsemöten.

Övriga medverkande bliva fru *Gerda Carlén,* fröknarna *Judith Hultqvist* och *Ida Söderberg* samt nyantagne missionären *Selfrid Eriksson.*

*

Anmälan om deltagande i dessa båda veckor mottages tacksamt på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm,* samt för veckan i Skellefteå av fru *Aina Bäärnhielm, Skellefteå.*

Vi anbefalla på det varmaste Bibel- och Ungdomsveckorna åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Bedjen för dem och hjälpen oss att få deltagare, *särskilt ungdom.* Och mottagen vårt varma tack för värdefullt bistånd härmed under gångna år!

Något om Kina.

En kortfattad översikt.

VIII.

Konfucianism.

Konfucius, som levde 551—479 före Kr., var bosatt i feodalstaten Lu, nuvarande Shantung-provinsen. Han studerade den forntida litteraturen och blev anställd såsom lärare. Hans duglighet blev emellertid snart uppmärksammad på högre ort, och så blev han utnämnd först till borgmästare, sedan till justitieminister och slutligen till premiärminister i Lu.

Tiderna voro onda. Inbördes krig var allmänt förekommande, oreda och brott överflödade, okunnighet och sedeslöshet var förhärskande, men den personliga rättskaffenhet, som Konfucius ådagalade, åstadkom i förening med av honom vidtagna åtgärder en snabb och genomgripande förändring till det bättre i denna stat. De omkringliggande staterna fingo så anledning avundas folket i Lu dess välstånd, och många främlingar flyttade dit för att också få åtnjuta lugnet och blomstringen där.

Konfucius blev emellertid ej i tillfälle att för någon längre tid utöva sitt välgörande inflytande. En avundsam furste i grannstaten Ts'i gav fursten i Lu en present, bl. a. bestående av danserskor, genom vilka den moraliska känslan och de goda sederna togo skada. Då varningarna, som Konfucius uttalade, ej beaktades, drog han sig tillbaka och avgick från sitt ämbete.

Under 13 år reste Konfucius sedan från den ena feodalstaten i Kina till den andra utan att finna någon furste eller regering, som hedrade sig själv med att ge Konfucius tillfälle att åter få visa värdet av sina principer i fråga om människokärlek, rättvisa, höviskhet, urskillning och trofasthet. Han återvände därför till sin hemort och arbetade under de återstående åren av sitt liv med studier och med att undervisa kretsen av lärjungar, som samlats omkring honom.

Det finns ej mycket i det system, som Konfucius utarbetade, som är svårfattligt eller dunkelt. Hans högsta intresse och åstundan var, att människorna skulle känna sina förpliktelser, den ene till den andre, och fylla dem. Hans inställning i förhållande till andliga verkligheter var i stort sett negativ. Han upptog och bevarade de gamla kinesiska föreställningarna om en rättvis, välvillig och över allt härskande Försyn och om andar, som lydde under den, men han fostrade ej fram till någon religiös gudstjänst, ej heller formulerade han någon religiös trosbekännelse. Konfucius synes hava trott, att Gud visserligen finnes till, men att vi männi-

skor äro ur stånd att lära känna honom. »Frambär offer till andarna, men håll Er på avstånd från dem.»

Konfucius angav ej någon utväg för att försona en förolämpad gud. »Om någon syndar, så är det ej tillbörligt att bedja.» Han synes också ha trott att människor kunna göra sin plikt utan gudomligt bistånd, och han avböjde att diskutera det övernaturliga. »Vi veta ju ej allt, som berör jordelivet. Huru skulle vi då kunna känna till det, som hör till livet efter döden?»

Andra ha erbjudit sig att utfylla konfucianismen med de religiösa beståndsdelar, vilka saknas i den grundval, som lades av Konfucius. Taoisterna ha sålunda försökt lägga till gemenskap med andevärlden under det att buddisterna menat sig kunna skingra något av den hemlighetsfullhet, som vilar över förhållandena i livet efter detta. Det oaktat har Konfucius i folkets sinne behållit sitt anseende för att vara mera trovärdig och på ett högre plan än alla andra. De mest framstående bland kineserna hava varit hans efterföljare och hava utbrett hans läror. Välstånd i landets historia har visat sig stå i förening med lydnad för hans sederegler, under det att depressionstider följt på olydnad mot hans lära. En sentida erkänsla härav gav änkekejsarinnan 1907, då hon förklarade Konfucius vara en gud, som skulle tillbedjas av kinesiska folket.

Ingenting kunde väl hava varit mera fjärran från hans tanke än att hans egen förgudning skulle bli slutstenen på den byggnad, till vilken han i all uppriktighet lagt grunden. Tavlor med inskriptioner och bilder, som gjorts till hans ära, uttrycklig tillbedjan av förfäder och namnkunniga avlidna, allt detta, som i allmänhet anses höra samman med konfucianismen, är trä, hö och strå, som sedermera inarbetats i byggnaden. Den klassiska litteratur, med vilken Konfucius sysselsatte sig, har blivit en minnesvård över honom, ett mönster för litterär stil, men har ej fått bli en vägledare ifråga om etik eller sedelära.

Den som studerar konfucianismen kan icke undgå att få ett djupt intryck av Konfucius såsom filosof och av hans höga ideal. Man torde t. o. m. kunna säga, att hans lära framgångsrikt uthärdar jämförelse med det bästa västerlandet kunnat åstadkomma utan gudomlig uppenbarelse. Men det sammanbrott, som under de senaste tjugo åren ägt rum i Kinas urgamla civilisation, och förvirringen på grund därav kan då också tjäna såsom bevis för, att även det bästa av det som människor kunna uppbygga är förgängligt och osäkert.

Ingen annan förblivande grund kan läggas än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus.

(Efter »Facts about China» av R. H. Fri övers. av M. L.)

För fjärde gången i Kina.

Yuncheng, Sha., N. China, den 11 april 1934.

Älskade vänner!

»Såsom Fadern har sänt mig, så sänder jag ock eder.» Joh. 20: 21.

Kallad — sänd! Vilken oändlig nåd att Herren Jesus kallar och sänder sina svaga lärjungar att gå ut med budet om frälsning och att han själv ger kraft därtill. Visst kan uppgiften synas allt för stor, men löftet gäller; han är med oss alla dagar.

Så har jag nu för 4:de gången fått träda in i arbetet härute. Ett halvår har flytt sen vi sågo hemlandets kust försvinna. Hjärtat värmes ännu vid minnet av all kärlek vi fingo röna den sista tiden och vid avskedet. Ett innerligt tack till alla, som tänkte på oss, och särskilt till vännerna i Örebro, Kumla, Stockholm och Malmö! Tack för alla gåvor och kärleksfulla hälsningar samt för trogna förböner! Genom mina reskamraters brev veten I att vår sjöresa var ovanligt god. I Shanghai skiljdes våra vägar, och jag reste ensam upp till fältet. Det var den snabbaste resa jag någonsin gjort på denna vägsträcka; 47 timmar per järnväg till

Tungkwan. Jag passerade då flera av våra stationer och hälsade på kamraterna i Loyang och Shanhsien, vilka kommo till tåget. I Tungkwan möttes jag av broder Linder samt systrarna från Tali (Tungchow), som just den kvällen voro där. Fortsatte nästa dag över floden, stannade över en natt i Yungtsi (Puchow), och nådde Yuncheng med buss den 2 dec., på dagen 1 år och 9 månader efter avresan därifrån.

Utanför staden möttes jag av alla kamraterna, de flesta eleverna och många andra. Återseendets glädje var stor, och hjärtat fylldes av tack till Gud för all hans nåd. Härhemma hade Frida gjort allt så trevligt för mig, och så fingo vi 3 lyckliga månader tillsammans innan hon den 6 mars började sin hemresa. — Sen jag fått mitt hem i ordning var det jul, då vi mottogo gåvor och hälsningar från många vänner. Hjärtevarmt tack till *alla*, som då kommo ihåg oss! Tiden medgiver ej så många personliga brev, som man önskade, men tagen på detta sätt emot vårt innerliga *tack!*

Något jullov blev det ej, ty skolorna pågingo till den 10 jan., och strax därefter började kursen för bibelkvinnorna i Shansi och pågick en månad. Elna Lenell, Frida och jag hjälptes åt med den. Det var ofantligt kärt ånyo få sitta ned med kvinnorna omkring Guds ord, och vi förnummo Herren verka ibland oss. — Utom dessa kvinnor hade vi 18 elever kvar över lovet.

Efter kursen kom kinesiska nyåret 13/2, och sen vidtog förberedelser för Fridas hemresa. Det är alltid en slitande tid när uppbrott skall ske. Så började ock den nya terminen 21/2 med det nya, stora ansvaret och krafterna ville ej räcka till. Men Gud hjälpte igenom, och nu ha vi redan läst halva terminen. En mängd nya elever kommo till förberedande klassen i kvinnoskolan, där vi nu ha inalles 37 elever. Även några flickor, som läst förut, kommo till skolan, så deras antal är 80. Omkring 100 personer äta skolans mat. Helt naturligt blir det många slags sjukdomar bland en sådan skara, men vi tacka Gud, som skonat oss från svårare sådana.

Vårens stormöte hölls 23—26 mars och Palmsöndagen döptes 29 personer: 12 män, 10 kvinnor och 7 flickor, dessa senare samt 3 kvinnor från våra skolor. Senare har en annan kvinna döpts i sin hemförsamling. »Och Herren ökade församlingen — — — med dem, som läto sig frälsas.» Apg. 2: 47.

Den 29 mars var det åter uppbrott här, då Carl och Ethel Blom började sin hemresa. Det är mycket tomt efter alla våra äldre kamrater och vår skara i Yuncheng har minskats betydligt, helst som C. J. och Elsie Bergquist tidtals vistas i Chiehhsien. Vi hoppas innerligt få välkomna några kamrater i höst. — Vi hade glädjen ta emot Estrid Sjöström den 3 mars, och jag är så tacksam ha henne till kamrat, sen Frida reste. Men Estrid skall deltaga i kvinnoarbetet i distriktet, så hon blir borta emellanåt. När hon är hemma har hon en klass med förberedande avd. i kvinnoskolan.

Har fått övertaga Ethel Bloms arbete i fängelset med klasser var söndags e. m. Var där även Långfredagen och såg tårade ögon vid talet om Jesu lidande. Flera kvinnor äro döpta och andra synas nära Guds rike.

Kära vänner! »Bedjen för oss att Herrens ord må hava framgång och komma till ära!» 2 Tess. 3: 1.

Eder i tjänsten lyckliga

Maria Nylin.

"Gån ut på vägar och stigar..."

Bland dem som döptes här i Shanchow under vårens stormöte var också Mor Chao. — Första gången vi träffade varandra var en söndagsmorgon i Pinglu, då bibelkvinnan och jag gingo ut för att bjuda in kvinnor till gudstjänsten. Hon satt då på gatan och tiggde, inte långt från sin lilla fallfärdiga koja. Då vi bådo henne komma med oss till gudstjänsten, svarade hon, att hon måste tigga bröd. »Kom med oss, så ska du få ett bröd!» sade bibelkvinnan, och så var saken avgjord.

— Inte förstod hon väl mycket av det som talades den söndagen. Hon var som till hälften omtöcknad och kunde knappast fatta något, då vi talade om de mest vardagliga saker.

Om några dagar fingo vi ett nytt besök av Mor Chao. Hon hade då kommit i en mycket svår belägenhet. Hennes man, som varit sjuk och vansinnig, hade dött, och hon hade ingen möjlighet att begrava honom. Hon hade en son, men han satt fängslad, och en dotter, men hon var en djupt sjunken kvinna. Så var hon då lämnad åt sig själv med sin döde man på jordgolvet i den usla kojan. I sin nöd vände hon sig då till sina nyförvärvade vänner på missionsstationen. Hon fick då så mycket pengar, att hon kunde köpa en matta att begrava sin man i, och leja några män, som kunde bära bort honom.

Från den dagen hörde Mor Chao till våra trogna gudstjänstbesökare, och det var med glädje vi iakttogo, huru dimmorna skingrades omkring hennes själ. Hon började fatta något av den underbara lära, som vi förkunnade, och hon ville tro på denne Frälsare som älskade henne så.

Så småningom började hon lära sig bedja. Ibland kunde hon komma till missionsstationen och upprepa den bön hon bett i sitt hem och fråga, om det var riktigt att bedja så.

Men om en tid lämnade Mor Chao Pinglu. Hennes son, som förut varit fängslad där, blev förflyttad till fängelset i Yuncheng, och modershjärtat tvingade henne att följa sin son. Hon måste ju bära mat till honom, så han inte behövde svälta. Och under tiden hoppades hon, att han skulle bli frigiven. Det var hans systers fel, att han satt fängslad, menade hon. Men så inträffade det sorgliga, att sonen dog i fängelset, och Mor Chaos hopp slocknade. Då återvände hon till Pinglu. Och hon höll fast vid sin tro på Gud. — Där hände det, att hennes dotter blev fängslad, därför att hon smugglat narkotiska medel. Hon hade förut gjort livet så bittert för modern, och nu var det, som om hon inte kunde annat än hata sin dotter. Men vi förmanade henne att inte hata, ty hat är synd. Och Mor Chao ville inte synda.

Då bibelkurserna började här efter det kinesiska nyåret, kom också hon med. Och då dopklassen började, ville hon inskrivas i den. Inte hörde hon till dem som lyste med sin kunskap, men hon satt där bland de andra och lyste som en sol — en förvandlad människa — ett vittnesbörd om Guds överflödande nåd. — Då församlingen sedan skulle besluta om Mor Chaos dop, var det ett enhälligt *ja*.

»Gån ut på vägar och stigar — — — där är ännu rum.»

Med varm fridshälsning och tack för förbön till alla missionens vänner.

Ingrid Aspberg.

Från arbetet i Östra Honan-distriktet.

Dessa rader skulle vara några meddelanden från denna teg av vårt fält och om vad vi fått se av Guds verk under det gångna året. Osökt kommer då ett ord i mina tankar: »Herren min Gud gör mitt mörker ljust.» Ps. 18:29. Ja, vi kunna tala lika personligt som psalmisten om »vårt mörker» men också om »vår Gud», och när vi kunna sammanställa de två begreppen, så ha vi också kunnat prisa Gud även för mörkret, ty det har tjänat att uppenbara ljuset från hans ansikte. Med honom är själva mörkret inte längre mörkt. Hans härlighets ljus förmår genombryta de tätaste moln både i vårt personliga liv och i förhållandena omkring oss.

Arbetet i distriktet kan sammanfattas under tre olika rubriker, som ange den mera stationära arten av arbetet. Här blott några fragmentariska uppgifter om dessa olika verksamhetsgrenar.

Församlingsvården.

Härtill räknar jag då såväl de ordinarie gudstjänsterna och stormötena som klasser av temporär karaktär och den enskilda själavården.

Vad de ordinarie gudstjänsterna beträffar, så torde det i stort sett kunna sägas, att tillslutningen varit tämligen god. Från

ett par platser har klagats över att lokalerna varit för små. Men det har också varit motsatta erfarenheter på något håll. På en plats, Peiyang-chen, där vi under flera år haft en predikoplats, har verksamheten snarare gått tillbaka. Detta som en följd av syndafall hos den av ledarna, som brukar vara ansvarig för mötena. Vi bedja och hoppas att det må bli upprättelse igen. Ljuset är ju dock starkare än mörkret. Det är nog ett särskilt ämne till bön, att Herren måtte få väcka våra församlingsledare till mera nit när det gäller tukten i församlingarna. Och att de själva måtte »hava akt på sig själva och på läran».

Stormötena ha hållits i var och en av de organiserade församlingarna. Guds Ande har varit verksam, och en väckelsens ande har försports, för vilket vi innerligt tacka Gud. Synden har för många fått bliva övermåttan syndig, så att de velat göra rätt inför Gud och människor. Men nåden har också blivit dyrbarare än liv för många, och en ny iver att vittna om sin lycka har kunnat spörjas. Man märker förändringen i predikningar, som hållas. Förr blev så gärna det etiska momentet det övervägande. Nu märker man ofta hur det är det enkla evangeliet om synd och nåd, som kommer i centrum. Det är utan tvivel härvidlag fråga om en fördjupning i de andliga erfarenheterna, för vilket vi ha orsak att tacka Gud.

I samband med stormötena ha dopklasser hållits. Tiden för dessa ha varierat från en månad till tio dagar. Det har förr varit ett problem att kunna få dopkandidaterna samlade i tid, så att någon verklig undervisning kunde hinnas med före dopet. Det syns som om ansvarskänslan hos ledarna började bli starkare i det fallet. Trots att det gallrats ganska kraftigt, har likväl antalet under året döpta uppgått till 200. Den höga siffran förklaras av att särskilda klasser för kvinnor, som länge väntat på dopet, ha hållits både i Hancheng, Yiang och Shihch'iao. Dessa kurser på en månad ha stått öppna för både kristna kvinnor och sökare. Katekes, Bibel och fonetisk skrift har varit huvudämnen. Dessa klasser ha visat sig mycket uppskattade och fyllt ett verkligt behov. Församlingarna ha också visat stor förståelse och offervillighet för dem. Ingenting kan vara viktigare i denna tid, än att församlingen blir rotad och grundad i Guds ord. Målet: En bibelälskande och bibelläsande församling kan ej få släppas ur sikte. I ordets ljus skall församlingen finna den säkra vägen i denna mörka tid och kunna undvika alla irrbloss, som leda bort snarare än leda hem till ljusets rike.

Evangelisationsverksamheten.

Härvid är att räkna med dels det mera spontana frivilliga arbetet av församlingen, och dels den tältverksamhet som missionen bedriver.

Alltifrån vårens stormöten, då Guds Ande talade till många, har en del av våra troende gjort mycket gott frivilligt arbete. Med undantag av vissa tider, då vädret ej varit lämpligt, ha evangelisationsmöten dagligen hållits på kapellgården här i staden. Skolpojkar och andra ha varit ivriga att bjuda in folk från gatan och utdela traktater. De troende ha turats om att vittna och predika. Allt har skett utan något yttre tvång. Det har varit ett verkligt frivilligt arbete. Under året har cirka 90,000 traktater utdelats. Många ha måhända inte blivit lästa, men säkert skall något ord bära frukt. Kanske skall någon liten ljusets stråle genom dem finna vägen till ett förmörkat hjärta. Låta vi vårt ljus lysa genom ord och vandel, nog skall det bli resultat.

Tältarbete har bedrivits i södra delen av distriktet. Futien, en köping där vi länge haft en predikoplats, har numera blivit huvudort för en nyinrättad domsaga, I-ch uan-hsien. Vi ha försökt arbeta både där och i byar söder ut. På ett par platser har arbetet varit mycket uppmuntrande. Många ha antecknat sina namn som sökare, och inte så få ha synbarligen kommit över från mörker till ljus. Resultatet i själva staden blev ej så stort, kanske delvis beroende på att den gruppen av tro-

ende där, under år som gått, ej förmått att så helt låta sitt ljus lysa, kanske delvis också beroende på att så många av de som kommo till tältet voro från andra platser och blott hade tillfälligt arbete på platsen. Där har nämligen arbetats med stor iver sista tiden för att bygga ny bostad och ämbetslokaler åt mandarinen såväl som skolor och övriga offentliga byggnader. Vårt arbetes karaktär på den platsen har därigenom förändrats. Vårt stora behov är en evangelist, som kunde giva mera tid, än nu är möjligt, åt arbetets utveckling. Här är ett stort böneämne, att Gud må giva oss både rätte mannen för platsen och medel till hans underhåll. Det är ej lätt att tänka på utvidgning av arbetet i en tid, då det blott är med största möda vi kunna uppehålla den verksamhet vi ha i gång. Mörkt ser det ut understundom även i detta avseende. Men vår Gud förmår göra även det mörkret till ljus. Han ger ej alltid allt vad vi önska, men han ger alltid allt vad vi behöva.

Skolarbetet.

Här är en av våra viktiga uppgifter i denna tid, men också ett ingalunda lättlöst problem. Dock tacka vi Gud att vi i all svaghet kunnat fortsätta utan störningar. Både här i Loyang och i Songhsien ha gosskolorna utan hinder fortgått. Skolan i Loyang har haft ett större elevantal under hösten än på mycket länge. 104 elever, när det var som mest. Det var allt vi kunde rymma och litet till. Flertalet har ju varit dagelever, eljest skulle vi ej kunnat taga emot så många. En god ande har varit rådande på det hela taget och flera av de äldre eleverna ha visat tecken att vilja höra Herren till. Tre av de äldre eleverna ha under året blivit döpta.

I Mingkao har startats en flickskola med ett antal av 16 elever. En ringa början är gjord, och vi hoppas att fortsättningen må bli god. Församlingen har visat intresse för saken, och ett litet bidrag av missionen har gjort början möjlig. Det är ett glädjande faktum, att intresset för småflickornas skolgång blivit mera levande hos de kristna. Kanske hänger det delvis samman med den nya tidens krav på likställighet. Men säkert är att vi här ha någonting, som kräver uppmuntran och stöd.

Kvinnoskolan har pågått här i Loyang fastän höstterminen blev litet kort, beroende på att vi hade ett ombyte av lärarinna. Elevantalet har ej varit så stort, men med de numera billigare levnadsomkostnaderna vänta vi, att de självunderhållandes antal skall bli större. Det är ett önskemål, att församlingen som sådan också får känna sin medansvarighet i detta slag av arbete.

En återblick på gångna dagar, är alltid ägnad att medföra en känsla av självrannsakan och djup förödmjukelse. Mycket skulle vi ha önskat sett utfört, som ej blivit verkställt. Och mycket, som vi fått utföra, kunde måhända ha gjorts på ett bättre sätt. Mänsklig svaghet och begränsning höra till de mörka skuggorna i livet. Angående de inre motiven för allt slippa vi dock att dömas av någon mänsklig dag. Är vårt hjärta rätt inför honom, skall väl han, som är ljusets Fader också giva oss nåd att i fortsättningen tjäna hans avsikt med oss att vara jordens salt och världens ljus.

Loyang Ho, China, den 19 febr. 1934.

Nath. Engbäck.

UNGDOMENS AVDELNING

"Framme."

Av *Carl-Gust. Nordberg.*

Hoyang den 17 mars 1934.

Kära vänner!

I motsats till ett av mina förra brev, där jag sade, att målet var i sikte, kan jag nu med tacksamhet till Gud och med en viss förvåning sätta som överskrift: »Framme». Det kännes mer än underligt att veta, att nu är jag på den plats, dit Gud lett mig, till vilken jag väl för några år sedan ej

skulle kunnat tänka mig möjligheten av att få komma. Och nu har han, som heter »Underlig», »Råd», »Evig Fader» fört mig hit trots min ofta så stora motsträvighet. Därför står jag här med en känsla av outsäglig förundran över hur Gud aldrig gör ett misstag och över att det verkligen är sant, att jag är »framme».

Detta var lite av mina känslor, men nu till den plats, där jag sist lämnade er, kära vänner. Det var i Yuncheng, i det Blomska hemmet, där vi sex bodde i omkring åtta månaders tid. Då får jag alltså igen bedja er taga litet tid och sätta er ned samt med tanken förflytta er dit.

Det är måndag i julveckan och litet av julkänslan har lagt sig över sinnena. I mitt rum ser det ju snarare ut som om rövare hade varit på besök, men gott är att så inte är fallet. Vi skola giva oss iväg till Hoyang i dag, och när flyttning pågår, brukar det ju se stökigt ut. Jag ser ut genom fönstret. Löven ha fallit av träden, och det liknar en tråkig höstdag. Endast några rosenbuskar stå ännu med litet grönska kvar, och i toppen på en av dem sitter en liten förfrusen ros. Det är inte utan, att hemmet i Yuncheng är svårt att lämna efter en så lång tid. Men nu är inte tid att stå och filosofera, här måste göras i ordning, ty den stora kärran med bagaget skall gå iväg om några ögonblick. Då måste allt vara med.

Nu hörs röster på gården, och när jag ser närmare efter så är det visst sista sammanträdet med missionskommittén, som skall hållas innan vi resa iväg. Där kommer sekreteraren med sina stora ark papper under armen. Det är Morris Bergling. Ordföranden själv, farbror Carl Blom, är nog inne i sitt kontor, där de skola samlas, ty jag kan ej se honom. Vidare kommer där Martin Bergling, min blivande föreståndare i Hoyang. Han har sin portfölj under armen och han synes ha bråttom. Inte underligt, då han måste ordna om resan för både sin fru, för sig själv och för mig. Nils Styrelius, vice ordförande, ser ut som han komme från arbete med sin motorcykel, som han kallar »Pålle». Han har en skruvnyckel i handen. Så kommer Carl-Johan Bergquist och sammanträdet kan börja. Farbror Hugo Linder, Natanael Engbäck och Johannes Aspberg ha redan rest hem i förväg av olika anledningar.

Se, så där, nu står jag och funderar igen. Kanske har vagnen med bagaget redan givit sig iväg? Jag måste ut och se. På en av sidogårdarna, där det finnes inkörsport direkt från gatan, står vagnen. Den är ganska stor i sig själv, men när vårt bagage har fyllt den och mer än så, då kan man verkligen likna det vid ett flyttlass i oktober hemma i Sverige. Vagnen är förspänd med tre mulåsnor. En emellan skaklarna och de andra två bredvid varandra framför. Så klatschar körkarlen med piskan och lasset sätter sig i rörelse. Vädret är gynnsamt, och vi få säkert en god resa. En sista hand måste läggas vid packningen av handbagaget, som skall på den kärra vi tre resenärer skola åka i.

Vi äro samlade utanför på gatan både kineser och utlänningar, och det är rörande se all den vänlighet vi bli bemötta med ända in i sista ögonblicket. Sten, Solveig och lille Rolf, Morris och Carola Berglings små rara barn, tycka det är svårt att se farbror Carl-Gustaf resa. Ja, det är ju sant, att vi ha haft mycket roligt tillsammans, men »snart är allt glömt för något nytt roligt», söker jag trösta dem med. Kineserna stå och buga sig och säga sitt: »En resa i frid», och jag svarar dem med ett: »Gud är med er». Så beder farbror Carl till Gud för oss och vår resa, och nu är det färdigt att sätta sig på. Vi ha fått en kärra förspänd med två mulåsnor och Birgit (vi ha ju lagt bort titlarna så det är väl bäst kalla Martins fru så) sätter sig framför huven, som alltid finnes på en sådan här sorts kineskärra. Jag hoppar upp och sätter mig på andra sidan och så bär det av. Martin vill gå ett stycke. Komna endast bort till ena långgatan möter oss ett elvatal unge män. Javisst, det är evangelistskolans pojkar, som vilja komma och säga adjö. Jag hoppar av och går tillsammans med dem, tills vi kommit ut ur staden, där de alla

stanna, buga sig djupt och önska att vi snart må ses igen. Wille, Martin Berglings bror, och Åke Haglund, som göra oss sällskap en bit framåt vägen, samt Martin och jag gå nu samspråkande, till dess det blir tid för dem att vända åter.

Efter att så ha ordnat om huru vi skola sitta under resan, jag i huven och Martin och Birgit framför, så bär det iväg. Första dagens etapp har Ishih som mål, och enär det är bra mulor vi fått samt en trevlig och bra kusk så böra vi hinna fram i dag. Sträckan är ej heller så särdeles lång, endast tre och en halv svensk mil. Färden går under samtal och förtärande av medhavda smörgåsar. Ibland slumrar jag till på sängkläderspåsen, och fastän man slänges hit och dit emellanåt inne i huven så är det förunderligt vad bra man ändå har det. Ibland gå vi av och gå ett slag då benen inte tycka om att vara i hopviken ställning hela tiden. Det har blivit varmare nu, längre fram på dagen, så att längre sträckor kunna vi ej gå med så mycket kläder på oss.

Nu ser vi Ishih stadsmur och icke långt framför oss ha vi det stora flyttlasset, som gick från Yuncheng omkring en timma före oss och som på grund av tyngden ej kunnat gå så fort som vår kärra. Vi göra sällskap in i staden, och som vi svänga in på gatan, där Ishih missionsstation ligger, få Dagny-Edla Bergling och Gudrun Boqvist syn på oss och komma oss till möte samt välkomna oss på det allra hjärtligaste. Här är iordninggjort och fint på allt sätt. Det är Dagny-Edlas stora omtänksamhet vi ha detta att tacka för. Vi få dock ej komma och äta på ögonblicket, ty vi voro ej beräknade dit så tidigt, och något skulle göras i ordning i matsalen. Under tiden satte sig Martin, Birgit och jag runt en liten kaminbrasa och språkade. — Som vi sitta där bli vi bjudna till mat, och det är inte utan att det går fort till matbordet, ty vi äro hungriga efter resan. De hade gjort det riktigt jullikt åt oss, levande ljus och små trevliga kulörta lyktor. Vi äro ju i julveckan.

Natten har förflutit lugnt, och vi äro tidigt uppe för att om möjligt i dag, tisdagen den 19 december, hinna fram innan mörkrets inbrott till byn nära Gula flodens strand, där vi ämna övernatta. Alltså, dagens mål är Wuwang, så heter byn. Flyttlasset får även denna dag gå en timme i förväg för att ej fördröja oss alltför mycket. Efter att ha haft en stund tillsammans inför vår Herre och Mästare, för vilken vi göra denna resa och efter att hava hämtat tröst ur det livgivande ordet, så fara vi vidare i hans namn. Han som bjöd oss gå, i det han sade: »Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar», han sade också: »Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.» — Där stå Dagny-Edla, Elna Lenell och Gudrun Boqvist och vinka farväl under det de önska oss en god och fridfull jul, och så svänger vår vagn in på en annan gata, och missionsstationen är ur sikte.

Framåt middagstiden närma vi oss en hög stadsmur igen, och då jag frågar Martin vad det är, får jag till svar, att det är en utstation till Ishih, och att de här bruka stanna och fodra mulorna på resa till eller från Gula floden. Då vi närma oss staden, Linchin heter den, möta vi vårt eget flyttlass på återväg. Stor blir naturligtvis förvåningen, men då de närmare förklara sig, få vi reda på, att det är ett stort hål i vägen till följd av det kraftiga regnet de senaste dagarna, och de äro rädda, att om de komma ned i det hålet de ej komma upp igen med ett så tungt lass, varför de ämna taga en omväg för att lyckas komma fram. För oss går det emellertid att passera, emedan vår kärra är så lätt och utan svårighet kan komma förbi på sidan om gropen. Så åka vi in i staden, och efter ett par minuters resa på centralgatan, stannar vårt ekipage utanför en stor port. Genom porten ser jag, att där inne är en större gård, och på var sin sida om den smala ingången dit är stall för dragdjur, som i Kina äro kor, oxar, åsnor, mulåsnor samt hästar. Det är ett värdshus vi stannat utanför. Vår vagn svänger in, och vi passera förbi små rum på båda sidor om ingången. De likna mest hytter i ett badhus. I dessa små rum bo resande som måste övernatta. Vi köra längst in där gården är större och där det är lättare att svänga runt med kärran.

En timmes rast få vi beräkna här, på-

står Martin. Mulåsnorna spännas från och ställas in i stallen, där de fodras och vattnas. Vår kusk är oss hela tiden mycket behjälplig. Han sätter fram bänkar åt oss att sitta på och ett bord framför oss, visserligen bara hälften så högt som bänkarna, men det är ju ej ovanligt i Kina. Han springer vidare och köper lite att äta åt oss från någon närliggande matbutik. När han återkommer har han med sig litet stekta ägg och stekta köttstrimlor. Det är varmt och skönt i solskenet på värdshusgården, och vi låta oss väl smaka. Omgivningen är ju inte precis aptitretande, men så är det väl inte på något värdshus i Kina. Framför oss gå ett par små svarta grisar och böka i en gödselhög och finna tillvaron dräglig. Den ene av dem får korn på den så kallade lyktan, som hänger under ena skakeln på vår vagn, och nu försöker den att böka sig in i den och få tag i ett stearinljus, som är där inne. Lampan för övrigt består ju bara av en ståltrådsställning, som är överklädd med tunnt papper. — Här ser jag för första gången ett föl som är större än sin moder. Det är en åsnas fölunge, en mulåsna. Det ser riktigt egendomligt ut att den större mulåsnan ständigt följer efter den lilla åsnan, det borde ju vara tvärtom.

Som vi sitta där och intaga vår måltid med pinnar höres ett förfärligt skrän just vid ingången till värdshuset. Det är vårt stora flyttlass som har kommit, och de skola försöka komma in genom porten till värdshuset. Ena hjulet har åkt ner i en djup grop alldeles vid ingången, och de komma ej ur fläcken. Efter en tio minuters diskussion komma de till det resultatet, att det är bäst att inte alls giva sig in i värdshuset utan stanna utanför på gatkanten. Tiden går och vi måste skynda på om vi skola hinna fram innan det mörknar. Vi föredraga nu att färdas framåt tillsammans med flyttlasset. Det kan hända att det mörknar och körkarlarna känna ej till vägen, därför kunde det annars dröja aldrig så länge innan vi återsåge våra saker igen. Vi hinna dock ej längre än ett stycke fram på samma gata, förrän flyttlasset ånyo sitter fast i en grop, och så börjar på nytt en längre överläggning om hur man skall bära sig åt. En kvart förflyter innan man med en brädas tillhjälp kommer ur hålet. Jag sitter inne i huven och har liksom alla bilder jag ser inramade av öppningen, så för mig bli bilderna kanske litet livligare än för Martin och Birgit, som sitta därutanför.

Vi skaka sakteliga framåt, och det börjar att mörkna. Solen har gått ner och stjärnorna lysa klara. Det är samma stjärnor här som hemma, bara med den skillnaden, att nordstjärnan ligger litet längre ner mot horisonten här, och Orion vid denna tid på året nästan är så gott som mitt i zenit på förnatten. I mörkret se vi nu ej mycket av vägen, men Martin känner till den och därför får flyttlasset följa efter oss. När vi nu i mörkret skola utför en liten backe, få vi lov att hålla ut avstånden för att undvika risken av att flyttlasset kör på oss. På den andra sidan försänkningen i terrängen går en liten backe uppför, och vi svänga något åt höger och gå så upp för backen. Väl komna upp på krönet höra vi intet av den andra kärran. Vår kusk får gå tillbaka och söka efter den. Han ropar med gäll stämma, men intet svar höres. Han ropar igen, nu litet längre bort, men inte ett ljud till svar. Så sitta vi tre ensamma i mörkret och vänta. Lite ängslan över situationen kommer oss att tala med Gud om saken. Ungefär en halvtimme har förflutit då vi höra hästtramp i backen. Ja, mycket riktigt, det är kärran med våra saker som kommer. Kusken säger, att de veko av åt vänster där det var slät mark i stället för att gå rakt fram uppför backen.

Vi komma inåkande i värdshuset i den lilla byn Wuwang, byn nära flodstranden, där vi skola övernatta. Litet kokt vatten sköljer ned dammet i strupen och är uppvärmande i kylan. Vi få bo i natt i det enda rum som är ledigt, där det finnes en stor lång kang. Rummet liknar mera ett skräprum i ett uthus på landet i Sverige. Och vad mer, här i Kina är ju allt gjort av jord, så något vidare tilldragande är det ju ej. Men, nu är det ju så en gång här

i Kina, och vi kunna ju inte i en hast bygga upp något fint åt oss, bortskämda utlänningar, så vi göra bäst i att göra god min och varför klaga? Det skänker en ljuv tröst att det ju är för Herren Jesu skull vi ha det så här, för Honom, som *verkligen* led för vår skull. — Det är bistert kallt och vi måste ha kangen eldad. En pojke kommer med en bunt halm, stoppar in den i hålet under den uppmurade bädden och fyrar på, men jag tror visst skorstenspipan är igentäppt, ty all röken kommer ut i rummet. Vårt gepäck och alla våra kläder bli nerrökta, och Martin säger att det är en vanlig företeelse. Ja, när jag närmare undersöker saken så ser jag, att det finns ingen skorsten, utan rökgången mynnar ut mitt på väggen utanför. Blåser aldrig så liten vind utifrån, så blir draget i hålet utifrån och in. Efter att vi tre ha lindat in oss i tjocka täcken, lagt oss på kangen och sedan jag läst betraktelsen för dagen, somna vi gott in.

Dagen därpå, onsdagen den 20 december, vakna vi vid att någon utanför pappersfönstret ropar på missionär Bergling. Det är kusken, som förde oss hit i går, som ämnar sig tillbaka tidigt, och han vill ha betalningen. En annan kärra skall föra oss ner till flodstranden, och det blir ej förr än senare på dagen. Alltså kunna vi få vila ut ett tag. Mina invändningar att vi skola försöka komma iväg så fort som möjligt äro alldeles förgäves. »Vid tolv- eller ett-tiden går färjan över», blir svaret, »förr finnes ingen möjlighet.» Så blir det att vänta till framåt tolv då... Under väntan ha vi en liten andaktsstund tillsammans och sedan äta vi litet av vad som kan bjudas oss. Vi sitta på en bänk i solgasset inne på en gård som till större delen är fylld av gamla bomullsbuskar. Dessa användas som bränsle, sedan man plockat av bomullen. Ett ensamt fettsvansfår står där bundet i en järnkedja, och när några kineser komma och misshandla det, tycks det underligt nog känna sig mer hemma.

Tiden svinner, och nu ha visst våra saker blivit lastade över på två andra kärror. Eftersom klockan närmar sig tolv är det väl bäst att vi giva oss av ned mot floden. På vägen möter jag något oväntat. Vi skola utför en lång brant backe. Flera vagnar med last skola utför, ned till färjan över till provinsen Shensi. Jag går litet i förväg för att se hur de bära sig åt i utförsbacken med de tunga lassen. De måste naturligtvis bromsa, annars gåve nog lassen sig i väg ner i Gula floden tidigare än önskat. En del av vagnarna bromsas av en karl, som med ett rep drar åt en stock, pressad mot hjulen. Där inte denna bromsanordning är tillräcklig, ha en del spänt en liten släpkälke efter, som åker på sanden utför och ger några ryck i vagnen nu och då. På den lilla kälken har någon tyngre sak bland bagaget blivit placerad och idén är inte dum. Där ej heller detta är nog effektivt, där får någon sätta sig på kälken och åka. För att pröva hur det var, satte jag mig på en av dem, men får snart lov att stiga av på grund av de kraftiga rycken. För övrigt, även att sitta på en vanlig kärra i en sådan utförsbacke tar mer på krafterna än att vandra utför, varför vi föredraga detta senare sätt. Komna till mitten av backen stanna alla kärrorna och kunna ej komma fram. Vad har hänt? Jo, på grund av att man bromsat för kraftigt på den första kärran, har den stackars mulåsnan slitit och dragit så att hon har dragit ur ena skakeln ur kärran. Att komma förbi går ej i den smala backen, och så få vi vänta till dess de hunnit laga kärran. Kineskuskarna samlas under det de vänta och sätta sig ned på hälarna och önska höra litet om hur den där kristendomen egentligen är. De ha ej hört så mycket om den, och nu får Martin tillfälle att redogöra för det hopp, som bor i våra hjärtan. Så förflyter tiden, och nu börjar vagnarna att röra på sig igen. Vid slutet av backen ha vi ännu en tjugo minuters färd över Gula flodens mader. Mader är namnet på de slätter, som finnas på båda sidor om Gula floden och som egentligen äro flodbotten, men nu vid lågt vattenstånd bilda stora slätter. Ungefär i centrum av dessa mader har floden grävt ner

sig ännu djupare, omkring en meter eller två under den gamla nivån. Vi komma således så småningom fram till själva flodfåran. Här blåser det kallt och en fårskinnspäls, som lämnar stora högar av ull kvar på kläderna vid avtagandet, värmer skönt. Lådorna lastas så ombord på den flatbottnade pråmen eller färjan. Stora isflak flyta med strömmen hastigt förbi. Några beväpnade soldater göra en vänlig förfrågan vad vi ha i vårt bagage. De äro tullmän. Man lastar på en hel del andra saker, och så glider vår båt ut.

Må det här tillåtas mig att jag drager en slöja över vad som hände under flodövergången med dess besvärligheter, emedan jag redan i föregående brev beskrivit en liknande flodövergång. Vi förflytta oss alltså till en plats, som ligger på Shensisidan av Gula floden, den heter Hsiayang.

(Forts. i nästa nummer.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juni 1934.

Allmänna missionsmedel.

707.	»Ett arvode»	50: —
708.	Skierydskretsens ungdomsfören.	50: —
709.	En missionsvän, till en älskad systers minne, gm E. B. Kalmar	100: —
710.	Söndagsskolbarnen i Ovanmyra, sparb.-medel, gm J. P. Ovanmyra	20: —
711.	Testamentsmedel efter avl. fröken Carolina Lindström, Alingsås, gm S., Alingsås	400: 94
713.	Koll. i Fredriksdal	20: —
714.	Mfg i Hok	10: —
715.	B. T. d:o	5: —
716.	K. S. d:o	10: —
717.	Mfg i Toarp	15: —
718.	Koll. i Råhult	5: —
719.	D:o i Broby	14: 80
720.	Kinesernas Vänner, Värnamo	200: —
721.	E. A., d:o	10: —
722.	Koll. i Tonnö	20: 30
723.	D:o i Bor	14: 20
724.	D:o i Hörle	17: —
725.	D:o i Klevshult	6: 15
726.	D:o i Hagshult	14: —
727.	D:o i Linneryd	4: —
728.	Mfg i Linneryd, resebr.	3: —
729.	Koll. i Skillingaryd	45: —
730.	D:o i Malmbäck	23: 30
731.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll	100: —
732.	»Ett tack till Herren», gm d:o	10: —
733.	C. H., gm O. B., Jkpg	5: —
734.	Stengöls-Spjutsbygd syfören., sparb.	5: —
738.	Ödeshög syfören.	200: —
739.	K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh.	450: —
740.	Koll. J. v. K.	5: —
741.	D:o i Sörby, gm R. A., Hovsta	17: 40
742.	L. O., Adelsö	100: —
743.	A. o. M. W—dtr. C., sparb.-medel	140: 68
744.	B. o. K. L., Sthlm	25: —
745.	K. E., Uppsala	20: —
748.	K. G., Billdal, »En länk»	20: —
749.	H. H., Virserum	25: —
750.	Testamentsmedel efter avl. lär. Frkn Hanna Petersson, gm P. S., Linköping	1,000: —
751.	L. M. F., till Frida Prytz och Maria Nylins underh.	900: —
752.	»Ps. 118: 28—29»	50: —
753.	M. B., Sthlm	7: 75
754.	E. J., Alseda	10: —
755.	C. J., Järnboås	32: —
756.	A. M. H., gm d:o	2: 25
757.	A. M., gm d:o	2: 25
759.	Ch. D. T., Storängen	100: —
760.	B. F., Alsen	25: —
761.	H. J—n, Ödeshög	40: —
762.	L. E. P., Ödeshög	100: —
763.	Onämnd, Tranås, gm K. B.	10: —
764.	Sparbössemedel från Tranås, gm d:o	469: 72
765.	»Aina-blommor till Kinamissionen», gm A. B., Skellefteå	20: —
766.	»Tack», gm d:o	20: —
767.	I. J., Vetlanda	10: —
768.	G. K., Björköby	20: —
769.	E. C., Gränna	10: —
770.	G. S., Smål.-Taberg, »Tionde»	10: —
771.	E. E., Sävsjö, »Tackoffer 29/5»	50: —
772.	Alseda Kyrkliga Söndagsskola, gm M. R.	6: 22
773.	R. Gbg, gm d:o	10: —
774.	»Ps. 48: 15»	100: —
776.	A. L., Östersund	5: —
777.	R. R., Borås	10: —
778.	A. B., Skellefteå	10: —
779.	M. J., Norrlida, gm E. J., Skede	200: —
780.	K. L.	25: —
781.	»Tackoffer»	100: —
782.	Syskonringen i Flisby	100: —
783.	C. G., Flisby, sparb.-medel	5: —
784.	Sparb.-medel och koll. i Flisby, gm E. B.	150: 06
785.	E. S., Tranås	10: —
786.	H. I., Älgarås, »i stället för blommor på Olle Anderssons grav»	5: —
787.	Kinalänkarna i Piteå, gm H. L.	20: —
788.	Kinalänkarna i Klippan, till Hanna Lundbergs underh., gm B. J.	120: —
789.	O. G., Grycksbo	10: —
790.	Skellefteå Landsförsamlings mfg, gm A. B.	50: —
791.	Överskott å resebidrag i N. Skärstad, gm A. H.	5: 05
792.	Koll. på Holsby brunn 24/6	115: —
793.	I. C., Holsbybrunn	20: —
794.	»Tackoffer till kvartalsskiftet», A. G.	200: —
795.	»Till porto», L. K.	0: 50
799.	Östra och Västra Syfören., Jönköping, gm K. B.	50: —
800.	gm A. S., Sjötorp, från Missionsvänner i Sjötorp	10: —
801.	E. S., Björköby	25: —
802.	I. E., Göteborg	5: —
804.	»En liten länk»	20: —
805.	Nordvästra syföreningen i Ölmstad, gm A. A., Brötjemark	50: —
806.	»Ps. 23: 1, gäster å Hebron», gm A. N., Tyringe	224: 71
807.	»En Herrens tjänarinna, på Herrens ord»	1,000: —
808.	E. & G. R., Eskilstuna	25: —
		Kr. 7,756: 28

Särskilda ändamål.

712.	Alingsås Missionsförsaml. syfören., till en skolgosses underh., gm S., Alingsås	75: —
735.	Insaml. vid minnesgudstjänst efter pastor Wenner i Stefanskyrkan, Sthlm, 5/6 till pastor Kaos underhåll	67: 03
736.	Rundbygdens småskola, till Hanna Wang att anv. enl. överensk., gm A. F., Ångsta	8: —
737.	Redbergslids syfören., till evang. o. lärare i Mienchih, gm C. N., Gbg	200: —
746.	A. H., Sthlm, till Kweilin's underh.	45: —
747.	N. P. E., Storhögen, till Hanna Wang, att anv. efter gottf.	20: —
758.	Barnen i Marieby Östra småskola, till Hanna Wang, att anv. i verks., gm E. G., Brunflo	3: —
775.	S. T., Nockeby, för en bibelkvinnas underh. i Yungtsi	50: —
796.	E. S., Misterhult, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf.	5: —
797.	L. K., Klintemåla, till d:o	15: —
798.	D:o, till Ingrid Malm, för d:o	5: —
803.	Syfören., Ljungby, till I. Ackzell, för barn- o. kvinnoarb., gm E. P.	250: —
		Kr. 743: 03

*

Allmänna Missionsmedel	**7,756: 28**
Särskilda ändamål	**743: 03**
Summa under juni månad 1934: Kr.	**8,499: 31**

Med varmt tack till varje givare!

Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om dem som förtrösta på honom. Nahum 1: 7.

REDOVISNING

över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo april—juni 1934.

In natura: Herr C. B—g, Duvbo, 3 markiser; L. T—ie, Storängen, 1 par lakan, 1 örngåttsvar, 1 sängmatta; B. N—bg, Stockholm, 1 kg. smör; M. och I. Rbg, Duvbo, 50 ex. av sångboken »Kom»; fröken L. Schöns stärbhus, Stockholm, 1 soffa, 1 atennienne, 2 hyllor, ett förhänge, diverse böcker, en morgonrock; P. W—r, Djursholm, linoleummatta; J—n, Bor, kaffe.

Kontant: J. S—ll, Stockholm, 15 kronor; E. A—n, Vetlanda, »till kaffebordet», 25 kronor; kaffepengar vid årsmötet kr. 60: 35; J. R—ll, Stockholm, 5 kronor.

Radiofonden: Trpt 12 kronor; G. C—n, Duvbo, 2 kronor.

Med varmt tack till varje givare!

»Man skall förnimma både i öster och väster, att jag är Herren.» Jes. 45: 6.

August och *Augusta Berg.*

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Aposteln Pauli åstundan. — Från Red. och Exp. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor 1934. — Något om Kina. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Redovisning. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1934, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 13. ÅRG. 39. 10 AUG. 1934. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

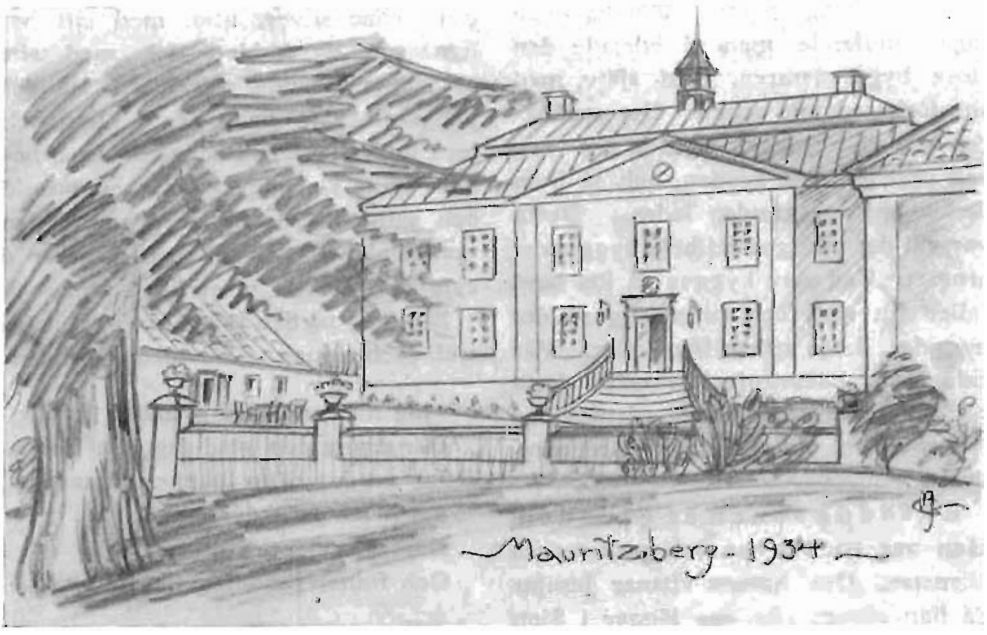

Mauritzbergs slott efter en teckning av A. Goës.

KRISTI KYRKAS UNDERBARA BYGGNAD.*

En annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, nämligen Kristus Jesus. 1 Kor. 3: 11.

Efter att hava liknat arbetet i Guds rike vid ett åkerfält, där aposteln och hans medarbetare, var och en efter sin nådegåva, utfört sitt arbete, framställer Paulus nu under bilden av ett byggnadsarbete huru Kristi rike vinner sin tillväxt här på jorden.

Själv liknar han sig vid en förfaren byggmästare, som var han for fram lade grunden på vilken andra sedan fingo bygga.

Marken, på vilken denna boning bygges, kallas för »andens åker». Väl var den från början oländig och föga tilltalande, men så började den store byggmästaren, Gud själv, med sitt förberedande arbete. Det sprängdes och röjdes, lagen utförde sitt verk och uppenbarade synden, och så kom den dag då »grunden lades». Detta var väl det viktigaste i hela byggnadsarbetet. Vad som bygges på lös sand faller till sist, och ju ståtligare det byggdes, desto större blir fallet. Vår tids stora katastrofer bekräfta detta och historiens ojävaktiga vittnesbörd träder fram vid sidan av Bergspredikan.

En föddde sonen är grunden. Han var apostlarnas och profeternas hörnsten. Om honom vittnar Jesajas då han säger: »Se, jag lägger i Sion en grundsten, en väl beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad, den som tror på den skall icke behöva fly.»

Väl ha denna världens byggningsmän i alla tider aktat densamma för intet, men »i ingen annan finnes frälsning». Den som ej bygger på denna grund, som ej funnit liv i honom, skall ej kunna frälsas. Utan livsgemenskap med Jesus gå vi förlorade.

Redan i vår barndom lärde vi oss, vad vi kanske då ej fullt fattade, »att Jesus Kristus, sann Gud, född av Fadern i evighet, sann människa, född av Jungfrun Maria, är min Herre, vilken mig, förtappade och fördömda människa, förlossat, förvärvat och vunnit haver ifrån alla synder, ifrån döden och djävulens våld, icke med guld eller silver, utan med sitt heliga och dyra blod och med sitt oskyldiga lidande och död. På det jag skall vara hans egen, bliva och leva under honom i hans rike, och honom tjäna i evig rättfärdighet, oskuld och salighet, såsom han ifrån döden uppstånden är, lever och regerar i evighet. Det är visserligen sant.»

Bygg då på den säkra grunden, kära själ, och sjung glad med sångaren:

»Jag nu den säkra grunden funnit,
Där trygg och glad jag vila får,
Jag nu den rätta hamnen hunnit,
Som är i Jesu dyra sår,
Där bliver jag förvarad väl
Och finner räddning för min själ.»

Det eviga livet, syftemålet med byggnaden. »Bättring och syndernas förlåtelse skulle predikas i hans namn.» Så lydde orden till de församlade lärjungarna. »Efter den Guds nåd, som blev mig given, lade

* Huvudtankarna i ett bibelstudium vid S. M. K:s årsmöte 1934, hållet under ledning av missionär *August Berg*.

jag grunden som en vis byggmästare», vittnar aposteln om sig själv. Han har haft många efterföljare. Alla Guds barn äro kallade till att vara »Guds medarbetare». I detta byggnadsarbete får aldrig någon arbetsinställelse inträda. Byggandet börjar tidigt i hemmet, i söndagsskolan, vid ordets förkunnande, ja, överallt där man pekar på Guds Lamm, som borttager världens synd. Är det icke en härlig uppgift att i det stora missionsarbetet få vara med om att infoga en mursten, att vara kanske litet »murbruk», som binder samman, att med offer och förbön deltaga i den härligaste av alla byggnader, en byggnad som dödsrikets portar icke skola bliva övermäktiga, och som reser sig allt högre och härligare tills den nått sin fullkomning? Från världens olika länder, såväl som från Guds Israel, infogas allt fler och fler levande stenar i denna underbara byggnad.

Det berättas, att sir Thomas Wren, St. Pauls-katedralens i London skicklige byggmästare, en dag ställde en och samma fråga till trenne av de talrika arbetarna. Frågan lydde så: »Vad för slags arbete utför du?» Den först tillfrågade svarade: »Jag arbetar för en dagspenning av 3 sh. och 6 pence.» Den andre svarade: »Jag hugger sten», men den tredje sträckte på sig, blottade sin kraftiga högra arm och pekade på de verktyg han hade i en av händerna och sade: »Jag hjälper sir Thomas Wren att bygga St. Pauls-katedralen.»

»Guds medarbetare.» Varje hus bygges ju av någon, men Gud är den som har byggt allt. Hebr. 3:4.

Så give Herren oss sin nåd till att själva bygga på den en gång för alla lagda grunden och i all vår förkunnelse, likt visa byggnadsmän, »lägga grunden»!

August Berg.

Mauritzberg.

»Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.»

Dessa ord hava vi bokstavligen sett gå i uppfyllelse under denna vår vecka på Mauritzberg. Det var ju detta, som varit vår bön under det gångna året, och alldeles särskilt under tiden närmast före »veckan». Och det var ju för att få »se hans härlighet», vi skulle samlas.

I år kommo vi »hem» till Mauritzberg, och liksom under alla de föregående veckorna på Steninge och på Mauritzberg förra året möttes vi av Fru Lindmarks öppna famn. Måtte Guds välsignelse i överflödande mått komma över Direktör och Fru Lindmark för allt vad de gett och ger oss under dessa veckor.

Det var en stor skara, som samlades i år, och vi undrade nog, hur det skulle gå med utrymmet i kyrkan. Om Gud ger oss vackert väder, går det nog bra, för då kan alltid en del sitta utanför den öppna dörren, sade vi. Gud gav oss både vackert väder och regn, men även under regnet fick vi plats. Ju närmare vi fick sitta varandra, ju »varmare» blev det.

Som vanligt vid våra veckor var första mötet på tisdagskvällen, och det var ju välkomstmöte. Vi började med sången 237 i Uppåt, och vi kände, att den sången trängde upp »långt bortom rymden vida». Efter sången talade vår älskade missionsföreståndare över Ps. 118:24. »Detta är den dag som Herren gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada.» Denna lovsång sjöngo alltid judarna vid början av de stora högtiderna, och vi veta, att Herren Jesus sjöng den, innan han gick från

»den övre salen» ut till Oljeberget, omedelbart före sitt lidande. Ps:a 116, 117, 188 äro alldeles särskilt välsignade. De sjöngos av ett folk, som visste vad vedermöda och svårigheter voro, men de sjöngo denna lovsång mitt i vedermödorna. Den var dem till tröst, och den påminde om, vad som skulle komma. Detta vill den även göra med oss, den påminner oss om vår Frälsare, vår hörnsten. Vi skola under denna vecka få mottaga av alla de välsignelser, som i denna lovsång äro omtalade. Äro vi beredda att mottaga dem? Må vi få allt det vi längta efter. Må vi sträcka oss efter det, »såsom väktaren väntar efter morgonen». Må han så välsigna oss att vi den sista dagen kunna säga: »Detta är den stora dagen».

Härefter sjöngo vi »Länksången», »Emedan blodet räcker till». Efter denna följde den sedvanliga presentationen, då var och en fick gå fram och få ett kort med sitt namn fästat på bröstet. Det var en stor ungdomsskara, och många som i år voro med för första gången. Efter mötet i kyrkan stodo vi alla i ring utanför kyrkan och sjöngo. Så var första dagen i vår stora högtid tillända.

Morgonbönerna leddes av missionssekreteraren.

Första dagen påmindes vi om, att Herren Jesus vill vara vår *gäst*. Lukas 19: 5. Han säger: »I dag måste jag gästa i ditt hus». Han vill vara vår gäst, men han vill inte bli mottagen endast i ett gästrum utan i alla våra hjärterum. Vi skall inte försöka taga undan något, därför att vi liksom vill städa undan därinne, innan vi taga emot honom där. Det är först när han kommer in i alla våra rum, som de bli i ordning. Endast han kan rensa bort allt orent därinne. Han vill komma in i våra hjärtan och giva oss sin rika välsignelse. Får han detta, kan han också få säga till oss: »I dag har frälsning vederfarits detta hus». Må vi så bli hörsamma och verkligen öppna hela vårt hus, då han säger till oss, »I dag måste jag gästa i ditt hus».

2:a dagen påpekades, att vår Frälsare också vill vara vår *värd*.

Han vill se oss som sina gäster. I Matteus 22: 4 är en inbjudan. I dag dukas måltiden, allt är redo, ingen behöver bliva borta. Kommen, sitt ned vid bordet. Det är av stor betydelse för lärjungarna att få sitta till bords med Jesus. Det var först när lärjungarna i Emmaus fingo sitta till bords med Jesus, som de kände igen honom. Det är av vikt för oss att få sitta till bords med Jesus, ty det stärker oss att gå vidare på vägen. Han dukar bordet för alla, även för en och en; vi äro aldrig för få att få sitta till bords med vår Frälsare.

3:e dagen talades om Herren Jesus såsom värd och *tjänare*.

I Lukas 12: 37 står, »Han skall fästa upp sin klädnad och själv betjäna dem». Han utblottade sig till vår tjänare. Han säger, »Människosonen har ej kommit för att låta tjäna sig utan för att tjäna». Han som givit sitt liv till lösen för många. Må vi tjäna lika villigt som han, följa i hans fotspår.

4:e dagen påvisades huru Jesus är *Mästare* och *Herre*. I Joh. 13: 13 läsa vi, »I kallen mig 'Mästare' och 'Herre' och I sägen rätt ty jag är så». Vi må påminna oss, att han är Herren, och vad det kostade honom att bliva vår Herre. Hur han förlossat och vunnit oss. Vi veta det, men vi måste påminna varandra om det. Hans herradöme vilar på fast grund. Därför få vi kalla honom Herre. I Matteus 7: 21 står så gripande, allvarsamt rannsakande: Men ej bara säga Herre, Herre, utan göra hans vilja. I Markus 3: 5 står: »Räck ut din hand». Nog såg det omöjligt ut, att mannen skulle kunna räcka ut den förtvinade handen, men han lydde och räckte ut sin hand. Han trodde, och han fick känna Jesu kraft. Så gör det heller inget, om vi äro förtvinade, allt blir möjligt, blott vi lyda hans befallning.

Bibelstudierna över ämnet »Skugga och verklighet», vilka leddes av Missionär August Berg, komma att inflyta som särskild artikel.

Vid middagens möten talades i år om världsmissionen från dess ringa begynnelse och intill vår tid.

Foto: M. Lindén.

Deltagare i S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka på Mauritzberg 1934.

Första dagen talade missionsföreståndaren om »Den ringa begynnelsen». Vi fingo så följa missionskallelsen genom tiderna. Vi fingo se spåren av apostlamission, det första uppspirandet. Det var en ringa början, men det var Guds verk och det hade liv och kraft i sig. Missionsföreståndaren påpekade, att anledningen till att det dröjde så länge, innan något missionsarbete upptogs, var, att de kristna icke förstod missionens betydelse på grund av att de missförstått missionsbefallningen. De menade, att denna endast gällde apostlarna. Då de fingo syn på att missionsbefallningen gällde *dem*, kom missionen i förgrunden. Guds ord måste bli levande härhemma, innan det kan bli missionsarbete. Väckelse och mission höra samman. I början av 1600-talet började missionsväckelsen i Tyskland. Den, som då började tala om mission, fick dock stå ensam. Kallelsen hade han fått, och den blev han trogen, gick ensam ut. Det var den ringa begynnelsen, men den har blivit välsignad genom tiderna. Så kom en »ropandes röst i öknen», en tysk riksgreve. Den gamla rösten kom igen, och det blev ett uppvaknande. Det fanns de, som hade öra och hjärta för missionen, de kände, att det var Guds vilja, att vi skola missionera. Det fanns dock många röster, som sade, att missionsarbete var endast svärmeri. De, som börjat, släppte dock ej taget, och så bildades det första missionssällskapet, Jesu Sällskap. Så fingo vi följa med och se, hur Gud kallade en här, en där, och hur de gingo, många ensamma och utan något understödjande sällskap, gingo i Guds kraft och i visshet om sin kallelse. Vi fingo höra om det välsignade arbetet bland indianerna på 1600-talet av John Elliot, han, som kallades »Indianernas apostel». Han, som förvandlade allt, som han mötte, i bön. Han, som översatte bibeln till deras språk, ett språk, som numera ej talas av något folk, och som skulle vara försvunnet, om icke hans bibelöversättning funnits.

År 1705 gingo Ziegenbalg och Plütschau till Indien. Vi gå, sade de, i Herrens namn

och om blott en själ kan räddas, hava vi fått lön för vår resa. De stodo där trogna sin Herre, och de förde hans verk framåt. De stodo där som levande Herrens ljus mitt i hedendomens mörker. En av deras efterföljare var Christian Friedrich Schwartz, som arbetade oavbrutet därute i 46 år utan att någonsin komma hem. Om honom sade infödingarna: »Den som fader Schwartz välsignar, han är välsignad; den han förbannar, han är förbannad». Han stod som en andlig fader för hela den evangeliska missionen i Sydindien, och han blev kallad »Kungaprästen».

Till Grönland reste år 1721 Hans Egede, han som kallades »Grönlands apostel». Till Afrika, Söderhavets öar, till Nordamerika kallade Gud sina vittnen. De hörsammade kallelsen och gingo. Det var den ringa begynnelsen. De voro våra föregångare i missionens stora gärning.

2:a dagen talade Lisa Blom över »Genombrottet i hemländerna». Med undantag av Herrnhutarne, dröjde det till i slutet av 1700-talet, innan genombrottet kom här hemma. Herrnhutarne stå som ett klart skinande ljus i världshistorien. De började i ringhet, de utsände enkla män med brinnande tro, utmärkta missionärer, som ödmjukade sig själva för Jesus Kristus, för att han skulle få bruka dem. Till Grönland gingo de, till Västindien, till Nordamerika. Det var vedermödans år, ingen frukt, men så kom en själ, och han fick många efterföljare. Så är det än i dag, ingen massomvändelse men en och en överbevisas om synd. En låga tändes som sedan sprider sig till en annan.

Nu behövde Gud få en man, den rätte mannen i den rätta tiden. Och det var William Carey. Betydelsen av hans predikan i Nottingham kan ej nog uppskattas i våra dagar. »Vänta stora ting av Gud», det var den tändande gnistan. Den nya synen på missionskallelsen, och det första missionssällskapet i England bildades. Carey blev den förste missionären i det första missionssällskapet. Han var en enkel man, men han var ödmjuk, och därför kunde Gud bruka honom för att föra sitt verk framåt. Så var missionsväckelsen i full gång i England och Skottland. Likadant blev det i de andra länderna. Missionsväckelsen började sprida sig från krets till krets, från land till land. Guds Ande fick väcka upp de kristna för missionens gärning. Hur började det här i Sverige? Det var Peter Fjellstedt, som var banbrytaren här. Han reste i Engelska Kyrkosällskapets tjänst ut till Indien, men måste efter några år återvända. Nu offrade han sig för fäderneslandet och sökte genom tal och skrift väcka missionssinnet här hemma. Under hans bortovaro, 1835, stiftades Svenska Missionssällskapet. Vi veta, att S. M. K. var vår första kinamission, men nu finns det 11 svenska missionssällskap, som arbeta i Kina. Vi kunna aldrig nog tacka Gud för dessa som voro med och började arbetet. För dem som gingo ut, men ock för dem, som härhemma arbetat. De som bedit och de som offrat. Vi kunna aldrig nog uppskatta förbönens välsignelse. Så se vi med ödmjukhet på vår egen mission, vi behöva bedja Gud om ödmjukhet. Vi skulle kunna göra mycket mera, om Gud finge tala med oss. Bruka oss, Gud, så att vi ej försitta den tid du ger oss.

3:e dagen talade Martin Lindén om »Framryckningen».

Vi veta, att det står: »Juden först», men judemission har ej haft främsta rummet i missionsvännernas hjärtan. Det är gripande att tänka på, att det behövs mission i det Heliga landet. Det land, där missionens vagga stod, där behövs kristen mission. Det är allvarligt att tänka på, att det är möjligt att komma så långt bort.

Det var amerikanska missionärer, som först togo upp arbetet där. Nu arbeta flera sällskap där, och på Sions berg finnes nu ett »bönehus».

I Indien kämpade Carey flera år ensam, det var kamp och nöd, men han höll ut. Det dröjde 7 år, innan han fick döpa den första infödingen. Han gick fram i tro, att Gud skulle föra sitt verk fram till seger.

Bland mohammedanerna, till Birma, Söderhavets öar, till Afrika, Sydamerika, överallt upptages mission, nya tegar upptagas, och nya segrar vinnas.

Många missionärer fingo giva sina liv, men nya kämpar följde i martyrernas spår.

I Kina öppnades mission 1793. Det var en stängd dörr, den öppnades genom krig. Under stort lidande och många svårigheter gick dock verket framåt till seger.

Japan var stängt för mission ända till 1850. Missionen kom då in i landet, och även där vunnos själar för Guds rike.

4:e dagen talade missionsföreståndaren, nu över ämnet »Öppna dörrar».

Över allt finnes nu öppna dörrar för missionen. Missionärerna få gå i de första kämparnas spår. De få taga arv efter dem. Det kostar något ännu i dag att gå ut i Guds tjänst, men ack, vilken nåd att få gå. Det är nöd att stå framför en stängd dörr, men det är ansvar att stå framför en öppen dörr. Missionens verk går framåt med hast, men fienden har också bråttom. Han gör allt för att förvilla de hednakristna, och han försöker splittra församlingarna. Han lyckas ibland, men han kan dock ej hindra evangelie framgång.

Nu har Gud lagt ansvaret för missionen på oss, må vi ej svika utan stå trogna på den plats, han ställt oss.

Vid 1:a dagens e. m.-möte talade först Ida Söderberg. Hon var för första gången med på en »vecka», och nu skulle hon tala om sin omvändelse och sin kallelse. Hon talade om hur Gud förde henne fram till korset genom nöd. Hon kämpade med Gud i bön, och Gud hörde henne, hon fick sina ögon öppnade och hon fann att det var till korset hon skulle gå för att få frid. Så kallade Gud henne till Kina, inte var hon villig att gå, och för övrigt syntes vägen stängd för henne. Guds kallelse stod dock fast, och hon fick nåd att lägga sitt liv i hans hand. Vägen öppnades för henne, och hon fick gå ut till Kina. Nöd och svårigheter av många slag ha väl mött henne under denna första period, nog har hon känt sig oduglig som missionär, men kallelsen stod fast.

Efter solosång talade Judith Hultqvist.

Hon ville tala om att Gud har kallat och kallelsen har hållit.

Gud kallar, men sällan är någon villig att gå strax, när han fått kallelsen. Det är så mycket i vägen, arbetet är så kärt, och många tycka, att de kunna göra mera för missionen genom att stanna hemma och offra. De vilja komma ifrån att kallelsen gäller för dem att gå ut. Så får han ofta föra sina barn djupt ned i nöd och sorg, innan han får dem villiga att gå den väg, han vill. Så var det för Judith, nu kände hon det så viktigt att tala om, att kallelsen håller. Han, som har kallat, är trogen. Han säger: »I haven icke utvalt mig, men jag Eder».

2:a dagen talade Selfrid Eriksson om de vägar, Gud fört honom. Först ut från synd och värld, sedan in i sitt verk. Gud kallade honom till Kina, och nu står han färdig att resa ut för första gången. Underliga hade Herrens vägar synts honom ibland, de hade inte alls gått dit han väntat och hoppats, men han hade fått lära sig att bida efter Herren. Nu har Herren öppnat vägen, och nu går han med glädje.

Efter en körsång talade Ellå Dahle. Hon talade om, att hon på en resa kom i samtal med en herre. Under samtalet sade han: »Är Ni en kristen så är Ni lycklig, men då har Ni också ett stort ansvar». Gud hade låtit denne man komma i hennes väg. Han hade något att säga. Vi ha ansvar för dem, som vi möta i livet. Kanske finns det någon, som vi skulle få hjälpa, som kanske blir utan hjälp, om vi ej gå. Det är ingen börda att få gå men nåd.

Efter en sång, »Varje själ har sin väg att gå», talade Lisa Blom.

Att varje själ har sin väg att gå, det ha vi fått se under alla våra »veckor». Gud har fått möta många, möta för första gången, men också för fjärde, ja, för fjärde gången. Det har varit stor glädje att något få hjälpa, att få visa på honom, som kan hjälpa. Under dessa veckor ha många fått nåd att lägga sin vilja i hans och gå den väg, han vill föra dem. Vi ha fått se omskapade liv och omskapade ansikten. Alla ha vi fått ett pund att förvalta, även de, som ej kunna resa ut till missionsfältet.

3:e dagens e. m. talade först fru Folke. »Vill du följa mig.» Det frågas här, det

ljuder så sakta. Vem är han som frågar? Kristus är det. Han kommer så ofta fördold för oss, vi veta ej, att det är han. När vi ej känna igen honom, säger han så sakta: »Maria», då se vi, att det är han. Så ter han sig för oss, och vi få säga, »vi ha sett Jesus».

Därefter talade Judith Hultqvist.

I Matteus 13: 3—8 talas det om en sådd. Gud har kallat oss till sina såningsmän, och utsädet är hans eget ord. Det brukar alltid vara viktigt, att utsädet är gott. Vi ha fått ett mycket dyrbart utsäde. Somt föll vid vägen, somt föll på stengrunden, och somt föll bland törnet. Det få vi se i vårt arbete, och det blir nöd och kamp för oss. Men somt föll i den goda jorden. Lovad vare Gud för allt vad vi fått se och ej få se. Det skall bära frukt till evig tid. En dag talade Ida Söderberg om sitt arbete i Kina. Hon talade om hur Gud verkade. Ibland ser det ut för oss, som om allt vårt arbete vore fåfängt. Vi tycka, inget bär frukt, men då kommer Gud och visar, att, då vi tyckte det vara fruktlöst, då, just då, bar det frukt. Vi ha många gånger arbetat i dagar utan att vi kunnat se, att någon lyssnar, men efteråt få vi veta, att just då var det något ord, som fastnade och slog rot. Ibland tycka vi, att det ser så lovande ut, de lyssna så ivrigt och komma så ofta, men så få vi se, att det var inget äkta. Vi få så på en förhoppning, men Herren ger växten.

Lördagskvällen, Offerstunden, nu voro vi åter där. Stilla samlades vi i kyrkan, våra blickar riktades till altaret, där stod offerskålen. Vad skulle vi lägga ned i den i kväll? Skulle vi endast lägga ned de slantar, vi kunde offra, eller skulle vi lägga ned något mer? Skulle vi lägga ned oss själva, vårt liv, våra förhoppningar, våra svårigheter av alla slag, voro vi villiga att lägga allt detta i offerskålen? Vi tro och veta, att mycket lades dit, hur mycket, det skall en dag uppenbaras.

Vår älskade farbror Erik talade även denna gång över prof. Sak. 6: 9. Denna underbara text om kronorna. Den text, som mer än andra texter låter oss känna vår gränslösa litenhet inför Gud, men som också kan lyfta oss upp till honom.

Tag emot gåvorna av de landsflyktiga, så säger Herren. Han vill taga emot gåvor av alla sina barn, varifrån de än komma, och han vill använda dessa gåvor i sin helgedom. Han skall taga gåvorna, och han vill göra kronor av dem. Varje gåva, en sten i kronan, men stenarna måste passas in. Tänk, vad besvär och arbete vår store byggmästare får med varje sten. Men tänk, att han vill använda dem, det är nåd, endast nåd. Av gåvorna skall göras en krona till vår store Överstepräst. Våra gåvor, som stenar i hans krona. Ännu mera vill Herren göra med våra gåvor, han skall göra en krona åt var och en av oss, och dessa kronor skola förvaras i Herrens tempel. På stenarna skall namnet skrivas, och de kronorna skola ej glömmas. Vem skall gå och se på kronorna och låta sin blick falla på dem? Så detta förunderliga, att Herren vill ha oss med i byggandet av sitt tempel. Från alla håll komma de, alla vill han använda.

Så började denna gripande vandring fram till offerskålen, som fylldes av gåvor. Den långa raden ringlade ut genom dörren, och där ute i skymningen sjöngs den ena sången efter den andra, under det att vi, några stycken, inför Herrens ansikte togo emot det offer, som givits. Detta under, som Herren förnyar år efter år. Hans är guldet och silvret, han ger det åt oss att förvalta, men han tager också emot det då vi ge honom det åter, och han vill välsigna det. Snart hade vi räknat allt, och kyrkan fylldes igen av en förväntansfull skara. Farbror Erik stod framför altaret för att tala om summan. Den var stor, mycket större än vi någonsin vågat hoppas. Då var det 1,855: — kr., men det kom mera gåvor på söndagen, så att slutsumman blev 2,100: — kr. Det blev tack och lov den kvällen.

Söndagen, den sista dagen. Missionär August Berg predikade på f. m. över dagens predikotext, Den orättfärdige förvaltaren. Inför den predikan fingo vi fråga oss var och en, hur vi förvaltat det, vi

fått att förvalta, och om vi voro redo att avlägga räkenskap över vårt fögderi.

På e. m. talade missionär Richard Anderson över Matt. 11:28—30: Tag mitt ok. Vad är oket? Det vet jag ej. Jag tror det är Guds vilja med vårt liv, det är olika för var och en. Det kan vara ett ok, då Gud bjuder oss att stå stilla, då vi helst ville gå. Men under allt är det ljuvligt. Vi behöva ej bära oket ensamma. Jesus bär oket med oss, och han tar nog den tyngsta delen.

Efter en sång talade Martin Lindén över Ef. 2:10, om att vi äro skapade till goda gärningar, som Gud har berett för oss.

Kl. 7 samlades vi ånyo i kyrkan, nu skulle vi få gå fram till hans dukade bord och möta honom själv i hans Nattvard. Det var en stilla stund inför hans ansikte. Liksom vid offerstunden kommo de alla, bänkrad efter bänkrad tömdes, och de kommo fram för att mottaga honom själv.

Förutom kyrkoherde Lindmark var även kyrkoherde Axelsson, församlingens kyrkoherde, med i år.

Avskedsmötet. Äro vi redan här, var det flera som sade. Nyss var välkomstmötet, skall vi sluta nu, när det är som bäst. Ja, nu var denna underbara vecka slut, och vi skulle ha avskedsmöte.

Farbror Erik talade över Jeremia 31:9: »Jag skall leda dem där de gå bedjande fram». Han har åtagit sig att leda oss på den väg, som ligger framför oss. Dag för dag, dag för dag. Må vi hålla oss nära, så vi känna, att han leder oss. Vi skall gå under bön. Hava gemenskap med honom. Allt vill han taga del av. Men han har så mycket för oss att göra. Han har lovat att leda oss fram. Vår frälsnings Gud skall hjälpa oss fram, tills vi triumferande ingå genom porten, hemma vid målet.

Härefter vidtog detta förunderliga vittnesbördsmöte, som vi trodde skulle sluta först, sedan alla deltagarna »tackat». Inte alla »tackade» hörbart, men en stor skara. Det var så mycket att tacka för denna vecka. Gud hade fått möta så många. Han hade fått möta för första gången, och han hade fått fylla deras hjärtan med så stor glädje och frimodighet, att de måste få tala om det och få tacka honom för det. Han hade för många riktigt fått visa sin storhet och sin kärlek, han hade blivit så stor, att de måste få tala om det för oss andra. Till andra hade han kommit med nya välsignelser, de hade tänkt att Gud knappast kunde ha mer att ge dem, de hade fått så mycket förut av honom, men nu hade de fått se, att han hade ännu mycket mer kvar att ge dem, och detta ville de tala om. Åter andra hade fått se sin väg, den som han ville att de skulle gå, och de hade fått nåd att lägga sin hand i hans och lovat honom att gå hans väg. Detta ville de tala om. Andra bad om förbön, att de måtte kunna stå kvar och lysa som himlaljus för dem som de möta på vägen. Efter »vittnesbördsmötet» började »bönemötet», och då — ja, då tror jag, att de, som ingenting sagt förut, då tackade Gud för vad de fått.

Detta var slutet på vår vecka på Mauritzberg denna gång. Mycket mera kunde och borde skrivas härom. Detta vill endast vara ett vittnesbörd om, hur Gud mötte oss, och hur han välsignade oss. Resultatet av vår samvaro skall en gång bliva uppenbart. Give då Gud av nåd, att något blir bestående för evigheten.

H. B.

Missionstidningen Sinims Land.

Under sommarmånaderna juni—september kommer Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, att utgivas med *endast ett nummer i månaden.*

Bibel- och ungdomsdagarna på Säter 17—19 aug.

Kära kinavänner och länkar!

Bibel- och ungdomsveckan på Mauritzberg är över. Gud har givit oss alla, som fått vara med, stora välsignelser ur sitt rika förråd.

Nu är det vår önskan att samtliga Göteborgstraktens kinavänner och många flera,

må under Säterdagarna få del av de nya välsignelser som Gud har i beredskap.

Ur programmet må anföras: De som ha tillfälle därtill inbjudas till ett förberedande böuemöte kl. 7 e. m. d. 17:e aug. Kl. 8 e. m. hälsningsanföranden av kyrkoherde *Gottfrid Klingner, Martin Lindén, Lisa Blom* m. fl.

Lördag d. 18:e kl. 8,30 morgonbön, kl. 10 bibelstudium under ledning av Martin Lindén, ämne: *Missionstanken i Bibeln.* Vidare missionsföredrag av Lisa Blom m. fl. samt vittnesbörd av några av de nya missionärskandidaterna.

Söndag d. 19:e kl. 8,30 morgonbön; kl. 11 predikan, missionsföredrag m. m. Avslutning kl. 8 e. m.

Priset för kost, logi etc. i ett för allt 7 kr. Sänglinne, handdukar, kudde och filt bör medtagas.

Skriv så snart som möjligt, helst före d. 10 aug. till Olle Goës, Billdal, om och när vi få se Eder där.

Bed! Kom! Tag vänner med!

E. O. — A. G.

Något om Kina.

En kortfattad översikt.

IX.

Buddism.

Lotusblomman är en synnerligen passande sinnebild för buddisternas grundväsentliga lära om obeständighet. Den växer från en grodd under vattnet, så småningom utvecklar den sina kronblad, så vissnar den, men lever upp igen från sitt frö. Den är sålunda en bild av världens gång: Den är en ibland många andra, många, som ha levat, och många, som ännu höra framtiden till. Allt i världen lyder under denna lag, lagen om den oändliga kretsgången, menar man. Men det är en filosofi, som ej tager med i räkningen varken skapelseverket eller Försynens ledning.

Till och med Gautama Budda, buddismens grundläggare, var såsom prins i Nepal blott en av många, ehuru han skiljer sig från andra i det att han frivilligt kom till jorden 663 f. Kr. i den bestämda avsikten att visa människorna en väg till räddning från detta livet och dess lidanden. Han försakade utsikten till materiellt välstånd och uppoffrade sitt hemliv för att söka efter ett medel mot människosläktets olyckor. I ensamheten kom, sedan han övervunnit tre gräsliga frestelser, den stora klarhet eller upplysning, som gjorde honom skickad att uppenbara för andra, att källan till allt lidande är begär, och att detta begär kan undertryckas genom medlidande med andra och därpå grundat arbete för andras bästa.

*

År 61 sände den kinesiska kejsaren Ming-Li på grund av en dröm sändebud västerut för att göra efterforskningar ifråga om buddismen. Nitiska missionärer togo vara på kallelsen och begagnade tillfället att frambära sin förkunnelse vitt och brett i Kina. År 335 gavs kejserlig tillåtelse till inrättande av ett kinesiskt prästerskap, och härpå följde snabb och förblivande framgång. Denna framgång blev ännu mera påtaglig sedan Buddas 28:e efterträdare flyttade från Ceylon för att bosätta sig i Kina. Mongolerna i norr vunnos för denna tro, och tibetanerna visade tidigt Budda undersåtlig tro och lydnad och har sedan hållit fast därvid.

Buddisternas undervisning har emellertid ej bevarats ren och oblandad i Kina. Den har i sig upptagit så mycket från den kinesiska tankevärlden, att buddismen i Kina är helt olika mot den konservativa buddismen i Ceylon, Siam och Birma.

Meningen att Gautama endast är en av ett stort otal övernaturliga varelser, vilka alla äro i verksamhet för att rädda människorna ur lidandet, har givit passande tillfälle till att få med gudomligheterna från Kina, ja, från vilket annat land som helst. Särskilt synes Kwan-in, barmhärtighetens gudinna, vara en rent kinesisk skapelse. Henne tillbedja barnlösa hustrur, de, som äro sjuka eller fattiga, samt de, som frukta för döden. Den frånstötande bilden av den skrattande Budda i nedhukad ställ-

ning föreställer en av Gautamas egna lärjungar, som man tror skall komma åter. En mängd andra gudomligheter finnas i de kinesiska templen, ofta blandade med sådana, som mera avgjort tillhöra taoismen.

De kinesiska buddisterna erkänna delvis läran om själavandringen såsom riktig. Det är t. o. m. en föreställning, som fanns i Kina förr än buddismen. Men kineserna hava förkastat den åsikt, som säger, att moralisk utveckling under perioder av tillvaro, som följa efter varandra, kan tillförsäkra någon frihet från att åter födas, i det att man blir uppslukad av oändligheten. I stället för ett sådant Nirvana talar man i Kina om ett Västerns Paradis, där O-mi-to-fu härskar. Och hans ynnest vinnes ej så mycket genom att vara barmhärtig som genom att åter och åter anropa hans namn, en hedendomens parodi på frälsningen genom tro. Det svaga hoppet om framtida lycka får stöd genom tanken, att prästens förbön, rökelse, brinnande ljus och mässor kanske äro i stånd att tillförsäkra vederbörande en trygg resa genom den bittra sjön, som alla måste passera igenom vid döden.

Man kan ej säga om någon med större sanning än om de kinesiska buddisterna, att de av fruktan för döden hela livet varit trälar. Ingen behöver därför i högre grad än de kunskapen om att Gud giver seger, även över döden, genom Jesus Kristus, vår Herre.

(Efter »Facts about China» av R. H. Fri
översättning av M. L.)

Redogörelse för Svenska Missionsrådets verksamhet under år 1933.

I mer än ett avseende kan år 1933 betecknas såsom betydelsefullt i Svenska Missionsrådets historia. Såsom den i augusti månad avhållna missionärskursen vid Holsbybrunn var rik på välsignelse såväl från allmän kunskapssynpunkt som i fråga om religiös uppbyggelse, så ha de sammanträden, som under året hållits i Stockholm, varit icke mindre värdefulla såsom uttryck för rådets enstämmiga uppslutning kring de evangeliska grundvalarna för missionens frälsningsbudskap. Denna enighet är ett gott tecken för det framtida samförståndet och för rådets uppgifter såväl i svenskt missionsliv som i det nordiska och internationella samarbetet.

Den femte av Svenska Missionsrådet anordnade missionskursen hölls vid Holsbybrunn den 19—27 augusti under ledning av Missionsrådets vice ordförande, missionsdirektor Nils Dahlberg. Över nittio missionärer deltogo samt dessutom såsom åhörare ett åttiotal missionsvänner från olika sällskap. Bland föreläsarna må nämnas professor K. B. Westman, kyrkoherde Adolf Kloo, missionspastor E. Fröberg, missionsdirektor Gunnar Dahlquist, missionssekreterare Emil Johnson, missionärerna John Törnquist och J. Iwarson, missionsföreståndare B. Pernow och redaktör A. Svärd. Vad som vid denna kurs särskilt fäste sig i deltagarnas hjärtan, var kyrkoherde Kloos bibelstudier. »Till många bibelstudier har jag lyssnat», säger en referent från kursen, »men aldrig till något som liknade dessa. Ledaren höll sitt auditorium i spänning från början till slut. Man var rädd för att förlora ett enda ord. Satserna kommo korta och tvärhuggna. Talet verkade nästan ordfattigt, men det hade sin grund i den starka koncentrationen. Satser och meningar voro utmejslade. Allt var så levande, så gripande, att man ovillkorligen rycktes med. Det som fångade hjärtat, var dock framförallt den överväldigande andekraft, med vilken budskapet framfördes.»

Ett annat uttalande av samme referent kan vara på sin plats. »Utan tvivel ha dessa kurser en stor uppgift att fylla icke blott genom den kunskap, som meddelas, utan genom den personliga samvaron mellan missionärer från olika sällskap och skilda fält. Huru trosstärkande är det icke att höra deras intressanta skildringar från arbetet! Under sin verksamhet ha de såsom Herrens vittnen fått skåda, hur Guds Ande verkar på människornas hjärtan på många olika sätt.»

Som vanligt mottogs kursen på det mest förekommande sätt av ägarna till Holsbybrunn, kamrer och fru Hansson, vilka ock under hela tiden tillsammans med hela brunnspersonalen gjorde allt vad i deras förmåga stod för att bereda deltagarna trevnad och glädje.

Det är icke för mycket sagt, att dessa vart tredje år återkommande missionärskurser höra till Missionsrådets viktigaste uppgifter och att enbart de utgöra en fullt tillräcklig motivering för Svenska Missionsrådets tillvaro och bestånd.

Vid sammanträdet den 11 april upptogs ett samtal om den ryktbara amerikanska lekmannarapporten »Re-thinking Missions». Ur den allvarliga och allsidiga diskussionen må ur protokollet följande utdrag göras:

»Professor K. B. Westman lämnade en redogörelse för rapportens huvudlinjer och framhöll, att framför allt den rent teologiska delen i de fyra första kapitlen, vilka måste anses såsom grundläggande, vore sådan, att den såsom en helhet icke på något sätt kunde godkännas från kristen och evangelisk synpunkt. Vederhäftig kritik hade ock offentliggjorts från ledande missionsmän inom olika sällskap. Internationella Missionsrådet såsom sådant hade icke haft något att göra med rapportens tillkomst, icke heller något enskilt missionssällskap. Alltsammans var tillkommet och utfört genom enskilt initiativ.

»Inom Internationella Missionsrådet funnes många olika riktningar representerade. Majoriteten hävdade utan tvivel samma grundsyn på de ifrågavarande spörsmålen som Svenska Missionsrådet. Det vore dock av vikt, att dessa synpunkter med all kraft gjordes gällande i rådets arbete, varför det ock vore vår plikt att stå kvar i samarbetet och efter kraft och förmåga göra vår mening gällande.

Professor Westman tillade, att Internationella Missionsrådets 'ad interim-kommitté' vore kallad till sammanträde i England under sommaren, då denna fråga skulle ingående behandlas.

Alla, som därefter yttrade sig förklarade sig instämma med professor Westman i fråga om den ställning Svenska Missionsrådet borde intaga i föreliggande fall.

Sammanträdet beslöt anmoda professor Westman att i en artikel, som skulle tillställas de svenska missionsorganisationernas tidningar, giva en klarläggande framställning av de förhållanden, som givit anledning till denna diskussion, ävensom av Svenska Missionsrådets, resp. Nordiska Missionsrådets, ställning till de föreliggande frågorna.»

Ur den omskrivna artikeln av professor Westman, som ett par veckor senare tillställdes ett flertal svenska tidningar, må ock ett par anföranden göras:

(Forts.)

Från Hancheng She.

Hancheng den 2/4 1934.

Som syns är jag nu i Hancheng. Har varit här en månad ensam. Hancheng är en så orolig plats. Där är ett 40-tal skolpojkar på ena sidan sovrummet som läsa och stimma, och över gården ha vi över 40 kvinnor. Skolgossarna ha blåsinstrument och föra ett rysligt oväsen på lediga stunder. Mitt i allt detta surr skall man förbereda sina klasser och ha sina bönestunder. Vore det ej Guds nåd, ginge det helt enkelt ej. Men ibland undrar jag över, hur jag kan sitta så fullkomligt ostörd många gånger. Men blir man trött, då irriterar det lätt.

I fjol vid denna tiden var jag också här ensam. Då hade vi alla ämnat oss hit, men Martin blev sjuk, och Ida måste resa hem till Hoyang. Alltså kan jag ej säga, att det är första gången jag är en-

---

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

sam utlänning bland kvinnorna. Då hade vi 60 på kursen, nu endast 23. Då var det nöd, och en stor del kommo för maten; nu ha de bröd, och de som ha kommit, ha kommit med hungrande själar. Det kände vi, när vi öppnade kursen. Och därför blev den så genomdyrbar. Jag fick denna gång ta bibelstudiet i 3:dje klassen, vilken utgjordes utav 10 kristna kvinnor, som varit med på många kurser. Vi gingo först med Petrus från hans tid från fiskare till lärjunge och människofiskare, och sedan studerade vi hans brev. O, vad vi alla blevo välsignade, inte minst jag själv. Att så där klart få se, hur Jesus i den bristfulle ser möjligheter till framåtskridande, till tjänst i sitt rike, och så få följa med och se, vilka metoder Mästaren använder för att göra kärlet rent, och vad vi ha att vänta, om vi likt Petrus vilja efterfölja Jesus, det är underbart alltsammans. På e. m. läste vi små uppbyggelseböcker tillsammans. Det var första gången, de läste något utanför Bibeln, och de voro så lyckliga, att de kommit så pass långt i läskonsten. O, vad det var gripande att höra dem under tårar tacka Gud för varje dyrbar stund här.

En kvinna hade så svårt i sitt hem, emedan hennes sonhustru inte ville lyda henne och inte ville bli en kristen, fast hon gått i kvinnoskolan. Då måste jag visa henne det orätta uti, att hon, som är en kristen kvinna, skaffat en hednisk hustru åt sin son. Hon blev ledsen, när hon insåg, att hon ej hade frågat efter Guds vilja ett dugg utan själv ordnat upp den affären. Då fick jag säga henne, att emedan Gud är trofast trots vår trolöshet, så låter han det onda, som vi själva ådragit oss, förvandlas till välsignelse. Men vi måste utöva mycken kärlek och tålamod under väntetiden. Ja, det var en fråga, som ju rörde dem alla. Stackars små gummor, de ha det ej lätt. *Bed mycket* för dem! En mycket vacker kvinna, som blev omvänd för 3 år sen, är ensam kristen i hemmet. O, vilken ljuvlig själ. Hon är så begåvad, så mild och ödmjuk, men får lida så för sin tro. I-lan är hennes namn. Bed mycket för henne! En sådan ypperlig bibelkvinna hon skulle bli, men ack huru stängd är ej vägen. Hon undrade för var dag, hur länge hon skulle få stanna. Så kom bud efter henne, men då var kursen nästan slut. En gumma var stark opierökare när hon kom, och utan medicin är hon nu nästan alldeles avvänjd. Flera sådana fall ha vi ock i kvinnoskolan. »Men Gud är den, som verkar både vilja och gärning», och han uppenbarar i sanning sin härlighet ibland oss.

*

Som fortsättning på det föregående vill jag berätta hur *korsets segerkraft* uppenbarades ibland oss långfredagen. Vår kvinnokurs skulle avslutas den dagen, och vi hade kommit överens om, att vi tillsammans skulle under mycken bön fira minnet av Jesu lidande. På torsdagskvällen samlades vi i kvinnoskolan och påminde oss Jesu sista kväll tillsammans med sina älskade lärjungar. Det var en gripande stund. På morgonen följde vi Jesus till korset, den väg han gick för oss. »För mig» var ämnet. Många sågo bilden av den korsfäste Frälsaren för första gången. En annan bild visade Moses, pekande på den upphöjda ormen. De fingo se de ormstungna; somliga lyfte sina huvuden, andra ej. Det var en stund av rannsakan. Behövde jag blicka upp till min Frälsare eller ej? För mig var det han hängde där. Hur ovärdig jag kände mig att få stå som Moses.

På förmiddagen samlades vi också kring korset. På e. m. samlade vi tankarna kring Jesu grav. Sedan gåvo vi dem tillfälle att själva säga några ord.

Nog hade vi bedit, att Guds ord den dagen skulle få utföra något särskilt, och ändå tyckte vi, att vi fingo se långt mer, än vi hade bedit eller tänkt. Den ene efter den andre steg upp och avlade de mest gripande vittnesbörd. Blicken på Jesus hade kastat ett sådant ljus över deras inre liv. En ung kvinna steg upp och sade: »I tio år har jag varit församlingsmedlem. Jag anhöll om dopet efter påverkan av min svärmor. Men så ledde Gud mina steg till Hanchengs kvinnoskola, och här har

jag tagit emot Jesus som min personlige Frälsare. Det är första gången i dag, som jag har varit med och firat minnet av Jesu lidande *för mig*. I dag har innebörden av hans frälsningsverk gått upp klart för mig.» Jag önskar, vännerna hade kunnat se hennes strålande ansikte. En äldre kvinna steg upp och sade skälvande av gråt: »Jag är den största syndare, som finnes. Jag kan ej säga mer.» Fyra äldre kvinnor stego upp och bekände de grövsta brott och synder och talade om hur Gud i nåd fört dem hit för att lära dem känna sig själva, och vad Frälsaren gjort för dem. Jag kan ej nedskriva allt, men nog fingo vi se, att det var i korsets kraft, som alla dessa tungor löstes till att så öppet bekänna sina synder. En av de äldre kvinnorna sade för en månad sedan, att hon absolut ej visste om att hon hade några synder. Nu var det ingen ände på dem. Denna kvinna har sin sonhustru i kvinnoskolan. De ha levat i stor osämja, och lärarinnan har flera gånger försökt påvisa för dem, att detta är ett hinder för Gud att kunna frälsa dem (de äro ej döpta). Men på långfredagskvällen, sedan både sonhustrun och svärmodern avlagt vittnesbörd, föllo de båda på knä, och isen smälte. »En blick på den korsfäste livet dig ger». De vilja båda vara med i dopklassen. Ja, mycket, mycket mer vore att säga, men kanske nog med detta. Bedjen för alla dessa kvinnor, som varit med på våra klasser, att utsädet må bära evighetsfrukt! *Maja Lundmark.*

"Framme."

(Forts. från föreg. n:r.)

Längre än hit hinna vi ej i dag, ty mörkret har redan fallit på, och vi äro trötta och behöva litet vila. »Det här är en plats i vårt distrikt», säger Martin, där vi stå i dörröppningen till två små rum, som vi fått hyra för natten i värdshuset här. Redan i kväll måste omlastning ske till vagnar, som skola föra vårt bagage till Hoyang i morgon bittida, och vi få se till våra saker väl, om vi vilja behålla dem hela. En låda med sylt har Martin rysligt besvär med att få dem att sätta med rätta sidan upp, så att inte sylten rinner ut. — På detta ställe är det visst ändå sämre med skorstensanordningen från kangen, ty här går rökgången ut inne i rummet, men det är ju en fördel, att det är högt i tak så att inte röken stannar i nivå med våra ögon. Innan vi gå och lägga oss säger Martin, att när tuppen gal i morgon bittida skola de väcka oss, ty då vilja vi giva oss iväg. Klockan är nu omkring halv tio på kvällen, onsdagen den 20 december.

*

Någon röst ropar utanför: »Nu äro vi färdiga att resa!» — Jag gnuggar sömnen ur ögonen och får fatt i en tändsticksask, vars plån är som sandpapper. Huru många tändstickor som gå av innan jag får eld på en hinner jag ej räkna, men så småningom kan jag tända den lilla bomullsveken, som ligger i en skål med olja och i ljuset därav se huru mycket klockan är. — Nu ropar Martin också inne från det andra rummet: »Vet du vad klockan är? Den är ju bara ett.» — »Det var väldigt vad tuppen måtte gala tidigt på det här stället», blir mitt svar, vilket kanske hjälper till att underlätta den tidiga uppstigningen.

Så sätta vi oss i kylan och mörkret upp på vagnen, och härmed ha vi begynt resans sista etapp. Det är torsdagen den 21 december. Alltså, Hoyang är målet. Att vi äro så tidigt ute beror visst på att körkarlarna önska vara åter vid floden i dag på eftermiddagen för att få köra saker från färjan igen. Vi hinna dock ej långt förrän kärrorna stanna, och vi måste stiga av. Framför oss höres ett hojtande och skrikande så man undrar vad det kan betyda. Körkarlarna ha fotogenlyktor med sig, så man kan se ett stycke framför sig i mörkret. Jag kan urskilja, att vi äro vid en backe ungefär likadan som den vi åkte

ner för i går. Ett par oxar spännas, förutom de muläsnor vi redan ha, för vår vagn för att dra den opp. Flyttlasset, som just är före oss i backen, är visst förspänt med sex oxar, och det är därifrån skränet och oljudet kommer från körkarlarna, som på så sätt liksom skola egga djuren att draga bättre, ja, där inte det hjälper slå de dem med piskor och kraftiga störar över ryggen, så man tycker de stackars oxarna inte alls skulle orka dra. — Hur det är så går det så småningom uppför till dess vi äro vid backens krön. Här göra vi oss i ordning för den sista etappen. Jag kryper in i huven. Martin och Birgit sitta framför på var sin sida med benen dinglande utanför, och ekipaget sätter i gång. Litet snö här och där bredvid vägen lyser upp i mörkret, och stjärnornas ljus gör sitt till för att man skall kunna se ett stycke framför sig. Det är bitande kallt så här i slutet av december. Trots skakningar, kyla och allt slumrar jag till i mitt lilla krypin. Stundom sovande, stundom halvt dåsande, åka vi framåt, och nattens timmar förflyta ganska raskt. Inte förrän solen börjar gå upp och Martin säger, att vi nu se Hoyang, vaknar jag till liv. Där nere i en försänkning av terrängen ligger en stad, ej stor, omringad av en mur. Trakten omkring är öde, vid denna årstid mer än annars. Den ligger lik en muromringad borg att fly in uti för alla dem, som ej trivas ute i den öde trakten runt omkring. Jag får en känsla av att staden ligger så långt från all förbindelse med yttervärlden. Men det *är* det »landet» som Herren skulle visa mig. — Snart svänga vi in genom stadsporten. De två soldater, som hålla vakt här, hälsa så vänligt på Martin. De tyckas vara bekanta. Vi äro inne i Hoyangs stad. Häri inne är det livligt på gatorna och köpenskapen i full gång. En stor kontrast till stillheten och ödsligheten utanför staden. Nu äro vi på gatan framför missionsstationen, och där borta stå Ida Söderberg och Maja Lundmark och välkomna oss. Så äro vi då framme! Riktig ro har varken Martin eller jag, förrän han fått visa mig och jag fått se varje vinkel och vrå av missionsstationen och det till och med innan vi fått stilla vår hunger med den av Maja Lundmark iordninggjorda välkomstmåltiden. Men vad gör det, vi behöva ju inte tänka på att fortsätta resa igen, åtminstone inte i första taget. Vi *äro ju framme.* Vilket skönt och härligt ord det är för en trött resenär. Det skall nog bli allas erfarenhet, som tro på Kristus, och som ser fram mot den dagen, då det verkligen skall heta: »Framme».

Nu är det en lång tid sedan dess och jag känner mig så hemma här, som om jag hade bott här flera år. Ja, Herren leder på rätta vägar för sitt namns skull.

Allas Eder vän
Carl-Gustaf Nordberg.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juli 1934.

Allmänna missionsmedel.

809.	»Onämnd från Vrigstad»	5: —
810.	Söndagsskolbarnens sparbössa i Kristinebergs kapell	21: —
812.	A. O., Norderön	50: —
814.	L. A., Smål. Hellinge	10: —
815.	Värna syföreningen.	75: —
816.	»Dalecarlian»	22: —
817.	»En länk»	20: —
818.	»Ett löfte till Herren» gm A. B., Skellefteå	200: —
819.	H. K., Sanda	20: —
820.	E. L., Sjötorp	200: —
821.	B. G., Sollefteå	20: —
822.	Barnsyföreningen. »Kinabarnen» Skellefteå, kollektpengar, till Maja Lundmarks underh.	16: 93
824.	P. A. B., Ursviken, till Thyra Lindgrens d:o	10: —
825.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs d:o	100: —
826.	A. J., Kinnemalma, till Gerda Carléns d:o	25: —
827.	Offerkuvert fr. Köping, gm A. J.	20: —
828.	Missionsinkomst fr. F—s, gm d:o	100: —
829.	I. T. B., Alingsås, offerkuvert	10: —
830.	R. o. F. W., Lund	20: —
831.	E. T., Linköping	100: —
834.	E. o. J. R—n	100: —
835.	Naglarps mfg	100: —
836.	Boräs-Sjömarkens kinakrets	224: —
837.	Syföreningen. Malmö, sparb.-medel	280: —
838.	»Ett löfte till Herren»	10: —
842.	G. K., Björköby	20: —
843.	H. o. I. J., Gbg	30: —
844.	G. C., Säfsjö	25: —

845. »Onämnd» 5: —
846. K. J. F., Parlier, gm O. P. Kingsburg 19: 05
847. Onämnd, Östersund, till Gudrun Bokvists underh. 100: —
848. A. P. J., Ramfall 10: —
849. K—k, Ö. 25: —
850. S. G., Nässjö 50: —
851. Duvbo kyrkas syfören. 10: —
852. D. U. F. i Önnestad, skördefestmedel 100: —
854. Röks kyrkl. syfören. 50: —
855. »Tackoffer för sommarnöje» 10: —
856. L. L. 10: —
857. Bergviks missionskrets 165: —
858. Sunnanå missionskrets 95: —
859. I. E., Gbg 5: —
860. Drevservds Arbetsfören., Brötjemark 50: —
861. Visby Femöresfören., till evangelisationsarb. i Kina 14: 25
863. Bråbo Jungfrufören. 200: —
864. »Dalecarlian» 20: —
866. »Missionsvän», Raus 25: —
867. G. C., I. o. M. R., Duvbo, i st. för blommor vid fru Gertrud Janssons, Storängen, bär 10: —
868. Koll. i Händelöhult 23/7, gm G. P. J. 34: —
869. Från Offerstunden på Mauritzberg 2,100: 80
870. A. A. K., ur tackbössan 70: —

Kr. 5,012: 03

Särskilda ändamål.

811. S. S., Klintemåla, till Maria Pettersson att anv. i verks. 10: —
812. »Herrens tionde», för verks. i Mienchih 25: —
823. K. F. U. M., Luleå, till Joh. Aspberg att anv. efter gottf. i verks. 7: —
832. A. O. Norderön, till Ebba Vidén, d:o gm E. B. 10: —
833. D:o till fängelsemissionen i Yuncheng, gm d:o 15: —
839. Syfören., Malmö, sparb.-medel, till hirsgryn för fattiga i Chiehhsien 60: —
840. L. Ö., Innervik, till Morris Bergling, att anv. i verks. gm S. N., Skellefteå 3: —
841. D. P., Tingseryd, på offerdagen till L. Ackzells verks. i Tali 10: —
853. Kinakretsen, Habo, till Barnh. i Sinan 200: —
862. Barnsyfören. Asaka, till »Dyrbar Liljas» underh. 30: —
865. Kinavän, till Nath. Engbäck, att anv. efter gottf. 100: —

Kr. 470: —

Allmänna missionsmedel	**5,012: 03**
Särskilda ändamål	**470: —**
Summa under juli mån. 1934: Kr.	**5,482: 03**

Med varmt tack till varje givare!

»Haven tro på Herren, Eder Gud, så skolen I hava ro.» 2 Krön. 20: 20.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Kristi Kyrkas underbara byggnad. — Mauritzberg. — Från Red. och Exp. — Något om Kina. — Redogörelse för Sv. Missionsrådets verksamhet under år 1933. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Redovisn. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1934. Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 14. ÅRG. 39. 10 SEPT. 1934. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Foto M. Lindén.

Gruppbild av deltagarna i Bibel- och Ungdomsveckan i Skellefteå 1934.

SKUGGA OCH VERKLIGHET.*

Hebr. 10: 1, 2; 8: 5. Kol. 2: 17.

Hebréerbrevet är ett av Nya Testamentets största och viktigaste brev. I likhet med brevet till Romarna, Galaterna, Efesierna och Kolosserna sysslar det med lärofrågor. Romarebrevet och Galaterbrevet sysselsätta sig med Kristi verk, Efesierbrevet, Kolosserbrevet och Hebréerbrevet med Kristi person. Hebréerbrevet gör en jämförelse mellan Gamla och Nya Testamentets översteprästerliga tjänst.

Prästen under lagen var en person, helgad och avskild av Gud till att undervisa och bedja för folket, men också för att offra för egna och folkets synder. Före den tiden var den förstfödde i varje familj, fäderna, furstarna och konungarna, var och en i sin stad, präster. Kain, Abel, Noa, Abraham och Job offrade, var och en av dem, sina egna offer.

I förbundet, som Gud på Sinai gjorde med Moses, utförde han, Moses, tjänsten som medlare. I 2 Mos. 24: 5, läsa vi, att Moses utvalde unge män, som skulle utföra prästerlig tjänst. Efteråt utsågos prästerna från Arons familj av Levi stam. 4 Mos. 16: 40.

Prästerna i Gamla Testamentet måste vara flera, därför att de genom döden förhindrades att förbliva i sin tjänst. Hebr. 7: 23. Kristus har ett oförgängligt prästadöme, som förbliver till evig tid. Hebr. 7: 24. Han har »gått in i själva himmelen, för att nu träda fram inför Guds ansikte, oss till godo». Hebr. 9: 24.

Gamla Testamentets präster voro behäftade med svaghet. Hebr. 5: 2. Kristus var helig, oskyldig, obesmittad. Hebr. 7: 26.

Kristus var skild från syndare. Hebr. 7: 26. Detta kan betecknas så, att han genom sin fullkomliga syndfrihet är skild från alla, som äro syndiga. Meningen kan ock vara, att han, genom sin upphöjelse till himmelen, skiljt sig från de syndiga människorna. Därmed förnekas icke att han fortfarande är verksam för syndares frälsning.

Översteprästens klädedräkt. Efodkåpan, 2 Mos. 26: 31, var oskiljaktigt förenad med skulderstyckena och bröstplåten, en sinnebild av styrka. »Herradömet skall vila på hans skuldror», Jes. 9: 6, sympatierna på hans hjärta. Bjällrorna, som voro fästade vid fållen av manteln, skulle höras, när prästen gick in i helgedomen. »Jesus lever alltid för att mana gott för oss.» Hebr. 5: 7.

Plåten av rent guld, som skulle sitta på Arons panna för beständigt, påminner oss om hurusom vår store överstepräst helgar sig själv till ett offer, på det att ock vi må vara helgade i sanning. Joh. 17: 19.

I bröstskölden voro Israels barns namn inristade, den störstes såväl som den minstes, till en beständig åminnelse inför Herrens ansikte. 2 Mos. 28: 9—12, 29. Deras namn glänste med en aldrig förminskad glans. Vem vågade väl gå in i det allra heligaste och rycka dem från Aron?

* Sammanfattning av missionär *Aug. Bergs* bibelstudier vid S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka på Mauritzberg 1934.

»Jag giver dem evigt liv, och de skola aldrig förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand.» Joh. 10, 28. »Gud ser sina heliga på Jesu hjärta, människorna se endast bristerna och felen.»

På fållen av efoden voro även fästade granatäpplen. Man vill i detta se en sinnebild av Guds ord. Likasom granatäpplena ha en syrlig och frisk smak, så vederkvicker Guds ord själen.

»Klockorna och granatäpplena.» Det hördes, när prästen gick in i helgedomen. Han levde. Herrens ord giver en skön klang, en härlig klang, kraft inåt och utåt. Guds ord är levande. Det står och faller med Jesus. Lever han, då lever vartenda ord, lever han icke, då äro löftena ej sanna. Men han lever och vartenda ord är sanning, antingen du hör klangen eller ej.

Gamla Testamentets offer och Kristi offer.

Översteprästen var ej iklädd högtidsskruden, då han frambar offren. 3 Mos. 16: 1—24. Jmfr Matt. 27: 28; Fil. 2: 7—8.

Översteprästen frambar sin egen syndofferstjur. 3 Mos. 9: 7; 16: 6. Den bock som var bestämd åt Asasel ställdes levande fram inför Herrens ansikte och sedan släpptes han ut i öknen. Låtom oss sätta oss in i folkets känslor! »Ut i öknen, för att icke mer återkomma!»

Kristus har genom evig ande framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud, att rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden. Hebr. 9: 14. »Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som bliva helgade.» Hebr. 10: 14. »Deras synder och orättfärdiga gärningar skall jag aldrig mer komma ihåg.» Hebr. 10: 17.

Gamla förbundets präster »stå, dag efter dag och frambära enahanda offer, som dock aldrig kunna borttaga synder». Hebr. 10: 11. »Kristus sitter, sedan han framburit ett enda offer, för beständigt på Guds högra sida.» Hebr. 10: 12.

Gamla Testamentets offer helgade till utvärtes renhet, Kristi offer renar våra samveten. Hebr. 9: 13, 14.

»Skall rena», tyder på välsignelser, som ligga framför oss. »Döda gärningar» kunna vara förenade med goda ting, som dock sakna andligt liv, under det att »onda gärningar» äro sådana, som i sig självt äro absolut oriktiga.

Översteprästen ägde tillträde till det allraheligaste endast en gång om året. Kristus har gått in i själva himmelen och står där, inför Guds ansikte, oss till godo. Hebr. 9: 24.

»Vem är då den som vill fördöma? Kristus är den som har dött, ja, än mer, han är den som har uppstått från de döda, den som sitter på Guds högra sida, den som manar gott för oss.» Rom. 8: 34.

Det hopp, som Jesus giver oss i hjärtat, vilar på hans fullkomnade verk. Det är tryggt att lita på honom. Gud kan icke ljuga. Han ~~har kastat~~ alla våra synder på sin Son. Men då han väl kände vårt hjärtas otro, insatte han sin Son, Jesus Kristus, till vår offerpräst medelst en ed. Ett bättre förbund kan ej tänkas. På hans hjärta äro vi inskrivna och synderna äro avskrivna.

»En sådan överstepräst hövdes oss ... låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.» Hebr. 4: 16.

August Berg.

VÄLKOMNA!*

Välkomna alla, I Herrens vänner,
Till högtid uti Skellefteå!
Vårt hopp och längtan nog Jesus känner:
»Andliga flöden, ymniga mått»,
Så våra tankar bedjande gått.

Gud! Du har lovat ta vård om alla
Som under böner hit ställt sin färd.
Över de arma Anden låt falla
Rikt och förvandla vår ökenvärld.

Källan, Guds källa, tillfyllest *kan* ge.
Må vi få se det uti vår skara.
Må våra hjärtan ej tröttna att be
Att i Guds närhet vi ständigt få vara.

Vara så nära att Rösten vi höra,
Som på oss ropar i skördetid.
Ej blott att *höra!* Nej, gå att *göra*
Tjänaregärning på törnig stig.

Shensi, Shansi och Honan oss väntar.
Sånings- och skördemän låtom oss bli.
Gud, när på dörren till Kina *Du* gläntar,
Låt oss en djup blick då få däruti.

Ja, må nu, Herre, nåderegn falla!
Hela vår skara väntar därpå.
Dagarna fem vi Dig anbefalla.
Låt oss så hem rikt välsignade gå.

S. N.

* Uppläst vid välkomstmötet, Bibel- och Ungdomsveckan i Skellefteå 1934.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Skellefteåveckan.

Det är alltid med stora förväntningar man går att vara med om en »kinavecka». Dessa förväntningar äro helt naturligt störst hos dem, som förut varit med om en eller flera sådana »veckor» och som därför av erfarenhet veta, hur underbara de bruka vara. Men just hos dessa vill gärna den tanken tränga sig fram: »Det är väl ändå knappast möjligt, att denna »vecka» kan bli *lika* rikt välsignad som den förra, jag fick vara med om.» Jag tror, att det var många med mig, som kommo till »Skellefteå-veckan» i sådana tankar. Det dröjde dock inte länge, förrän vi blevo tagna ur dessa tankar. Redan vid välkomstmötet, då vi välkommades så innerligt varmt av mötets »värdar», kände vi, att denna vecka var så väl förberedd i bön, att Gud helt enkelt *måste* välsigna den. Det gjorde han också på ett sådant underbart sätt, att jag nu, då jag tänker tillbaka på dagarna i Skellefteå, måste undra, om jag väl någon mer gång skall få vara med om en så rikt välsignad »vecka».

Jag nämnde, att vi blevo varmt välkommnade till Skellefteå. Ja, jag tycker nästan, att ordet »varmt» i detta sammanhang säger alltför litet. Det var en sådan innerlig kärlek, som mötte oss redan från början och som vi kände oss omslutna av under hela veckan. Den tog sig bl. a. uttryck i en rad välkomsthälsningar vid öppningsmötet på tisdagskvällen. Trädgårdsmästare Söderling hälsade oss välkomna å kinakretsens vägnar och uttalade en förhoppning om att »veckan» måtte bli välsignad. Fru Bäärnhielm gav oss som välkomsthälsning psalmistens ord: »Det är gott att tacka Herren.» Hon ville redan från början påminna oss om hur oändligt många tacksägelseämnen vi i själva verket ha och hur gott det är att få tacka Herren. Vi fingo också lyssna till en välkomsthälsning i versifierad form, då fröken Nyblad läste ett av henne författat, vackert poem. Genom allt vad vi den kvällen fingo lyssna till, kände vi, att kinalänkarna i Skellefteå, som ställt i ordning mötet, ville säga

oss: »Välkomna till oss att dela de välsignelser, som Gud förvisso har i beredskap åt oss under dessa dagar.»

Sedan den sedvanliga presentationen, även denna gång förrättad av Martin Lindén och Lisa Blom, var överstökad och alla de närvarande sålunda blivit vederbörfrid tillhörer.» Jesus riktar dessa allvarliga ord till oss var och en personligen, inte endast, som vi kanske äro böjda att tro, till den obotfärdige utan också till den, som hör honom till. Jesus vill, att vi för var dag skola akta på allt det, som vår frid tillhörer (Jes. 48: 18).

Foto M. Lindén.
Missionsföreståndare E. Folke talar i Bönehuset, Skellefteå.

ligen presenterade, avslutades mötet av komminister Furberg. — »Veckan» hade börjat!

Morgonbönerna leddes av missionssekr. Lindén. Under dessa stilla stunder ville han samla våra tankar kring några ord, som stå i ett nära samband med varandra. Det var orden »också *du* — också *dem* — också *I*». I Luk. 19: 42 stå dessa ord: »O, att du i dag hade insett, *också du*, vad din

Ett annat »också du» står att läsa i 2 Tim. 1: 8: »Bär *också du* ditt lidande för evangelium.» Detta »också du» bjuder det oss kanske emot att böja oss under. Vi må dock komma ihåg, att det är samma kärlek, som talar i detta ord som i det förra. Det är i själva verket en förmån att få bära lidande för evangelium. Då vi känna vår svaghet i denna Guds tjänst, ha vi dock den stora förmånen att få lägga

fram både vår svaghet och vår längtan efter kraft i bönen: »Begär, Herre, vad du vill, men giv sedan, vad du begär.» Helt visst skall då Gud ge oss den erforderliga kraften.

Då Herren har fått tala ut med oss personligen; då han fått säga till var och en av oss sitt »också du», vill han också tala med oss om andra människor. I Joh. 10:16 säger Jesus: »Jag har ock andra får..., *också dem* måste jag draga till mig.» Dessa ord riktar Herren *till oss*. Tänk, så stort, att Gud har gett oss det härliga uppdraget att föra människor till honom!

»Så varen *ock I* redo, ty i en stund, då I icke vänten det, skall Människosonen komma.» Det var dessa ord, vi under morgonbönen på lördagen fingo stanna inför. Gud väntar av sina barn, att de skola vara redo att möta honom, då han kommer för att hämta dem. Må vi därför förvandla detta ord till vår ständiga bön. Men vi må icke allenast bedja om att Gud gör oss redo att möta honom utan också, att han gör oss redo och villiga att under väntetiden verka för honom.

Bibelstudierna på förmiddagarna leddes av missionsföreståndare Folke. Till ämne för bibelstudierna hade han profeten Sakarjas bok, de första kapitlen, i vilka profetens syner omtalas. Under dessa oförglömmeliga högtidsstunder fingo vi under den erfarne gudsmännens ledning något se in i Guds ord, närmast då in i Sakarja bok, en bok, som för många av oss, kanske de flesta, dittills varit en tillsluten bok. Vi fingo skåda in i Guds underbara rådslut och ta del av hans planer med sitt folk, uppenbarade för profeten genom syner. Profeten Sakarjas bok har en sådan stor betydelse just för oss, därför att hans syner avse händelser i den yttersta tiden. Därför voro dessa bibelstudier av mycket stort intresse för oss.

Vid missionsföredragen på middagarna blevo vi ställda inför livsbilder ur missionens historia. Martin Lindén talade om William Carey, den fattige lappskomakaren, predikanten m. m., som på Guds kallelse gick ut som missionär till Indien och som verkade där ute i fyrtio år, trots att han möttes av oerhörda svårigheter och mycket lidande. Vilken oerhörd betydelse denne Guds kämpes missionsarbete hade, kunna vi förstå av det namn, han fått i missionens historia. Där kallas han »den moderna världsmissionens fader».

Missionär August Berg tecknade för oss bilden av Robert Morrison, banbrytaren för missionen i Kina. Det var väldiga svårigheter även denne man hade att kämpa med, men i förtröstan på sin Gud, som kallat honom att börja missionsverket i det svårarbetade landet, höll han troget ut. Hans största gåva till Kina är väl hans bibelöversättning.

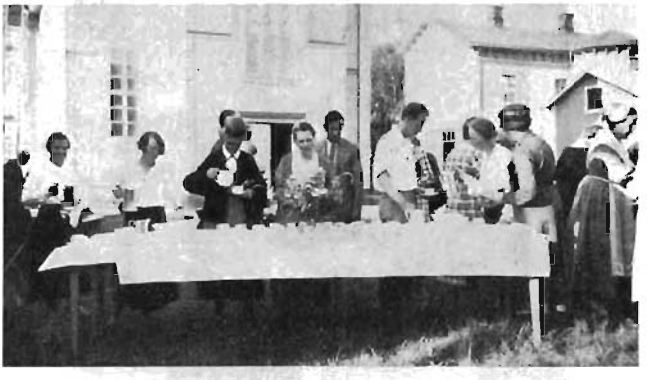

Foto S. Hofverberg.

Kafferast under Skellefteåveckan.

En grupp av deltagare i Skellefteåveckan. Foto M. Lindén.

En dag ställde Lisa Blom oss inför bilden av David Livingstone, den store missionären och vetenskapsmannen, som förde evangelii ljus till det inre av Afrika, på samma gång som han gjorde vetenskapen den ovärderliga tjänsten att utforska stora områden av Afrikas inre, som dittills varit okänt land. Först efter hans död har man dock till fullo insett värdet av David Livingstones livsgärning.

På lördagen talade missionsföreståndaren om en av de främsta gestalterna i svensk missionshistoria, Peter Fjellstedt. Det var gripande att följa denne store mans historia. Det var bekymmersamt för honom under barnaåren och kanske ännu bekymmersammare under studieåren, men trots alla svårigheter gick det raskt undan med studierna. Så kom hans missionärstid, då han under många år verkade i Indien och Främre Asien. De sista åren av sitt liv ägnade han åt arbetet för Guds rikes främjande i Sverige. Under denna tid stiftades den skola, som bär hans namn, Fjellstedtska skolan i Uppsala. Det var efter en lång, arbetsfylld och välsignelsebringande arbetsdag, som han år 1881 fick lägga sitt huvud till ro.

Från missionsstunderna på eftermiddagarna bevara vi många dyrbara minnen. Vi fingo då lyssna till vittnesbörd av missionärerna, som dels talade om upplevelser och erfarenheter från sitt arbete där ute i Kina, dels berättade om sin omvändelse och kallelse ut till missionsfältet. Kanske minnas vi särskilt det gripande vittnesbörd, som S. M. K:s nyantagne missionär Selfrid Eriksson avlade. Han läste psalmen 116 och talade sedan om, att denna psalm liksom var en karakteristik av honom själv och hans liv. Psalmförfattaren hade av innehållet i psalmen att döma, varit i djup nöd, men Herren hade fört honom ut därur, och nu ville han vedergälla Herren för hans välgärning genom att taga »frälsningens bägare». Så hade också Selfrid varit stadd i själsnöd, men Herren hade hjälpt honom ur den. Det var underliga vägar Herren hade fört denne sin unge tjänare. Han hade måst ta honom avsides för att komma till tals med honom och för att visa honom sin viljas

väg. När Herren fått tala ut med Selfrid, då var han villig att gå den väg, hans Herre bestämt för honom. Nu kände han det som en förmån att i höst få gå dit ut till kallelselandet — Kina. I sanning, underbara äro Herrens vägar.

Ett annat vittnesbörd, som grep oss djupt, var fru Gerda Carléns skildring av sin omvändelse och kallelse, hur hon haft det i sitt hem och hur hon fått vänta på att få sina föräldrars tillåtelse att gå ut som missionär. Då hennes far gett sin tillåtelse därtill och hon kommit ut till Kina, så var hennes prövningstid ännu inte slut. Hennes hälsa bröts ned, och det gick så långt, att det var på tal att sända hem henne till Sverige igen. Men då gjorde Gud under med henne; hon blev frisk igen och har nu verkat där ute i många år. I höst reser hon ut till Kina för fjärde gången.

Vid kvällsmötena gavs det tillfälle för den, som så ville, att avlägga ett vittnesbörd. Det var rätt många, som begagnade sig av dessa tillfällen. Somliga talade om hur de lärt känna S. M. K. och vad de fått genom detta missionssällskap; andra talade om sin omvändelse och huru Gud lett dem på ofta underliga vägar.

Det skulle vara så mycket att tala om just från dessa eftermiddags- och kvällsmöten, men utrymmet tillåter det inte, och därför får det sagda vara nog.

Snabbt gingo mötesdagarna, alltför snabbt enligt vår mening. Snart var stunden inne, då bordet med offerskålen ånyo ställdes i ordning. Vi hade kommit till offerstunden, denna oförglömmeliga stund, som väl i det yttre är sig lik vid varje »vecka» men som dock varje gång är en ny och underbar upplevelse.

Först talade missionsföreståndaren. Hans text utgjordes av Sak. 6:9—15, där Gud talar med profeten om templet, som Telningen — Frälsaren skall bygga. Han håller på att bygga det templet i våra dagar, och det skall bli ett övermåttan härligt tempel. Vår Frälsare vill, att vi skola hjälpa honom i hans tempelbygge genom att offra åt honom. Vi undra så ofta, vad det egentligen blir av allt vad vi offra åt missionen. I denna text få vi svaret på denna fråga. Av våra offergåvor göras kronor, en — den förnämsta — åt Jesus, och så en åt var och en, som varit villig att offra. Dessa kronor förvaras åt dem i helgedomen, och på varje krona är ett namn inristat, dens namn som en gång skall ha den.

Så talade Lisa Blom över orden: »Mästaren är här och kallar dig.» Vår Frälsare står här framför oss nu, och han kallar var och en av oss särskilt. Är du villig att lyssna till hans kallelse, vad den än innebär? Jag vet inte, sade hon, om offerskålen är tom ännu eller om där redan är lagt något offer, som vi inte kunna se men som Gud ser och som i hans ögon är det största offret: ett människoliv, lagt på offeraltaret.

Gripna av stundens allvar kommo de sedan, den ene efter den andre, för att lägga sin gåva i offerskålen. — Den stunden kämpades det en hård strid i mången ung människas själ, och det var mer än en, som fick nåd att lägga sig som ett heloffer på Guds altare. Gud allena vet, vad *hela* skörden av denna offerstund blev.

Under det gåvorna räknades, sjöngos några sånger. Så kom vår käre farbror Erik in. Strålande av glädje stod han där framme vid offerskålen. Det tycktes nästan, som om han knappast kunde ge sig till tåls, till dess sången var slut, för att få tala om för oss resultatet. Gåvan var stor, mycket stor: kr. 2,229:84. — Det var jubel i missionsföreståndarens röst, då han tackade Gud för gåvan. — Så var då även denna underbara stund tillända.

På söndagens förmiddag samlades vi i stadens kyrka, där vår missionsföreståndare predikade. Texten utgjordes av berättelsen om fariséen och publikanen i templet. Vi blevo på ett allvarligt sätt erinrade om att vi likt fariséen *kunna* förrätta vår gudstjänst, utan att det blir någon tjänst inför Gud, att vi *kunna* bedja, utan att vår bön når fram till Gud. Den allvarliga predikan gav oss anledning till självrannsakan, om vi hade fariséens eller publikanens sinne.

Från söndagseftermiddagen minnas vi

med särskilt stor glädje och tacksamhet till Gud nattvardsgången. Skriftetalet hölls av komminister Furberg, som talade över orden: »I skolen ösa med fröjd ur frälsningens källor.» Tal. visade oss på olika »frälsningens källor». En sådan är t. ex. Guds ord. Nattvarden är en mycket rik sådan källa. Ur dessa källor bjuder oss Herren att ösa. Vi uppmanades att efterkomma denna inbjudan och ta emot all den nåd Gud bjuder oss och inte göra så, som vi ha för vana: stycka sönder Guds nåd och ta för oss en bit i sänder.

Kallelsen att komma och »ösa ur frälsningens källor» hörsammades av många, många av åhörarna. Duklag efter duklag böjde knä där framme vid altarrunden. Det blev en helig stund, då vi kanske som aldrig förr kände Guds närhet.

Så återstod endast avskedsmötet. Det är alltid med ett visst vemod man går till den stunden. Det känns så underligt att så snart behöva säga varandra farväl. — Vi samlades först i bönhuset, där ett flertal vittnesbörd avlades och minnesord lämnades. Sedan denna del av avskedsmötet avslutats, samlades de flesta av mötesdeltagarna i seminariet. Där fortsattes avskedsmötet, nu under något friare former än i bönhuset. Även där avlades flera vittnesbörd, de flesta av ungdomar. En del talade om hur de mött Gud på nytt under dessa dagar, andra lämnade minnesord o. s. v. Mötet avslutades med bönemöte, då vi riktigt fingo utgjuta vårt hjärta i tack och lov till Gud, som välsignat vår »vecka» så underbart. Då vi äntligen skildes åt, hade morgonen redan brutit in, och det blev inte många timmars vila den natten.

Så var då vår »vecka» tillända, och vi skildes åt, glada och tacksamma till Gud för allt det underbara, han låtit oss vara med om under mötesdagarna i Skellefteå.

S. H.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Missionstidningen Sinims Land.

Under sommarmånaderna juni—september kommer Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, att utgivas med *endast ett nummer i månaden.*

Förlovade.

Vi hava mottagit underrättelse om att två av våra missionärer: *Vilhelm Bergling* och *Margaret Linder* ingått förlovning, och att de ämna fira sitt bröllop den 17 dennes.

Vi begagna tillfället till att också här ge uttryck för våra varmaste lyckönskningar. Välsigne Herren dem rikt och göre han dem alltfort till stor välsignelse.

Utresande missionärer.

Missionärsparet *Malle* och *Ida Ringberg,* fru *Gerda Carlén* samt missionär *Selfrid Eriksson* komma v. G. att utresa till Kina med Wilhelmsens motorfartyg »Tancred», som beräknas avgå från Marseille den 5 nästkommande oktober. Avresan från Stockholm blir måndagen den 1 okt.

Vi anbefalla dessa våra missionärer åt missionsvännernas hågkomst i förbön med tacksägelse. Må Herren rikligen välsigna deras återstående tid i hemlandet såväl som deras utresa och inträdet i uppgifterna därute på fältet.

Välkomst- och avskedsmöte.

Missionärsparet *Carl* och *Ethel Blom* samt fröknarna *Frida Prytz, Judith Hultqvist, Ida Söderberg* och *Dagny-Edla Bergling* komma v. G. att hälsas välkomna till hemlandet vid ett möte på *K. F. U. M.,* Birger Jarlsgatan 35, Stockholm, *fredagen den 28 sept. kl. 7 e. m.* Vid samma tillfälle få vi säga farväl till här ovan nämnda missionärer, som den 1 okt. lämna Stockholm för att utresa till Kina. Kaffe och te serveras mot vanlig avgift efter mötet i hörsalen.

Påföljande dag, *alltså lördagen den 29 sept. kl. 6 e. m.,* anordnas nattvardsgång i Betlehemskyrkan med skriftetal av past.

Joh. Hagner. Missionens vänner hälsas varmt välkomna till dessa möten.

Bönemöten för S. M. K.

Fr. o. m. *tisdagen den 2 okt.*, hålles v. G., såvida ej annorlunda meddelas, t. o. m. tisdagen den 11 dec. *varje tisdag kl. 7 e. m.* bönemöten för Sv. Missionen i Kina i »Kinarummet». Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.

De bönemöten, som i våras höllos på Svenska Missionens i Kina Expedition varannan fredag kl. 2 e. m., fortsätta v. G. med början *fredagen den 5 okt. kl. 2 e. m.* De närmaste fredagarna, som detta möte hålles, blir alltså fredagarna den 5 och 12 okt.

Må dessa våra bönemöten bliva så väl besökta som möjligt, och må nåds och bons Ande under dem utgjutas över oss!

Ny missionsarbetare.

Vi ha härmed glädjen att för tidningens läsekrets presentera en ny missionsarbetare, *Selfrid Eriksson,* som den 5 sistlidne aug. i Nederluleå församlings kyrka avskiljdes till Svenska Missionens i Kina missionär och som v. G. i sällskap med missionärsparet *Malte* och *Ida Ringberg* samt fru *Gerda Carlén* den 1 oktober avreser från Stockholm för att resa till Kina.

Selfrid Eriksson.

Missionär Selfrid Eriksson föddes den 29 aug. 1908 i Mörön i Nederluleå socken, där föräldrarna, Mina och August Eriksson, äro lantbrukare. Han fick i hemmet mottaga djupa kristliga intryck, men till full avgörelse för Gud kom han först år 1929. Kallelsen till att bliva missionär fick han på senhösten 1930 i Jämtland, där han vid denna tid vistades. I stillheten där talade Gud till honom om hedningarnas nöd, och han blev djupt gripen av Matt. 28: 19—20 samt Rom. 10: 14—15. Snart visade också Gud, att denna kallelse gällde Kina, Förberedelserna för denna uppgift kunde alltså börja.

Hemma i Nederluleå hade missionär Eriksson genomgått folkskola, och under tiden i Jämtland studerade han med goda resultat vid Hermods Korrespondensinstitut, där han genomgick flera kurser. Sedermera ha studierna fortsatts vid Kristinehamns Praktiska Skola samt vid Inremissionens Bibelskola i Oslo och Kina Inlandsmissionen i London.

Vi anbefalla honom på det varmaste åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst och förbön. *M. L.*

Depressionstiden och utsändandet av nya missionärer.*

Skulle vi på grund av nu rådande ekonomiska förhållandena upphöra med att antaga och utsända nya missionärer? Detta är en fråga, som missionssällskapen under den senaste tiden haft att allvarligt överväga, och som de alltjämt ställas inför. Många missionsstyrelser utsända också endast ett fåtal nya missionärer om de alls utsända sådana. Och de principer, enligt vilka de arbeta, kan göra, att detta för dem är ett logiskt och konsekvent handlingssätt. Men om vi tänka på Kina Inlandsmissionen är förhållandet i så fall olika.

Från början har denna mission arbetat för att fullgöra den ansvarsfulla uppgift, vilken blev lagd på Hudson Taylors sam-

* Översättning från China's Millions, North American Edition.

vete och hjärta såsom en tung börda, och i detta arbete har Kina Inlandsmissionen haft att direkt förtrösta på Gud ifråga om fyllandet av alla behov.

Hudson Taylor kände, att han skulle taga under övervägande varje inkommen ansökan om att få träda i Kina Inlandsmissionens tjänst och antaga alla, som vid grundlig undersökning och prövning visade sig äga gudomlig kallelse och förutsättning för missionsarbete i Kina. Blev man övertygad om denna kallelse och om dessa förutsättningar, så var han viss, att Gud skulle hava omsorg för fyllandet av de ekonomiska behoven.

Under de sextionio år, som Kina Inlandmissionen varit i verksamhet, har denna princip konsekvent tillämpats. De nuvarande svåra tiderna ha gjort att detta förfaringssätt ånyo blivit satt på prov, men då missionsbefallningen ej upphört att gälla och uppgiften i Kina ännu ej fullbordats ha Kina Inlandsmissionens ledare ej vågat frångå omnämnda princip. De ha i stället gått framåt under bön, och Herren har i nåd gett sitt insegel därtill. Under de senaste fem åren (1929—1933) ha 416 nya missionärer utsänts till Kina, och icke en enda har hållits tillbaka av ekonomiska skäl. *R. H. G.*

Robert Morrison.

Född 5 jan. 1782; död 1 aug. 1834.

Ett hundraårsminne.

»Jesus, jag har överlåtit mig till Din tjänst. Nu gäller det för mig: Var skall jag tjäna Dig? I Ditt ord läser jag, att det är Din heliga vilja, att evangeliet skall predikas i all världen. — — — Min Herre, jag längtar att komma i arbete, där man är mest i behov av arbetare. Kanske en del av fältet är svårare att arbeta på än en annan. Jag duger lika litet för någon del. — — — Men i förlitande på den kraft Du giver kan jag göra vad som helst. Min Herre, visa mig vägen i denna sak... Hjälp mig att beräkna kostnaden, och sedan jag fattat mitt beslut, att målmedvetet gå till handling.» *Robert Morrison.*

William Carey och Robert Morrison dogo samma år, 1834. Det är på sin plats, att man bringar dem i erinran samtidigt. Om någon skulle önska att skriva missionärsbiografier i parallell framställning, skulle man sannerligen taga dessa två tillsammans. Carey i Indien, Morrison i Kina. Båda voro banbrytare. Båda trodde obetingat på Ordets kraft och insågo nödvändigheten att giva detta Ord till Österns folk på deras eget tungomål. Båda voro redo att åtaga sig annat arbete såsom språkforskare och översättare för att på så sätt kunna tjäna evangeliet utan kostnad för deras uppehälle. Båda ägde synnerligen stor naturlig begåvning. Båda hade att kämpa med fruktansvärda svårigheter. Båda hade att gå igenom ödeläggande eldsvåda. Båda arbetade hårt. »Jag kan arbeta hårt», sade Carey. »Jag gick på utan uppehåll i mitt arbete», sade Morrison. Båda grundade högskolor, Carey i Serampore, Morrison i Malacka. Framför allt, båda ansågo sig själva som ogärningsmän, vilka fått förlåtelse av en barmhärtig Frälsare. Båda sågo sig själva endast som redskap att berätta för andra om denna samma barmhärtighet, som i överflödande mått är tillgänglig för alla människor.

Vad Morrison åstadkom, kan sägas i några få ord, vilka dock äro likvärdiga med volymer av böcker:

Kinesiska språkets grammatik, tryckt i Serampore 1815;

Ett kinesiskt-engelskt lexikon i sex delar, innehållande 40,000 ord och 5,595 sidor.

Bibeln på kinesiska, tryckt i Malacka 1823.

Morrison har utgivit många andra böcker, både på engelska och kinesiska. Ovannämnda tre allena representera ett livs arbete, och endast trettio år förflöto från den dag, då den allvarlige unge sonen från Northumberland i England antogs till missionär i Londonmissionens tjänst, och den dag, han dog i Kanton och blev

begraven på kyrkogården i Macao. Trettio år är ringa tid för ett så stort arbete. Morrison var likväl själv större än sina böcker.

Hemligheten med Morrisons framgång i arbetet torde ligga i några av honom ofta begagnade ord. Han brukade tala om att handla följdriktigt och målmedvetet. Kristi evangelium stod för honom i samklang med ett visst sätt att leva sitt liv. Att tro på Kristus och icke handla följdriktigt, syntes Morrison stå i strid med vartannat. Synnerligen allvarliga ord brukade han rikta till sådana, som menade, att missionärspredikan var en »välgörenhetspredikan». »Välgörenhet! Dessa ogärningsmän, som fått förlåtelse, tänka inom sig, att det att förkunna barmhärtighet och förlåtelse är välgörenhet! De ha ju haft möjlighet att under 1800 år förkunna barmhärtighet och förlåtelse, och likväl har ännu halva mänskligheten icke hört något därom. Sådan likgiltighet och vårdslöshet har den ena generationen efter den andra visat i fullgörandet av sin plikt.»

I likhet med alla stora banbrytare i missionsgärningen ville ej heller Morrison höra något om att hans arbete var hjältemodigt och märkeligt. För honom var det hela enkel och naturlig lydnad. Här möta vi äkta ödmjukhet och följdriktighet i handlandet. Ju mindre vi tala om hjältar i detta sammanhang, desto bättre.

Morrison gladdes åt tecken till skörd, men han kunde vara och var också i sin gärning oberoende av sådant.

En amerikansk skeppare sade till honom: »Käre Mr. Morrison, Ni tänker verkligen, att Ni skall kunna öva något inflytande på allt avguderi i det stora kinesiska kejsardömet?» »Nej», sade Morrison mer bestämt än eljest, »jag väntar, att Gud skall göra det». På grund härav kunde han vänta på resultaten. Han var ju i Guds händer. Den 16 juli 1814 döpte han den förste hedningen, sju år efter sin ankomst. »Vid en källa vid sjöstranden, fjärran från människors blickar; döpte jag Tsae A-ko i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn.» Ännu 1834 fanns det blott få kinesiska hednakristna. Om Morrison skulle varit beroende av resultatet, hade han aldrig hållit ut, men han var den evige Gudens tjänare och sändebud, och han kunde tålmodigt vänta på vad Han skulle göra.

Det är hundra år sedan Morrison dog. Om man jämför den kristna kyrkan i Kina i dag med de 450 miljonerna i Kina, är kyrkan liten. Men om man jämför den med den lilla skara, som Morrison och hans medhjälpare hade vunnit för Kristus år 1834, är det en underbart stor kyrka. Morrison arbetade icke förgäves. Han gav icke ut sig själv utan resultat.

Robert Morrison begav sig till Kina år 1807, samma år då slavhandeln avskaffades. Han dog i Kina den 1 aug. 1834, samma dag som slaveriet upphävdes i den brittiska världen. Detta sammanträffande av data kan vara värt att lägga märke till. Samma afton han dog, vandrade slavarna i Västindien upp på höjderna för att se solen stiga upp och båda dem frihet.

Under 27 år arbetade Morrison energiskt på att giva Livets Ord till Kinas miljoner. Han hade att möta en trehövdad fiende och kämpade sig till seger. Det enväldiga Ostindiska Kompaniet vredgades över hans planer. Kinas djupt rotade misstänksamhet mot allt främmande mötte honom i koncentrerad kraft. Den fientligt inställda romerska kyrkan sökte omintetgöra hans arbete. Robert Morrison förblev likväl orubblig, alltid överflödande i Herrens verk, intill han med Paulus kunde säga: »Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp.» Ju mer man lär känna Morrison, människan, och Morrison såsom den tålmodigt, ständigt strävande pionjären, ju mer fylles man med beundran. Han stod där ensam men oförskräckt, bekämpad men orädd, missräknad men aldrig modfälld. Lik eken i hans hemland växte han och grönskade mitt i motgångarnas stormväder.

I alla tider kommer Kristi kyrka i Kina att ha giltig anledning att prisa Gud för honom, som med sitt liv och sitt arbete lade grunden.

(Efter Londonmissionssällskapets tidning *Chronicle* enligt Svenska Kyrkans Missionstidning.)

Redogörelse för Svenska Missionsrådets verksamhet under år 1933.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Nyss har från en grupp i Amerika kommit ett vittutseende förslag till ändringar i missionens program och metoder, vilket väckt livlig diskussion. En kommission av 15 lekmän — mest universitetsmän, varibland två professorer i filosofi (Hocking och Rufus Jones) — har på eget initiativ, utan uppdrag av något missionssällskap eller missionsråd, gjort åtskilliga undersökningar rörande missionen i Indien, Kina och Japan och framlagt en rapport (»Re-thinking Missions»). Det hela har fått sin huvudsakliga prägel av den teologiska ståndpunkt, som man intar, en slags allmän humanitetsreligion, som hellre talar om att vi söka Gud än att han söker oss, och som betraktar olika religioners anhängare närmast som bröder i ett gemensamt sökande. Missionärerna skola alltså mindre predika evangelium än vara »ambassadörer för god vilja»; de skola mindre grunda kyrkor än söka sanningen genom diskussioner med annorlunda troende. Man skall på så vis försöka ge ett religiöst inslag i den nya kulturen, som håller på att sammanbinda mänskligheten till en moralisk enhet.

Bland svenska missionsvänner behöva icke många ord ägnas åt kritik av en sådan ståndpunkt. Den är allt för långt ifrån allt vad våra fäder och vi hittills ha menat med mission. Med Guds verklighet och hans gärning i Kristus till vår frälsning följer befallningen att förkunna evangelium och göra alla folk till Kristi lärjungar. Sådan är vår tro. Missionen må väl i mycket kunna förbättras, men att förändra hela dess syfte förstå vi oss inte på.

Om vi nu avvisa hela detta projekt, komma vi därmed i motsats till Internationella Missionsrådet? Nej, ingalunda. Missionsrådet har ju icke haft något att göra med förslagets tillkomst, och det har genom sitt uttalande i Herrnhut 1932 mycket tydligt gjort gällande en helt annan grunduppfattning av missionens syfte. Och i rådets organ »International Review of Missions» har också kritiken kommit kraftigt nog till orda. Flera amerikanska kyrkor ha även tagit avstånd, och bland ledande missionsmän i Europa torde förslaget icke möta mycken sympati varken i England eller på kontinenten. Vi torde alltså inom Internationella Missionsrådet komma att befinna oss i mycket gott sällskap med vår avvisande hållning.»

Vid sammanträdet den 31 oktober lämnade professor Westman några meddelanden från Internationella Missionsrådets ad-interim-kommittés sammanträde i London den 6—7 juni, i vilket han såsom Svenska Missionsrådets representant deltagit. Det heter i protokollet:

»Vid detta sammanträde hade på framställning av professor Westman de frågor dryftats, som voro under behandling vid Svenska Missionsrådets sammanträde den 11 april detta år. På grund av att doktor Mott var ensam representant från Amerika, ansåg sig sammanträdet i London emellertid icke äga befogenhet att göra något uttalande med anledning av den amerikanska lekmannakommissionens rapport (Re-thinking Missions), så mycket mer som denna rapport hade avseende på huvudsakligen amerikanska förhållanden. Såväl under diskussionen vid nämnda sammanträde som under enskilt samtal hade emellertid dr. Mott uttalat sig synnerligen positivt i fråga om missionens evangeliska grundprinciper. Hela frågan skulle bliva föremål för ingående behandling vid Internationella Missionsrådets nästa plenarsammanträde, vilket troligen komme att äga rum nästa år.»

Så långt ur årets protokoll.

Det är Svenska Missionsrådets bestämde uppsåt att alltfort och med all kraft hävda det kristna evangeliets grundprinciper, så långt det når med sitt inflytande.

(Forts.)

FRÅN MISSIONÄRERNA

Hedendomens upplivande.

Det kinesiska nyåret inföll i år den 14 febr. Denna gång har det firats på ett festligare sätt än på många föregående år. Kineserna säga, att det har ej varit så storslaget sedan före revolutionen 1911. Och det storslagna har bestått i iver och stå, som utvecklats när det gällt gamla hedniska seder och avgudadyrkan!

Foto Ingeborg Ackzell.
»Barn, fastbundna i höga ställningar, så att det såg ut som om de svävade i luften.»

Vid två särskilda tillfällen med en halv månads mellanrum har denna stad varit platsen för teaterprocessioner på alla gator. Det har tagit tre dagar vid vardera tillfället att utföra dessa teaterstycken och vandringar på alla de gator, som skulle hedras därmed. Från landsbygden runt om kommo massor av folk, särskilt kvinnor, vilka tåligt sutto i väntan halva dagen eller mera för att få se upptåget.

Som synes av bilderna var det barn, utklädda som unga brudar m. m., vilka voro fastbundna i höga ställningar, så att det såg ut som om de svävade i luften! Det har hänt, att barn dött under dessa tillställningar, t. ex. att de varit dåligt bundna och fallit ned från den höga ställningen och slagit ihjäl sig. Men sådant anses då av föräldrarna som en ära! Arma barn!

Det var tiotusentals människor i rörelse för att se på detta, och det var nästan omöjligt att komma fram på gatorna. Hedendomens grepp över sinnena synes återkomma på samma gång som Guds Ande kraftigt verkar i detta land. Kampen tillspetsas. Kämpa i bön!

En annan svårighet, som vi särskilt i nordvästra Kina få lida av denna tid och som jag nämner såsom ämne för bön, är katolikernas propaganda. Sedan de inrättat ett nytt biskopsdöme i Shensi ha de gått framåt på ett kraftigt sätt. Deras metoder äro sig lika överallt: Somliga skrämma de med hot och lögner om oss, andra locka de med yttre fördelar och hjälp. När en församlingsmedlem eller sökare lockats över till katolikerna, och de senare förstå sitt misstag, är det ej lätt för dem att lämna katolikerna. Här i staden ha katolikerna köpt stora områden av tomter (liksom i byar nära staden), och det tros, att de skola bygga större lokaler. Förutom utländska katolska präster arbeta också kinesiska nunnor här numera.

Under kamp och nöd få vi dock erfara, att Herren uppmuntrar oss genom vad han gör i själarna denna tid. Vi fingo höra kvinnorna så gott som bokstavligt utbrista i Jeremias ord efter en bibelkurs: »Dina ord blevo för mig mitt hjärtas fröjd och glädje.» Deras ansikten strålade, och de sade, att ord kunde ej uttrycka den innerliga glädje de kände över vad Gud givit genom sitt ord. Sådant gläder och uppmuntrar oss. En församling, som älskar Guds ord och har Guds ord till sin spis, blir en segrande församling. Bed därom!

Ingeborg Ackzell.

Från Sinan Ho.

Utdrag ur privatbrev.

I dag regnar det. Det har varit outhärdligt hett, 39 à 40° C. Många ha dött av hettan. Till och med i Shui-yu har det varit uppe i 39°. I Juicheng ha 5 à 6 personer dött av värmen. En bonde, som bor 8 »li» härifrån, gick och plöjde och föll ned, död. I måndags dog diakonen Ko från Si-o. En verkligt god man. »Han har räknat våra dagar innan någon av dem kommen var.»

I söndags var jag i byn Peh-tsiang. Där är livligt. Många vilja tro, men där är ock förföljelse. Dock voro de som fått stryk icke modfällda. Flera unge män i 20-årsåldern ha beslutat sig för att tro på Jesus. En av dem hade de störtat ner i en ravin från en ansenlig höjd. Han vrickade sin fot, men kom, stödd av två män, hoppande på ett ben, till mötet. Bedjen för Peh-tsiang!

I Tsi-chien voro vi söndagen förut med om ett tre dagars stormöte, då de troende på platsen bjödo 200 personer på mat i tre dagar. Hett var det, men intressant att på en plats, där boxarna haft sitt huvudkvarter, se så många samlade för att höra Guds ord. Herren är mäktig. Vi hade en sommarskola under en månad för 100 barn. Under våren hade vi 55 flickor i skolan, resten gossar, inalles 205 stycken. Vi så på en förhoppning och vid alla vatten. I Yunchenghushållet ha vi 43 stycken. Brev från Yuncheng förmäler att ett så starkt regn fallit, att flera hus i norra förstaden ramlat, och att alla grönsaker flutit bort, samt att folket flytt. Det är dock glädjande att regn fallit. För övrigt var allt gott. »Stor frid hava alla som älska din lag.» Herren välsigne oss! Dag för dag bär han våra bördor. Gud är vår starkhet och vårt värn.

Maria Pettersson.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under aug 1934.

Allmänna missionsmedel.

871. »Dav. Ps. 23.» 10: —
872. A. S., Länghem 15: —
873. »Tillägg till Offerstunden på Mauritzberg» 50: —
874. Återbet. frakt 85: 90
876. Ch. B., Skövde, »till en fattig kinesflicka» 5: —
877. M. Å., Håkansö, till Hanna Wangs underh. 10: —
878. »En länk» 25: —
879. Onämnd, till Margit Erikssons underh., gm C. Th. E., Kumla 300: —
880. Vänner i Karlskrona, gm H. A. 65: —
885. J. S., Huskvarna, »tackoffer för hjälp i min dagliga gärning» 20: —
886. Ö. H. K. U—d, till M. Lindéns underh. Naglarp 25: —, Björkö 50: —, Österkorsberga 50: —, till J. Hultqvist d:o Naglarp 25: —, Mörteryd koll. vid kretsmöte 35: —, C. Bloms d:o Skede 20: —, Björkö 50: —, Ekerda 25: —, Slättåkra 40: —, Lemnhult 25: —, Vetlanda 150: —, Bäckseda 50: —, Hjältaryd 35: —, Österkorsberga 100: —, S. M. K., Fifflekull 75: —, Österkorsberga 25: —, D:o sparb. medel 15: —, Vetlanda d:o 238: 99, Bäckseda d:o 23: 25, extra av förb. koll. medel 50: — 1,107: 24
887. H. H., Brötjemark 10: —
890. Vänner i Kristineberg 10: —
891. Daggryningen i K. M. A., till Birgit Berglings underh. 900: —
892. K. F. U. K:s Centralförén. o. K. M. A., till Astrid Löfgrens d:o 900: —
893. Grebo Mfg. till Nath. Engbäcks d:o 150: —
894. Koll. i Luleå Domkyrka 4/8 47: 24
895. D:o i Mörön 4/8 25: —
896. D:o i Nederluleå 5/8 124: 37
897. D:o i Piteå 6/8 48: 25
898. E. N., Edsberg 100: —
899. Vid offerstunden i Skellefteå 11/8 2,229: 84
900. Koll. i Skellefteå kyrka 12/8, vid S. M. K:s Bibel o. Ung.-vecka 174: 55
901. Barnsyförén. i Ersmark 35: —
902. Vänner i Örviken 32: —
903. A. L. Bureå, sparb. medel 5: 20
904. E. M. Uppsala 13: 30
905. Kinalänkar, Bureå 20: —
906. E. T., till Thyra Lindgrens underh. 20: —
907. A. K., gm J. H. 25: —
908. Kinasyförén., Eksjö, sparb. medel 62: —
909. A. O., Växjö, i st. för blommor på Gertrud Janssons bår 10: —
915. »Onämnd» 10: —
916. Uppsvenska Distr. Förbundet av K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 550: —
917. »Från en avliden missionsvän i Källunge» gm E. B. 300: —
918. »Jes. 59: 1» 400: —
919. »Ps. 103: 1—3» 1,000: —
920. Optands syförén. 61: 15
921. E. J., Boden, till Joh. Åspbergs underh. 100: —
922. »Herrens tionde» 50: —
923. H. A., Svanshals 10: —

924.	A. G., d:o gm d:o	40: —
925.	M. R., Agunnaryd	40: —
926.	Offergåvor på Säter 19/8	560: —
927.	Sörby Mfg.	50: —
928.	J. P. Ovanmyra	10: —
929.	»Mor L.», d:o	50: —
930.	Koll. i Ovanmyra	69: 54
931.	»Dal Mor», sparb.	8: 80
932.	B. G., Sollefteå	20: —
933.	»En länk» i Edsbyn	10: —
934.	S. W., Norrköping	5: —
935.	I. E., Gbg	5: —
936.	Skärstads Södra Yngl. o. Jungfrufören.	45: —
937.	H. P., Gbg	100: —
938.	G. K., Björköby	20: —
939.	A. S., »en liten efterskörd fr. Skellefteåveckan», gm A. B.	15: —
940.	E. N., Bastuträsk, gm d:o	2: —
941.	A. H., till Judith Hultqvists underh.	30: —
942.	O. H. K. U—d, resebidrag	50: —
943.	»Tackoffer till missionärernas utresor»	500: —
944.	H. G., Gbg	5: —
945.	»En av de små». Ps. 140: 8	20: —
946.	»En vän» gm E. D., Jkpg	5: —
948.	Onämnd, Mora.	20: 75
949.	H. E—n, sparb. medel	5: —
950.	E. J., Vetlanda	10: —
951.	Ölmstads Västra syfören.	15: —
952.	B. o. K. F.	200: —
953.	Sanda Kyrkliga syfören.	50: —
954.	L. o. A. W., på 60-årsdagen 30/7	60: —
	Kr.	11,137: 13

S. M. K:s Pensionsfond.

913.	»Mathilda Nilssons minne»	300: —
	Kr.	300: —

Särskilda ändamål.

875.	Onämnd till fru Jangs, Juicheng, underh.	50: —
881.	A. G., Malmö, till Li Chen-te o. Hou Shuen-tao, underh.	250: —
882.	P. S., till Hanna Wang, att anv. efter gottf., gm E. H., Munkflohögen	10: —
883.	E. O. E., till d:o gm d:o	10: —
884.	»Onämnd», till d:o gm d:o	5: —
888.	R. B., till Wille Bergling att anv. enl. överenskommelse	45: —
889.	»Födelsedagsgåvan», till Maria Nylin att anv. efter gottf.	100: —
910.	A. O., Växjö, till d:o att anv. i arbetet	15: —
911.	»Mathilda Nilssons minne», till Nils Styrelius för rep. av kapellet i Juicheng	100: —
912.	D:o till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf.	100: —
914.	S. A. J., Luleå, till evang. underh.	100: —
947.	F. o. E. M., Mörby, till Hugo Linder, för d:o	50: —
	Kr.	835: —

Allmänna Missionsmedel	11,137: 13
S. M. K:s Pensionsfond	300: —
Särskilda ändamål	835: —
Summa under Aug. mån. 1934: Kr.	12,272: 13

Med varmt tack till varje givare!

»Så säger Herren till eder: Frukten icke och varen icke förfärade — — — ty strideu är icke eder, utan Guds». 2 Krön. 20: 15.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Skugga och verklighet. — Välkomna! — Skellefteåveckan. — Från Red. och Exp. — Ny missionsarbetare. — Depressionstiden och utsändande av nya missionärer. — Rob. Morrison. — Redog. — Från missionärerna. — Redov. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1934, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

Nr 15. ÅRG. 39. 10 OKT. 1934. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Foto M. Lindén.

Grupp av deltagare i Bibel- och Ungdomsdagarna på Säter, Jonsered, aug. 1934.

SALIGHETENS GÅTA.*

Harald Ericsson.

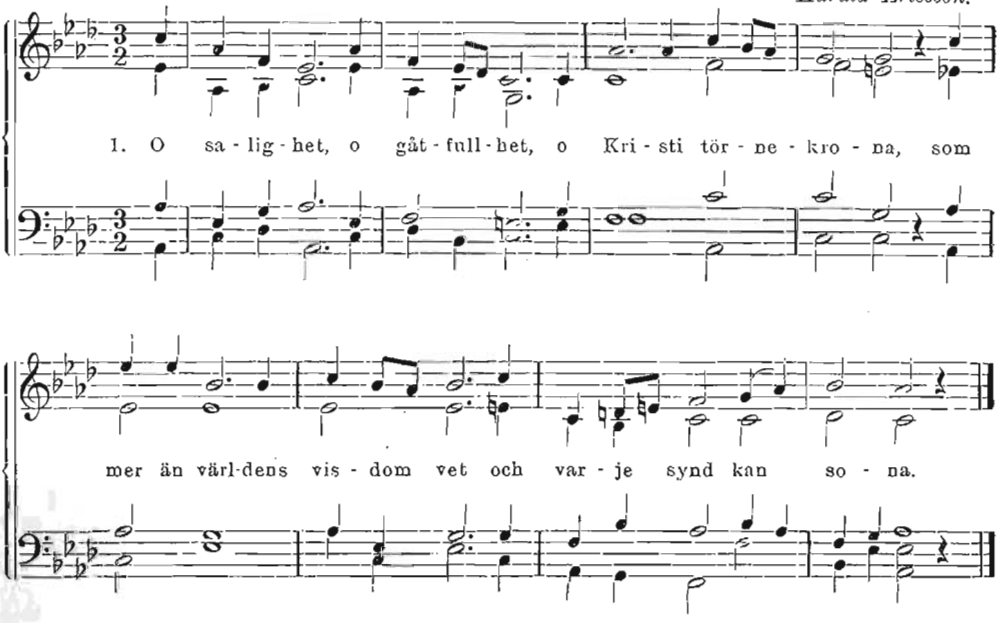

2. Jag träder nu till Korset fram
ur dödens syndaländer
att ge min själ liksom ett lamm
i Jesu frälsarhänder.

3. All synd, all smuts, allt lågt begär
Ditt rena blod borttvagit,
när som en krigsman i Din här
Ditt kors som svärd jag tagit.

4. Jag svär Dig trohet, ödmjukhet
och lydnad intill döden —
från denna stund för evighet
Du vårdar mina öden.

5. Nu all min synd Du tagit har —
av fröjd vill hjärtat gråta —
Jag är ditt barn — Du är min Far —
o salighetens gåta.

Sven Lidman.

---

* Ovanstående sång har med författarens benägna medgivande tillägnats Missionstidningen Sinims Land av musikdirektören *Harald Ericsson*, som komponerat musiken, och vi bedja att även här få ge uttryck för vår tacksamhet härför. *Red.*

PROFETEN SAKARJA.*

Det var till det ur fångenskapen förlossade folket Herren sände sina profeter Haggai och Sakarja för att väcka dem till insikt om Guds kallelse till dem. Herren hade väntat, att deras första omsorg skulle ha varit att bygga Herrens tempel, det tempel som i tidens fullbordan skulle stå färdigt att mottaga Messias (jfr Mal. 3: 1). Men så blev ej fallet, ty det befanns vara så många hinder, som reste sig i deras väg. Först var det yttre hinder ifrån avundsmän och ifrån den persiske konungen; sedan var det icke mindre svåra inre hinder, egna självviska intressen och likgiltighet för Herrens sak. Folket, som fått erfara en sådan frälsning från sin Gud, behövde ständigt väckas på nytt för att Guds avsikt med deras frälsning ej skulle gå om intet.

Då vår tid i många stycken erbjuder jämförelsepunkter med den tiden i Israel, har Sakarjas profetiska bok även ett aktuellt budskap till oss, så många som höra till det förlossade folket. Vår kallelse och uppgift är ju att vara »ett den levande Gudens tempel». Därför manar aposteln: »Låten eder själva som levande stenar uppbyggas till ett andligt hus.» Men samma hinder för dettas uppbyggande förefinnes även i vår tid, och vi måste till vår sorg bekänna, att nitälskan för Guds hus fattas oss i betänklig grad. Därför har vår profet ett ord att säga även till oss. Den stora frågan är: Skall Herrens tempel vara färdigt då han kommer? Han har själv sagt oss, att han skall komma med hast. Finna vi att liknöjdhetens, likgiltighetens ande fått makt med oss, att de egna självviska intressena upptaga våra hjärtan, då behöva vi väckas, så att vi vakna på allvar, ty Herren skall komma som en tjuv om natten.

Sakarjas profetia är ett budskap till oss, vi, »som hava tidernas ände inpå oss». Av stort intresse är att ge akt på, huru noga Herren antecknat de dagar, då hans folk visat tecken till att åtlyda profeternas budskap (Hag. 2: 20), och huru han då låter sin välsignelse komma över dem. Detta är en kraftig maning till oss att se till hur vi stå till boks hos Herren.

*

Första delen av Sakarjas bok utgöres av en serie syner, vilka alla ha till uppgift att visa Guds folk, huru det skall bliva berett att möta sin Gud.

Först har vi då synen om myrtenlunden, kap. 1: 7—17, vilken vi kunna säga har till uppgift att visa, vilken Guds folks hjärteställning bör vara, för att det skall kunna möta sin Gud. I denna myrtenlund uppträda flera olika personer. Profeten är där, likaledes en uttolkande ängel, vidare en skara ryttare och slutligen den, som profeten kallar Herrens ängel. Med Herrens ängel kan näppeligen menas någon annan än Herrens ansiktes ängel (Jes. 63: 9), förbundets ängel (Mal. 3: 1), den om vilken Her-

* Sammandrag av missionsföreståndare *Erik Folkes* bibelstudier vid Bibel- och Ungdomsveckan i Skellefteå sommaren 1934.

ren säger: Mitt namn är i honom (2 Mos. 23: 21). Det är gripande att giva akt på hur denne Herrens ängel är närvarande och handlar i Guds rikes historia under hela Gamla Testamentets tid, tills han, då tiden var inne, blev människa. Han hade tillfullo lärt känna vårt släkte, och ändå drog han sig ej undan, utan utförde frälsningsverket till fullbordan.

Myrtenlunden bestod av små myrtenbuskar, en träffande bild av Guds folks sanna ställning i ödmjukhet och yttre ringhet. Myrten har livets och hoppets färg. Myrten är kärlekens segertecken. Dess blommor ha renhetens vita färg, dess frukt besitter helande kraft. Men skall en myrten bli verkligt vacker, måste den ofta beskäras (jfr Joh. 15: 2).

I dalen är Guds folk skyddat, gömt. Där gives blott en utsikt, men den är alltid öppen och fri, utsikten uppåt. I denna dal har Guds folk Herrens ängel med hans ryttarskara mitt ibland sig. Där föres den heliga striden, utåt och inåt. Därifrån styres världen. Ryttarskaran kommer och går, men, märk väl, Herrens ängel själv lämnar aldrig sin myrtenlund.

Se vi i synen om myrtenlunden Guds folks grundställning angiven och förmånen av oavbruten gemenskap med Gud, så erinras vi ock där om Herrens ängels förbön. Ordet: »Han lever alltid för att mana gott för dem» får här sin belysning.

Svaret på bönen ifrån Herrens ängel kommer omedelbart. Israel skall få bo i löftets land. Herren skall där bo mitt ibland dem. Där skall predikan ljuda. Budskapen till oss människor äro en följd av Herrens ängels förbön inför Gud.

Ja, sådan vill Herren att grundställningen skall vara i hans folks liv, samlat som det är omkring Herrens ängel, levande under hans förböns välsignelse.

*

Den andra synen handlar om de fyra hornen och de fyra smederna. Kap. 1: 18—21. Horn äro i Skriften en bild av makt (Amos 6: 13). Märk att i synen endast hornen framträda. Djuren, som bära dem, äro dolda. Med djuren betecknas den mot Guds folk fientliga världsmakten och varje fiende, som uppreser sig emot Herrens egna för att injaga skräck hos dem och nedstöta dem. De komma från alla håll. Även i den lugna dalsänkan, mellan de höga skyddande bergen, framträda ur dunklet hotande horn. Till och med en profet har stunder i sitt liv, då han ser endast horn.

Dessa horn hade gjort en så stor skada bland det utvalda folket, att man kunde frukta, att de för alltid besegrat det. Men här gav Herren åt sin profet en andra syn. Märk, att det säges, att det var Herren själv, som lät honom se den. Endast Herren kan öppna ögonen för sådana syner (jfr 2 Kon. 6: 17). Det är Herren som visar profeten sina smeder. Dessa smeder äro till antalet lika många som hornen. För vart och ett av de hotfulla hornen har Herren beställt dess smed. Smederna äro de krafter ovanefter, som ha till uppgift att nedslå och förstöra de krafter nedanefter, som hota Guds folk. Dessa äro alltid till hands i rätta stunden. Herren vill

också alltid hos sina fruktande barn leda trosblicken till den hjälp han berett. Denna andra syn framställer sålunda Guds folks trygghet mitt i en värld full av hot.

*

I den tredje synen, kap. 2: 1—5, uppträder en man med ett mätsnöre i sin hand. Denne vill — i all välmening — lägga sin måttstock på Guds stad. »Han skulle mäta Jerusalem för att se, huru brett och huru långt det skall bliva.» Frimodigt meddelade han profeten sin avsikt. Han trodde helt på sin insikt ifråga om Guds rådslut, och han trodde sig också vara i stånd att förverkliga detsamma. Den ängel, som fått till uppgift att tolka synerna för profeten, uppmanar emellertid en annan ängel att skynda efter den unge mannen och hejda honom i hans föresats. Jerusalem, Guds stad, skulle ej byggas efter människotankar eller efter människomått. Enligt Guds plan skulle det växa utöver alla gränser. Någon skyddsmur uppförd av människor skulle ej heller behövas omkring den. Herren själv ville vara dess starka skydd. »Jag själv, säger Herren, skall vara en eldsmur däromkring, och jag skall bevisa mig härlig därinne.» Samma löfte återljuder i Jes. 4: 5, 6: »Herren skall över hela Sions bergs område och över dess högtidsskaror skapa en molnsky och en rök om dagen och skenet av en lågande eld om natten; ty ett beskärmande täckelse skall vila över all dess härlighet. Och ett skygd skall vara däröver till skugga under dagens hetta och till en tillflykt och ett värn mot störtskurar och regn.»

Den unge mannen i synen är människan, som efter sina egna tankars måttstock tror sig vara i stånd att förverkliga Guds tankar. Till detta svarar Herren: »Så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar.»

I omedelbar anslutning till denna tredje syn riktas nu en allvarlig maning till dem av Guds folk, som ännu dröjde kvar i Babel, att skyndsamt återvända till Jerusalem. Det var nämligen många, som, fastän rättighet var given att återvända ur fångenskapens land, föredrogo att stanna där. Egna intressen höllo dem kvar. De hade blivit bofasta i det främmande landet. Visserligen voro de ännu med starka band fästade vid Herrens helgedom (jfr 6: 10), men de band, som bundo i Babylon, voro ändå starkare. De ville ha del i Jerusalem utan att helt släppa Babylon. Genom profeten riktas nu en sista uppmaning till dessa att genom skyndsam flykt rädda sina liv. Domen över hednafolken stod för dörren. Herrens ängel hade redan lyft sin hand emot dem. De hade under utförandet av Guds tuktan förgripit sig på Guds utvalda folk (1: 15), vilket Herren aktar som sin ögonsten.

Endast ett par år efter uttalandet av dessa varnande ord blev Babylon intaget och skövlat. De som ej hörsammat profetens varningsord fingo då dela dess öde. Detta varningsord gäller Guds folk i alla tider. I synner-

het böra vi i dessa yttersta tider se till, att vi ej med hjärta och sinne dröja kvar i vår tids stora Babel, som nu hastigt mognar för sin dom. 2 Kon. 6: 17.

*

På dessa varnande ord följer i kap. 2: 10—12 en skildring av Messias tid. Herren själv skall komma och taga sin boning bland sitt folk. Herrens personliga närvaro är den högsta av hans välsignelser. Det löfte, som här gavs, fick sin begynnande uppfyllelse, då Ordet blev kött (Joh. 1: 14). Det skall få en fullkomligare uppfyllelse, när Herren kommer i sitt rike. Då skall hednafolkens omvändelse ske (vers 11), och de skola sluta sig till Israels Gud och bliva hans folk (Jes. 2; Mika 4).

*

Herren själv i sitt heliga majestät har redan satt sig i rörelse (Hab. 2: 20; Sef. 1: 7) för att utföra sitt verk. Därför höves det allt kött att böja sig i tyst tillbedjan inför honom (v. 15). Tillbedjan blir alltid en frukt av djupare inblickar i Guds rådslut (Rom. 9: 33—36). Herren give oss nåd att då vi få blicka in i hans rådslut så akta på hans ord, att vi må vara vakande och bedjande och »när han en gång uppenbaras, kunna frimodigt träda fram, och icke med skam nödgas gå bort ifrån honom vid hans tillkommelse».

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Bibel- och Ungdomsdagarna på Säter.

Vi hade hoppats att, liksom de två föregående åren, få en bibel- och ungdomsvecka även i år på Säter vid Jonsered, Libanons sommarhem utanför Göteborg. Men då vi fingo höra, att det var omöjligt ordna en sådan, ville vi ändå inte uppgiva tanken på ett S. M. K.-möte av något slag, även om det bleve mindre och anspråkslösare. Därför bådo vi om Herrens välsignelse till ett sådant, och han lät det bli tre dagar, den 17, 18 och 19 aug.

Gud hade kallat ihop rätt mycket folk för att vara ett så litet möte, omkring 80 deltagare då vi voro som mest. Vi gladde oss så över alla välkända ansikten, som vi hade mött under förra årets »vecka», men om möjligt ändå gladare blevo vi, då vi fingo se nya vänner som hade velat komma.

Dagarna inleddes med ett bönemöte på fredagseftermiddagen, sedan mötesledaren för dagarna, artisten Axel Goës, välkomnat oss, så ock husfadern på sommarhemmet, sekr. Erik Olsson. Efter en god kvällsmat hölls första mötet med presentationen, varvid vår käre ordförande i Göteborgs kinakrets, kyrkoherde G. Klingner, talade. Han liknade oss kristna vid linserna i en fyr. Jesus sade om sig själv: »Jag är världens ljus», men om sina lärjungar sade han även: »I ären världens ljus». Vi få vara som linserna i fyren, somliga små, andra större, som alla få släppa igenom det stora ljuset till att leda dem rätt, som vandra i mörkret. Förutsättningen därför är att vi alltid hållas rena och putsade. Må Guds Ande göra oss klart lysande med alla medel, först och främst ordet och sakramentet. Kristi nåds och kärleks ljus slutar visserligen inte upp att lysa, men genom oss kan det dock fördunklas, ty vi kunna göra motstånd mot den skötsel och omvårdnad Gud genom Anden slösar på oss. Tänk om något skepp på livets ofta mörka och stormiga hav skulle gå förlorat därför att vi inte vill låta Gud verka det han vill med oss.

Så vidtog den vanliga presentationen, och vi försökte höra noga upp på de namn som vi inte hört förr, då Martin Lindén läste upp dem. Sedan vart det snart sängdags den första kvällen, som hade blivit en så varmhjärtad inledning till mötesdagarna. Vi kände från början en innerlig syskonkretsanda, men också Guds Andes närvaro.

Lördagen, den andra dagen i högtiden, begynte med morgonbön, inledd av Gösta Goës, och blev en innehållsrik dag. Ett rikt givande bibelstudium hölls kl. 11 av Martin Lindén över ämnet: Missionstanken i Bibeln. Skulle man behandla det ämnet fullständigt, så kunde man läsa igenom hela Bibeln, ty det är rentav en av dess huvudtankar. I »lilla Bibeln» läsa vi ju: »Så älskade Gud *världen*, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom icke skall förgås utan hava evigt liv.» Hela världen har *behov* av evigt liv, så att den ej må förgås genom synden, som för med sig död. Vi se så lätt endast till den lekamliga nöden hos hednafolken, men den verkliga nöden är den andliga. Även de äro ju skapade till Guds ära (Jes. 43: 7 o. v. 21) och till att förkunna hans lov, men de ha bytt bort den oförgänglige Guden (Skaparen) mot förgängliga beläten (det skapade) (Rom. 1: 22—31). Det kan gälla oss också. Förledda av sitt eget oförstånd tillverka de gudar efter sitt eget otillräckliga förstånd (Jes. 44: 9—20), men dessa äro otillräckliga att frälsa dem från döden. De som övergiva den ende Guden bliva sammanokade med avgudar, ett ok till deras fördärv (Hos. 10: 10). Men i stället kunde var och en vara sammanokad med Herren Jesus (Matt. 11: 29, 30).

Och *hur* bedrives denna mission? Jo, genom att »var och en» personligen föres till »tro» på den ende förmedlaren av evigt liv. Frälsningen är ämnad för alla släkten och folk (1 Mos. 12: 3; Ps. 67: 3), men detta är inte detsamma som att varje individ bland alla folk nu skall taga emot Kristus som sin frälsare. Gud tager »bland hedningarna» ut ett sitt folk, en stor skara *ur alla* folkslag och stammar och folk och tungomål (Apg. 15: 14; Uppb. 7: 9). Många kunna ju komma till tro på en gång (Apg. 10: 43—44 o. v. 35), men Gud talar till individen.

Gud avskiljer också sina tjänare till att verka för honom och vinna själar för evigheten (Matt. 9: 37—38 o. 28: 19). De som ha lärt känna det största, det enda offret vilja ock själva offra; de känna ansvaret av att vara kristna (1 Joh. 3: 16, 2 Kor. 5: 15 o. 8: 5, Fil. 2: 17, 3: 10) Liksom Paulus frambar offret av andras tro, så får missionärerna frambära hemförsamlingens trosoffer.

Men kraften till att missionera är Herrens (Apg. 1: 8) genom den Helige Ande, och den himmelska kraften behöves (Ef. 6: 12). Anden förhärligar Kristus, liksom en strålkastare belyser han honom, men han talar ej om sig själv eller om det mänskliga redskapet.

*

I ett föredrag av Lisa Blom berättade hon så fängslande något om hur Gud har lett Svenska Missionen i Kina allt från dess begynnelse intill dessa tider. Särskilt uppehöll hon sig vid sina egna erfarenheter av missionen innan hon själv blev knuten till den.

Ella Dahle och Hildur Blom, »moster Hildur», talade också. Vi påmindes om vad alla Guds löften betyda för oss. Vi få likt Abraham tälja dem för att hämta ny tro, glädje och frimodighet. Hildur Blom berättade också litet om sina erfarenheter av S. M. K. och inte minst av dess »veckor».

Så kom söndagen. Den blev kanske litet väl våt, tyckte vi, ty det regnade nästan hela dagen. Och vi som hade hoppats på friluftspredikan på terrassen! Men liksom regnet strömmade ned ute, *så* strömmade Guds rika välsignelse över oss som var inne.

Söndagens morgonbön höll husfadern på sommarhemmet, Erik Olsson. Orden i Luk. 15 kap.: »Medan han ännu var långt borta» voro hans text. Gud älskade oss medan vi ännu voro långt borta; ja, innan ännu världens grund var lagd hade Gud fräls-

ningstankar för oss. Medan ännu Saulus var långt borta, då han ännu »andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar», mötte Herren Jesus honom, och han fick Herrens kallelse till att bli en Paulus. Jag tror vi kunna tacka Gud att han inte väntar på oss, tills vi kommit honom riktigt nära. Det kanske aldrig bleve av!

I Luk. 15 möta vi Gud som den väntande och sökande Fadern. Kanske *vi* känna oss långt borta, då vi komma för att söka honom. Men då är *Gud* nära, även om vi inte känna det. Han kommer och möter oss, medan vi ännu äro långt borta, med sin öppna famn.

*

Missionssekreterare Martin Lindén höll predikan vid vanlig tid över dagens evangelietext i Mark. 7: 31—37.

Jesus vandrade sin väg fram, tjänande sina hjälpbehövande medmänniskor. Än i dag går han omkring till de människor, som behöva hans hjälp. Må vi alla här vara hjälpbehövande och riktigt känna det. Då passa vi så utmärkt tillsamman med Herren Jesus. Döva äro vi nog också, ty vi ha ofta så svårt för att höra Jesu röst. Och nästan stumma äro vi nog också, kanske just emedan vi inte kunna höra hans röst.

För att kunna bota den dövstumme måste Jesus ta mannen avsides, bort ifrån folket. Behöver han ta oss avsides för att få oss lyhörda för sin röst? Kanske ledde hans ingripande inte omedelbart just till vad mannen tänkt, men han begynte i alla fall sitt goda verk. För att rikta mannens uppmärksamhet på sig stoppade han fingrarna i hans öron, kanske också för att riktigt »stoppa till» öronen för allt buller. Var ha vi tankarna, då vi möta Mästaren?

Att Jesus spottade är mera svårt att förstå. Vi behöva väl ej heller förklara det, men för mig har det tillämpningsvis blivit en påminnelse om Uppb. 3: 16. I Jesu närhet känna vi vår synd och ovärdighet, såsom Petrus i Luk. 5: 8. Och sedan få vi läsa om att Jesus rörde vid honom. Om redan en ängels glödande kol kunde rena Jesaja (kap. 6), hur mycket mer kan icke då Jesu hand rena oss från all vår missgärning. Vi behöva så väl höra, att vi blivit renade, ägande Guds rättfärdighet genom Kristus. Han vill uppenbara sig själv för oss såsom hjälparen i all vår nöd och brist, och som förlossaren från all vår synd och skuld.

Mannen i vår text blev hjälpt, så att han kunde tala redigt och klart. Kunna vi det? Är det inte något som vi behövde förvandla till ett böneämne för vår egen och för andras räkning! Må vi riktigt kunna lyssna till hans röst, få hans hjälp därtill, och så kunna vittna frimodigt om honom och för honom.

*

Efter kyrkkaffet hade vi en liten frivillig samling, och som det fortfarande var regnigt, blevo vi så gott som fulltaliga. Först framförde A. Goës en varm vädjan till ökad prenumeration på denna vår kära tidning, så att missionens förlust på den måtte minskas. Det är verkligen en sak att tänka på!

Martin Lindén gladde oss åter med ett par medryckande berättelser från sin tid ute på missionsfältet. Det var några trosstärkande upplevelser, som visade hur Gud hade fått hjälpa honom, då han var som allra mest hjälplös, och hur just hans svaghet och oförmåga hade fått bli till välsignelse.

Till Lisa Bloms berättelser hade vi på eftermiddagen ännu en gång förmånen få lyssna. Det var minnen ur hennes rika förråd, om hur Gud hjälpt i rätt tid efter sin outgrundliga trofasthet och omsorg. Men vi fingo också inblickar i de prövningar Gud ger, då det kan se hopplöst ut med de stora behoven. Då är det ej lätt att låta morgondagens bekymmer vila i Guds hand och tro, att Herren förser för var stund, liksom för fåglarna under himmelen. Men det finns, det få vi så ofta se, lyhörda själar, som höra Guds maning att ge i rätta stunden just vad som behövs.

Så påminde hon om Joh. 7: 37—38: »Om någon törstar, så komme han till mig och dricke!» Om du är här som törstar efter glädje i Herren, mer tro och frimodighet,

efter kraft — Jesus ser alla behov och vill fylla dem rikligen. Vi få offra allt vårt eget, som tynger ned oss, så att vi få öppna hjärtan till att ta emot vad han vill ge av sin Ande, och så att alla tomma kärl rinna över.

Det blev så en helig offerstund. Vi voro ej så många, men Gud välsignade offret, så att det ändå blev stort; Guds namn till pris!

Kl. 8 kom avslutningsmötet med många goda vittnesbörd. De kommo direkt ur hjärtat och gingo också till hjärtat. Det var tråkigt att så många måste lämna mötet så tidigt för att hinna till tåget. Och tidigt nästa morgon skulle flera upp, men ändå var det den ena efter den andra, som måste säga ett tack; och många sade mycket mer.

Kanske mötet blev kort i år, men vi sätta vårt hopp till framtiden och till Herren. Och den välsignelse vi bett om, fingo vi erfara. Må den icke ha blivit bara för stunden, och må vi alla kunna ge ut av den rika kärlek, som Gud uppenbarade för oss där, och förbli trogna i det kallet!

Gögo.

S. M. K:s höstmöte.

Svenska Missionens i Kina sedvanliga höstmöte hölls den 28 sistl. sept. på K. F. U. M:s hörsal, med därpå följande samkväm i Norrlandssalen och omkringliggande rum. Vi minnas detta möte med glädje och tacksamhet och ville så gärna dela med oss av intrycken därifrån.

Uppmuntran och glädje bereddes oss först genom alla vänner, som gladde oss med sin närvaro. Under mötet var hörsalen väl fylld, och vid samkvämet var utrymmet så upptaget, som det gärna kunde vara. En mycket god ande var också rådande under hela mötet. Vi förnummo Guds närvaro och fingo mottaga rik välsignelse från honom.

*

Bland de medverkande nämna vi först Kinalänkarnas Kör i Stockholm, som under ledning av läroverksadjunkten *F. G. Blom* flera gånger gjorde en betydelsefull insats i mötet genom vacker och gripande sång. Och sedan komma vi till den långa raden av talare.

Kommitténs ordförande, doktor *Karl Fries,* talade först och hälsade i samband därmed alla välkomna. Så följde korta men innehållsrika tal av de under sommaren hemkomna missionärerna, först då av missionär *Carl F. Blom,* som erinrade om att vi likt Abraham behöva se bortom det synliga till det osynliga. Abraham drog ut, fastän han icke visste vart han skulle komma, han bosatte sig såsom främling i det utlovade landet, »ty han väntade på 'staden med de fasta grundvalarna', vars byggmästare och skapare är Gud» (Ebr. 11: 10). Missionärerna behöva se fram till den staden under sitt främlingsskaps tid och även kineserna. Även de ha nämligen, särskilt under de senaste åren, fått känna, att de sakna fädernesland, men därigenom har det också blivit mera sökande efter det verkliga, det himmelska hemmet. Må en sådan längtan även växa sig stark hos oss, och må vi få några med oss hem till det rätta fäderneslandet.

Fru *Ethel Blom* talade sedan. Hon sammanfattade sitt vittnesbörd i orden: »Lovsång höves oss.» Tacksägelse och lovsång var något berättigat med tanke på den senaste arbetsperioden. Väl hade det under den varit att gå igenom djupa vatten, såsom då två av dem, som nu välkomnades, syntes ligga för döden, och då flera av kamraterna fingo hembud. Men Herren hade hulpit igenom den tiden, och nu hade ju under de senaste åren nya missionärer kommit ut, så att luckorna åtminstone delvis blivit fyllda. Och även i arbetet fanns så mycken anledning till lovsång. —

Fröken *Frida Prytz* erinrade om, att hon vid avresan till Kina lämnat minnesordet: »Han som har sänt mig är med mig; han har icke lämnat mig allena» (Joh. 8: 29). Nu ville hon avge det vittnesbördet med tanke på år, som gått: Den som sände mig har varit med mig,

och det har varit en underbar nåd att få se hans härliga gärningar.

Fröken *Judith Hultqvist* framförde först en varm hälsning från de kinesiska kristna till missionsvännerna. De hade bett henne hälsa och tacka, tacka för evangelium om Jesus Kristus. Så erinrade hon om att detta evangelium ej är bundet eller bär bojor. Det går fram med kraft, även då missionärerna t. ex. bindas av sjukdom eller andra bojor.

Nästa talare var fröken *Ida Söderberg,* som berättade om en kinesisk bibelkvinna, vilken sagt: »Glöm ej att bedja att jag må bli liten, så att Gud kan använda mig» och framhöll detta såsom ett böneämne, både då det gäller de kristna därute och missionärerna. Ett par ögon fulla av lidande och längtan hade en gång varit en tyst men dock vältalig predikan om behovet av sändebud, som Gud kunde använda, och denna predikan fick ock tala till oss vid mötet.

Sista talaren av de hemkomna var fröken *Dagny-Edla Bergling,* och gripande var det att lyssna till hennes vittnesbörd. Som överskrift över de senaste åtta åren satte hon ordet *nåd,* emedan Gud under de åren för henne visat sig vara så oändligt god. Då hennes högra hand för åtta år sedan måste opereras bort, syntes det henne så svårt att, som hon fruktade, bli en börda för andra. Hon bad därför då att få slippa leva. Men nu var hon så glad och tacksam, ty Gud hade uppfyllt sitt ord i Jes. 41:10: »Frukta icke, ty jag är med dig; var ej försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock, jag uppehåller dig med *min rättfärdighets högra hand.*»

*

Så följde gripande vittnesbörd från de utresande. Först bland dem talade missionär *Malte Ringberg.* Han angav såsom vårt livsmål att förhärliga Gud och såsom vårt livsprogram att *fullborda* det arbete, som Gud givit oss. Det är ofta så svårt att *fullborda* verket, ty vi äro så benägna att börja i Anden, men sluta i köttet. Vi behöva därför maningen: börja ej för att sedan ge upp saken, utan börja verket och fullborda det. Missionärerna behöva den maningen och missionsvännerna likaså, ty missionsvännerna äro bågen, och missionärerna äro pilen, som sändes och bäres framåt av kraften i bågen.

Fru *Ida Ringberg* hade nyligen blivit tillfrågad om hon kunde resa med frimodighet till Kina. Hon hade då svarat, att hon åtminstone kunde resa med förtröstan. Sedan dess hade hon emellertid kommit att stanna för Ps. 138, och särskilt hade orden i v. 3 givit henne frimodighet: »Du gav mig frimodighet, och min själ fick kraft.» Nu kunde hon alltså resa med frimodighet grundad på Kristus. »*Vi ha Gud och vi ha Er, kära missionsvänner.*»

Fru *Gerda Carlén* hade fått hjälp till frimodighet genom Ps. 139:5: »Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand.» Hon behövde ju denna gång särskild hjälp till frimodighet, då hon återvänder till arbetet utan sin älskade make, som fått hembud. »Ensam och dock icke ensam» gick hon nu ut, och hon var viss, att på Guds viljas väg, i Kristus, äro vi i den trygga borgen, tryggare än på någon annan plats, hur skyddad den än kan se ut att vara.

Missionär *Selfrid Eriksson,* som nu utreser för första gången, berättade, att det var fyra år sedan Gud började tala med honom om hedningarnas nöd. Sedan dess hade befallningen i Mat. 28:19 genljudit i hans inre. Nu, vid utresan, hade emellertid löftet i Mat. 28:20 på ett särskilt sätt blivit levande. Herren Jesus gav befallningen först efter sin död och uppståndelse, och han fogade vid den löftet: »Se jag är med.» Visst innebär det en dom över självlivet, men det innebär ännu mycket mera tröst. Befallningen skulle kunna sägas vara Jesu trontal. Aldrig har någon konung mönstrat en mindre skara. Aldrig har någon här fått en större uppgift, och dock heter det, att de gingo tillbaka med glädje. Missionen är ej, djupast sett, *krav,* utan *nåd,* ty Herren är med alla dagar intill tidens ände.

*

Efter ett anförande av missionsföreståndare *Erik Folke* gavs tillfälle att lämna minnesord. Bland dem som begagnade sig av detta tillfälle må nämnas: *Prins Bernadotte*, doktor *G. Palmær*, ingenjör *A. Welin*, sekr. *T. Dahlin*, fröken *Esther Johnson* från Los Angeles och grosshandl. *E. A. Jansson*. På den sistnämndes förslag upptogs också ett missionsoffer vid mötet.

Från vänner, som ej kunde personligen närvara upplästes hälsningar. Efter serveringen avslutades samvaron med aftonbön under ledning av kyrkoherde *Gunnar Arbman*.

M. L.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas *dels varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm*, och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm*. De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva den 19 okt. och 2 nov.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 23 nästkommande november* försäljning. I nästa nummer av Sinims Land hoppas vi få lämna utförligare meddelande härom, men redan nu vilja vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi även i år hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

"Hans Stjärna i Östern",

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är under tryckning. Det är i år den 31:a årg. av denna kalender, som utkommer, och vi tro, att den skall bliva av intresse och till uppmuntran. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm*.

Nyantagna missionärer.

Vid Kommitténs för Svenska Missionen i Kina sammanträde den 29 sistl. sept. förelågo ansökningar om att få utgå såsom S. M. K:s missionärer från fröken *Ella Dahle*, Jönköping, och kemisteleven *Arne Bendtz*, Stockholm. Båda dessa ansökningar blevo beviljade. — Om detta har missionföreståndare Folke i ett meddelande till S. M. K:s ombud skrivit följande: »Att bli ställd inför uppgiften att utsända nya missionärer är å ena sidan ett ämne till stor tacksägelse. Bönen om hjälp från fältet, den lovande skörden därute, allt gör det så underbart att få möta behovet av nya medarbetare. Vi ha ju också bett Herren om skördemän, och då de komma, äro de alltså bönesvar, en gåva från Herren. Å andra sidan är det förenat med ett ansvar så allvarligt att antaga ännu flera missionärer, särskilt i närvarande tidsläge. Det blev sålunda ett verkligt trosprov att säga ja till och bevilja dessa ansökningar, men Herrens ledning syntes oss så klar, att vi kunde göra det med tacksam glädje och frimodighet.»

Kommen ihåg dessa nyantagna missionärer i förbön med tacksägelse.

De utresande missionärerna.

Från de i förra numret omnämnda utresande missionärerna hava vi haft meddelande, avsänt från Hamburg. Allt hade gått väl så långt på resan. Må de alltfort få vara inneslutna i missionsvännernas förböner.

Kinalänkarna i Stockholm.

Kinalänkarna i Stockholm samlas v. G. på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *torsdagen den 18 oktober kl. 7 e. m.* Välkomna!

Kinalänkarna i Göteborg.

Länkmötena i Göteborg komma hädanefter att hållas den första lördagen i varje månad på Libanon, kl. 7.30 e. m. vartill även medlemmarna i Kinakretsen inbjudas på det hjärtligaste.

Torsdagen den 25 okt. anordnas offerdag för Kina på Margaretaskolan kl. 7.30 em. då missionär August Berg kommer att tala.

Bed för mötena. Välkomna.

E. O. *A. G.*

S. M. K.-möte i Örebro.

Möte för Svenska Missionen i Kina kommer v. G. att anordnas i *Örebro söndagen den 25 nästk. november.* Missionärsparet *August och Augusta Berg* har då lovat medverka. Alla missionens vänner inbjudas hjärtligt.

Från åkerfältet i Shensi.

»Telningen — — han skall bygga Herrens tempel.» Sak. 6: 12.

Då våren bryter in och flyttfåglarna börja återvända, är det också tid för missionären i dessa trakter att begiva sig ut på resor i sina distrikt.

I år sker sådant med särskild glädje, ty nu mötes ögat överallt av en saftig vetebrodd, en syn som han under flera år med sorg fått sakna.

Huru de ljusa skördeutsikterna kunna liva människornas hjärtan märkes på många håll: Varutransporterna på vägarna ökas, allt flera lastbilar och bussar insättas på nyreparerade bilvägar, och t. o. m. järnvägsbygget på sträckan Tungkwan—Sian har fått ny fart. Gator i städerna höjas, så att vattenavlopp beredes, gamla butiker uppmålas, och nya sådana öppnas i modern utrustning. Man vill liksom locka den efterlängtade välmågan fram genom att hjälpa den till en god start.

Hoppet tränger fram även på missionens område. Tältverksamheten, som under vinterkylan ibland måste flytta inomhus, samlar nu, kanske mest om kvällarna, folk i de uppslagna tälten, under det predikanterna under dagen, när tillfälle ges, med kristliga plakat affischera tempel- och husväggar i grannskapets byar.

Vårmötena äro det, som nu framförallt sätter missionsfolket i rörelse. Nu skola de lärdomar, som under vinterns bibelskolor och kurser inhämtats, omsättas genom församlingsbeslut, som utdela uppgifter åt sådana kristna, som äro därtill dugliga. Att alla genom samvaron inför Herrens ansikte, genom Ordets predikan, sången, bönen må värmas till förnyad kärlek till Herren och livas att villigt träda under hans ok och taga på sig något av hans börda för evangelii utbredande och församlingens inre förkovran är vad som arbetaren nu längtar att få se.

Några bilder från dessa vårmöten skola säkert uppmuntra våra trogna missionssyskon, som i bön och arbete stå oss bi. Vi vilja börja med stationer i Puchengdistriktet.

*

Detta utgör vårt missionsfälts längst västerut belägna område. Här, där förbindelsen med yttervärlden ej är så livlig som annorstädes, behåller hedendomen också ett starkare fäste i folksjälen. Att i dessa domsagor bedriva aggressiv evangelisering, orsakar därför ofta starkt motstånd, från vilket man vanligen förskonas i trakter, som stå i bättre kontakt med kustprovinserna. Man får därför här vara beredd på att möta situationer, där det behövs att få av Herren ett särskilt mått av både mod och uthållighet för att verket må kunna fullföljas.

På utstationen *Pei-shui* bytte vi nyligen om evangelist. Församlingen däruppe var en gång vår bästa lokalgrupp, men har under den gångna tiden sjunkit ner. Gud har dock åter börjat verka, så att evangelium gått på djupet hos flera och nya troende ha tillagts. Motståndet bland hedningarna har ofta varit hårt. Se här ett nytt exempel:

En ung, intelligent familjefader hade kommit till tron och blivit en ny skapelse i Kristus. Detta väckte förbittring hos hela familjen, som från denna stund gjorde allt för att göra livet hårt för vår broder. Äntligen fick han dock sin far att gå med den 50 km. långa vägen till missionsmötet i Pucheng. Verkan därav blev dock motsatsen till vad som väntats: den ena nedsvärtande historien efter den andra angående mötet serverades i hemmet av fadern; ja, han gick så långt i elakhet, att han med hugg och slag ända till blodvite överföll sin son för hans gudsfruktans skull.

Sonen fick dock nåd av Gud att i tålamod bära allt, ja, han till och med ödmjukade sig inför sin far i hopp om att så småningom kunna vinna honom för Herren.

Hätskheten i hemmet tilltog emellertid. Så föddes åt sonen ett barn. Men i stället för glädje i moderns hjärta uppstod en sådan grämelse vid tanken på att hon skulle ha ett barn med kristet blod i sina ådror, att hon ej kunde uthärda. En dag går hon ut med barnet, lägger det på marken, lägger så en stor sten på dess bröst och sätter sig på stenen. Snart var livsgnistan utslocknad. Även detta uthärdar vår vän i tålamod och väntan på Herren.

Gud hörde ock hans bön: En av våra bibelkvinnor, som verkar i det distriktet, kom till hans by och hem. Hennes bönekamp nedkallade Andens kraftiga närvaro i det hemmet. Det blev ett Herrens domsverk i hustruns själ till dess hon, ångerfull och förkrossad, föll ned vid korset. Nu har hon funnit sina synders förlåtelse och frid med Gud — också en frukt av varm och innerlig bön vid det nyligen hållna vårmötet i staden (Pei-shui). En sådan seger i en ung kristens liv, ack, hur värmer det ej ens hjärta! Syskon, hjälpen oss nu att bedja, att Gud må uppmjuka faderns hårda hjärta, och vi skola snart få se även honom vid Jesu fötter, ja, vi vilja se ett härligt Guds verk i den byn, där en annan trogen bibelkvinna länge utsått Ordets säd. — Vår gudfruktige evangelist och hans hustru fingo ett gott inträde i församlingen och fingo se en god anslutning vid vårmötet, då sköna vittnesbörd avlades.

*

Vårmötet i domsagan *Hua-Hsien* (Huachow) blev ock av Herren rikt välsignat. Denna plats var för 30 år sedan Tungchowfus första bistation med en blomstrande församling. På 30 år hinner emellertid en generation av kristna att dö ut. Nu finns av det gamla broderskapet endast en kvar. Att under laglösheten och landsolyckorna, som härjat nästan allt sedan revolutionen 1912 en ny församlingsbrodd kunnat uppstå är ett under, en frukt av en ung evangelists ihärdiga bön och trogna arbete.

En ögonsjukdom tvang honom att omsider sluta sin evangelisttjänst; genom en liten affär kunde han nu förskaffa familjens uppehälle. Äldstesysslan har han dock troget uppehållit, varjämte hustrun tillser kvinnorna, som komma till gudstjänsterna.

Det var en glädje att under vårmötet här få se, huru till medlemmar i församlingsrådet inröstades några yngre bröder, som vunnit allas förtroende; de voro f. d. elever från vår gosskola i Pucheng. Församlingen här har, trots gången dyrtid, utfört genomgripande reparationer av sin stationslägenhet, och det beslöts nu, att så snart vetekskörden givit medel, stationen skall ställas i fullt respektabelt skick. Förut något nedslagen av tillbakagången i denna grupp fick jag vid detta vårmöte anledning att åter tacka Gud och fatta mod.

Det ej minst glädjande är det goda namn och anseende, som församlingsäldsten vunnit där i samhället både för sig själv och evangelium. Han omtalade en dag för mig, att utan hans åtgörande några välbergade män uppmanat honom att utveckla sin affär. Ja, de hade förklarat sig villiga att bistrâcka med räntefria lån (de visste ock, att broder Li inte kunde giva någon borgen), någonting ytterst ovanligt i Kina. Och så kunde vår vän Li efter vårmötet begiva sig till Shanghai med åtskilligt över tusen dollar i och för uppköp till sin affär. »Så handlar Herren allt jämt i nåd mot mig», sade han. »Då jag slutade i missio-

nen och började min lilla affär, dröjde det ej länge, innan jag hade konkurrenter; snart var det sex sådana. Min affär är dock den enda, som kunnat stå sig, under det de andra ha måst stänga, och Herren har också hjälpt min familj utan större svårighet igenom hungersnöden.

Flera kunde ej stanna över nattvardsgången på aftonen, man måste hem och se till dörrarna, då trakten ännu hemsökes av rövare.

Sedan församlingen bjudit pastor och ledarna på en gemensam god måltid, måste jag säga farväl för att kunna medverka vid vårmötet i nästa församlingsgrupp enligt listan med 18 stycken sådana.

Det är ej fåfängt att så möda sig. För världen är det ingenting, att dessa samlingar hållas. De äro dock stora högtider för deltagarna, och det är genom det, som där förehaves, som det kristna samhället i Kina skall utdanas.

Församlingen har kommit ett stycke framåt — det lär nu finnas en kristen på varje tusen invånare i Kina. Men hedendomen börjar ock vakna upp att inse sin förlust genom församlingens framgång. När de kristna i byarna av samvetsskäl inte vilja ta del i utgifterna för templens reparering, teatrarna i templen eller de hedniska processionerna, då blir det förföljelse. Den börjar att bli mer och mer hätsk; senast i dag meddelades mig, att en av våra äldre troende för sådan orsaks skull blivit slagen nästan till döds. Att hans tvenne söner, trots allt, stå fast i sin tro framkallar lov och pris till Gud i våra hjärtan.

Om tiden medgiver, hoppas jag att längre fram kunna meddela om välsignelser, som Herren givit vid vårmöten i det gamla Tungchow-distriktet (nu Tali-distriktet).

Med varm hälsning från min Maria, fröken Hanna Wang och Margaret.

Medarbetaren i Kina

Hugo Linder.

Pucheng i april 1934.

Ett stormöte.

Av *Åke Haglund.*

Det är fredag morgon. På missionsstationen råder brådska. I de kvinnliga och manliga gästrummen fejar man och gör fint och likaså i kapellet, skolorna och på de olika gårdarna. Alla tycks ha bråttom. Vad skall nu gå av stapeln, eftersom de göra så fint? Jo, det skall bli stormöte, och det skall börja i kväll. I dag väntas församlingsmedlemmar, sökare och andra från olika platser, men innan de komma, skall det vara rent och snyggt överallt. Då den unge missionären sitter på sitt rum och studerar kinesiska och ser, hur fint de göra, är det ej utan, att han känner litet av högtidsstämning. Och det är ju ej att undra på, då detta stormöte skall bli det första, som han får vara med på i Yungtsi.

Så komma de, den ene efter den andre, och det är ett oupphörligt hälsande »p'ingan» (frid). Allas anleten synes stråla av förväntan. Det finns dock en ibland dem, som synes känna sig som en främling. Men då och då strålar även hans ansikte upp, och troligen är det något, som han länge sökt, som han nu hoppas finna. Han är taoistpräst. Han var på vandring från ett heligt berg, och då han gick förbi ett av missionens predikotält, som var uppslaget i en by strax invid stora landsvägen, gick han in och lyssnade. Berörd av ordet, han hört, fortsatte han sin vandring — men nu med Evangeliesalen i Yungtsi som mål. Framkommen blev han hjärtligt mottagen, och så öppnade han sitt hjärta och talade om, hur olycklig han var. Jag gick ut till det manliga gästrummet just som han kom, och då han mycket artigt hälsade på mig samt talade om, varför han kommit hit, kände jag, att jag hade framför mig en själ, vars hjärta törstade efter frid. Detta var ett par dagar före stormötet. Genom missionärens hjälp fick han mat, och så blev det avgjort, att han skulle stanna över stormötet. Flera gånger talade han om, att han nu ville lämna det gamla och följa Herren Jesus. Om han var uppriktig vet Gud

allena, men att ett Andens verk hade begynt i hans själ, därom är jag förvissad, ty annars skulle han ej velat stanna för att få vara med om stormötet, under vilket han ville höra mera om Guds kärlek i Kristus Jesus. Varje möte var han med på, och han kände sig ej generad, trots att mången fäste sina blickar på hans lustigt uppsatta hår samt underliga klädedräkt.

*

Det är kväll. Medan kapellklockan sänder ut sina malmtoner över Yungtsi stad och nejden däromkring, fylles kapellet av en stor skara, som kommit för att fira högtid. Och nu skall den börja.

På den ena sidan sitta männen och skolpojkarna, och på denna sida är varje plats upptagen. På den andra sidan sitta kvinnorna och skolflickorna, vars oljade hår glänser i lampskenet. Det är svårt för dem att sitta stilla, ty man vill se, vilka det är som kommit. Men då missionär Styrelius går upp på talarestolen, så blir det genast tyst och lugnt, och man känner, att det är högtid mitt i hedendomens grå vardaglighet. Snart fylles kapellet av lovsångstoner. Visserligen är det lite si och så med rösterna, men vad gör det, då man sjunger av hjärtat. Och medan missionär Styrelius talar, sitta även de små barnen stilla. Jag tror säkert, att budskapet blev mottaget i förberedd jordmån. Vi hade ju bedit om det. Så sjunger man åter en sång, varefter hela församlingen utgjuter sina hjärtan i bön till Gud om välsignelse över stormötet och sig själva. Så är första mötet slut. Man hälsar »frid», och var och en går till sitt.

Jag går ut till manliga gästrummet. Där är äldsten i full gång med att placera alla, som ej kan bo ute i sta'n. Han har mycket bekymmer över, hur alla skall få rum, men så småningom lyckas det. Men sedan dröjer det en god stund, innan det blir tyst, ty man har så mycket att prata om.

Tidigt följande morgon ringer skolklockan, som påminner om, att det är tid på att stiga upp, och snart fylles gårdarna av mötesdeltagare.

Klockan sju samlas man i kapellet. Då är det den gamle tältevangelisten Wang, som talar, och vilkens ord för nybörjaren i språket ej tycks ha någon ände. Under dagens lopp fortsätta mötena med korta mellanrum för måltider och raster.

(Forts.)

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under sept. 1934.

Allmänna missionsmedel.

955.	S. S., Östersund, till Hanna Wangs underh.	100: —
956.	»Gåva av fröken Anna Gauffin»	5,000: —
957.	E. S.	1,000: —
958.	Koll. i Antnäs	34: 30
959.	D:o i Alviken	23: 09
960.	D:o i Kallax	20: —
961.	»En vän»	50: —
962.	»Herrons del»	50: —
963.	Offer fr. Missionsstunden i Kalmar 1/9	60: —
964.	B. o. K. L., Sthlm	25: —
966.	»En liten länk»	10: —
967.	Skieryds-kretsens Ungdomsfören.	45: —
968.	»En länk»	25: —
969.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
970.	De Ungas syfören. i Åstorp	50: —
972.	»Ett tack»	20: —
977.	Koll. i försmlingssalen, Visby, 28 aug.	22: 30
978.	Matt. 6: 26	200: —
979.	K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh.	450: —
980.	K. F. U. M:s Mellersta Distr. till Malte Ringbergs d:o	750: —
981.	M. N. C—i	200: —
982.	Ämmeborgs Mfg	5: —
983.	P. L., »ett tackoffer», gm A. B., Skellefteå	2: —
985.	L. L., Norderön	50: —
986.	Koll. i Skövde	188: —
987.	D:o i Tibro	100: —
988.	D:o i Lidköping	54: 62
989.	D:o i Mariestad	46: —
990.	M. O., d:o, »födelsedagsblommor»	35: —
991.	H. H., K. G.	50: —
994.	R. J., Höreda	16: 50
995.	E. S., Rödjenäs	20: —
996.	Föreningen K. K., Vänersborg	200: —
997.	»Gunnar»	20: —

998.	T. C., Lund	4: 60
999.	»Mitt är silvret och mitt är guldet, säger Herren Sebaot.» Hagg. 2: 9	17: 75
1000.	Onämnd, Vrigstad	10: —
1001.	Onämnd, till Ville Berglings underh.	2,400: —
1003.	Ch. D. T.	100: —
1004.	Koll. å missionsafton, 23/9 å K. F. U. M.	36: 15
1005.	D:o i Skärblacka 24/9	32: 22
1006.	B. G., Solleftеå	15: —
1007.	Gåva av avl. lärarinna Lydia Fall, Hägerstad, gm E. F.	1,925: —
1010.	E. o. J. R., till missionärernas utresor	100: —
1011.	L. M. F., till Frida Prytz o. Maria Nylins underh.	900: —
1012.	»En länk»	20: —
1013.	»G:s sparbössa»	3: —
1014.	B. C.	10: —
1015.	Koll. på K. F. U. M. 28/9	350: 49
1016.	A. O., Norderön	100: —
1019.	B. N., Sthlm	10: —
1020.	»Onämnd»	50: —
1021.	K. R., Uppsala, sparbössemedel	12: 57
		Kr. 15,118: 59

Särskilda ändamål.

965.	I. A. M., till deras tre evang. underh.	300: —
971.	Iong-hua's vänner, till Elna Lenell, för Iong-hua	25: —
973.	A. H., Karlskrona, till d:o enl. överenskommelse	25: —
974.	Till W. Bergling för »Snöflingans» gosse i skolan, gm d:o	25: —
975.	A. o. C. R., Malmö, för Maria Petterssons bibelkvinnas underh.	100: —
976.	D:o, till en skolgosses d:o	100: —
984.	A. O., till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. gm E. B.	50: —
992.	G. A., Adelsö, till I. Ackzell, d:o	10: —
993.	Till evangelistverksamheten i Juicheng, gm E. P., Lauhult	10: —
1002.	S. S., Sthlm, till lärare i Mienchih	150: —
1008.	Erstorps Kristl. Ungdomsf., till evang. underh.	100: —
1009.	Missionsvänner i Stefanskyrkan, Sthlm, till d:o	83: 66
1017.	»L. H., tack till Herren», till Hanna Wang att anv. enl. gottf. gm M. Persson, Avesta	10: —
1018.	E. W., Skellefteå, till Hanna Wang, Maja Lundmark, Thyra Lindgren att anv. efter gottf.	75: —
		Kr. 1,063: 66

Allmänna missionsmedel	**15,118: 59**
Särskilda ändamål	**1,063: 66**
Summa under sept. mån. 1934:	**Kr. 16,182: 25**

Med varmt tack till varje givare!

»Är då Herrens arm för kort? Du skall nu få se om det som jag har sagt skall vederfaras dig eller icke.» 4 Moseb. 11: 23.

Redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo. Juli—september 1934.

In natura. G. W—ng, Stockholm, musik till Ahnfelts sånger. H. H—m, Bräuninge, en kalvstek. O. M—n, Stockholm, en bokhylla. Värnamovänner. 10 kg. fårkött. M. K—n, Drammen, broderad bordduk.

Kontant. J. R—ll, Stockholm, 5 kr. Hemmets sparbössa 10 kr. Kaffepengar kr. 23: 70. Tackoffer, Sala, 10 kr. H. K—g, Lund, 10 kr.

Med varmt tack till varje givare!

»Det är gott att tacka Herren.» Ps. 92: 1.

August och Augusta Berg.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Salighetens gåta. — Profeten Sakarja. — Bibel- och Ungdomsdagarna på Säter. — S. M. K:s höstmöte. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Redov. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1934, Svenska Tryckeriaktiebolaget.